

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

You, Me, and Forever

USA Today Bestselling Author

Laura Pavlov

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

*You, Me,
and
Forever*

LAURA PAVLOV'UN DİĞER ESERLERİ

Kızaran Gelin Serisi

*Sen, Ben ve Sonsuza
Dek Seni Seviyorum,
Ciddiyim*

Rosewood River Serisi

Kalbimi Çal
Benim Gümüş
Astarım Ayın
Üzerinde
Çılgınca Aşık
Bir Kalp
Atışında
Tatlı Sırlar

Magnolia Falls Serisi

Romeo'yu

Sevmek

VahŖi Nehir

Yasak Kral

Atan Kalp

Hayes'i

Bulmak

Cottonwood Cove Serisi

Gelgitin İçinde

Yıldızların

Altında Kıyıda

Gün Batımından Önce

Fırtınadan Sonra

Bal Dağı Serisi

Her Zaman

Benim

Sonsuza

Kadar

Benim

Seni Benim Yap

Sadece

Benim

Sadece

Benim

Söğüt Pınarları Serisi

Yıpran

mış

Karışık

Büyülü

Mühürlü

Talep Edilen

Montgomery Kardeşler Serisi

Miras Barışçı

Asi

Seni Daha Çok Seviyorum Rock Yıldızı Romantizmi

Daha Fazla

Jade Daha

Fazla Sen

Daha Fazla

Biz

Parlak Tasarım Serisi

Güzelce Hasarlı

Güzelce Kusurlu

G. D. Taylors Serisi, Willow Aster ile birlikte yazılmıştır

Ölü ya da Diri Aranıyor
Cesur ve İnatçı Başka Bir Orosu
Çocuğu
Dökülen MILF İçin Ağlama
Hayırseverlerle Arkadaşlık

You, Me, and Forever

Laura Pavlov

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2025 Laura Pavlov
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, elektronik, yayıncının açık yazılı izni olmadan mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz.

Montlake, Seattle tarafından
yayınlanmıştır. www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662525438 (ciltlessiz)
ISBN-13: 9781662525445 (dijital)

Kapak tasarımı: Hang Le
Kapak fotoğrafı: Madison Maltby Fotoğraf Kapak
resmi: © MrPrize / Shutterstock

Ve sonra bir gün, orada parıldayarak belirdin. Bana karanlıkta kalmamam gerektiğini gösterdin.

JmStorm

İÇİNDEKİLER

<u>BİRİNCİ BÖLÜM: Montana</u>
<u>İKİNCİ BÖLÜM: Myles</u>
<u>BÖLÜM ÜÇ: Montana BÖLÜM DÖRT:</u>
<u>Myles</u>
<u>BÖLÜM BEŞ: Montana</u>
<u>BÖLÜM ALTI: Myles</u>
<u>YEDİNCİ BÖLÜM: Montana SEKİZİNCİ</u>
<u>BÖLÜM: Myles</u>
<u>BÖLÜM DOKUZ: Montana</u>
<u>BÖLÜM ON: Myles</u>
<u>BÖLÜM ON BİR: Montana BÖLÜM ON</u>
<u>İKİ: Myles</u>
<u>ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Montana ON</u>
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Myles</u>
<u>BÖLÜM ON BEŞ: Montana BÖLÜM ON</u>
<u>ALTI: Myles</u>
<u>ON YEDİNCİ BÖLÜM: Montana ON</u>
<u>SEKİZİNCİ BÖLÜM: Myles</u>
<u>ON DOKUZUNCU BÖLÜM: Montana</u>
<u>YİRMİNCİ BÖLÜM: Myles</u>
<u>YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM: Montana YİRMİ</u>
<u>İKİNCİ BÖLÜM: Myles</u>
<u>YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Montana</u>
<u>YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Myles</u>
<u>YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM: Montana</u>
<u>YİRMİ ALTINCI BÖLÜM: Myles</u>
<u>YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM: Montana</u>
<u>YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM: Myles</u>
<u>YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM: Montana</u>

[OTUZUNCU BÖLÜM: Myles](#)

[EPILOG: Montana](#)

[BONUS SAHNE: Myles](#)

[TEŞEKKÜRLER](#)

[YENİ YAYINLARI TAKİP EDİN](#)

[BENİ TAKİP EDİN](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Montana

Güneş parlıyordu, gökyüzü maviydi ve kuşlar neredeyse uyumlu bir şekilde cıvıldıyordu. Çevremdeki dağlar uzakta duruyordu ve yaşadığım küçük Alaska kasabası Blushing'deki gerçek manzaradan çok bir tablo gibi görünüyordu. Normalde bu, beni iyi bir ruh haline sokmak için yeterli olurdu. Ben öyle bir kızdım: sürekli pozitif, bardağın yarısı dolu, hatta taşan, her gün şükran günlüğüne yazan türden bir kız.

Ama hayat son zamanlarda bana birkaç sürpriz yapmıştı ve bu güzel gün bile beni moral bozukluğumdan kurtaramıyordu.

Ofise girdim ve Violet ile Blakely, resepsiyon masasının etrafında toplanmışken bana dönüp baktılar.

"Toplantı iyi geçmedi galiba?" diye sordu Violet. En iyi arkadaşım ve ben, Blushing'deki tek düğün planlama şirketi olan Blushing Bride'ın sahibiyiz.

Tek istediğim ofisime gidip tek başıma somurtmak olsa da, durup iç geçirdim.

"Dört ay içinde evlenmek istiyorlar." Omuz silktim.

"Bundan daha kısa sürelerde de başardın," dedi Blakely gülümseyerek. O bizim ofis müdürümüzdü ve Violet ile benim için her şeyin yolunda gitmesini sağlıyordu. Programlarımızı düzenliyor, potansiyel çiftlerle toplantılar ayarlıyor ve temel olarak profesyonel hayatımızı organize ediyordu.

"Sorun o değil," dedi Violet, işaret parmağıyla dudaklarına dokunarak. "Dur tahmin edeyim, Seaside Inn'de evlenmek istiyorlar, değil mi?"

"Evet. Kalplerini oraya koymuşlar," diye inledim. "Görünüşe göre Barbie sekiz yaşından beri orada evlenmeyi hayal ediyormuş.

Seaside Inn'in satın alındığını herkesin bildiği için bir seçenek olmadığını zaten biliyordu. Ama bana bunun hayatında başına gelen en kötü şey olduğunu ve benim sihirli bir şekilde bir mucize yaratamadığıma inanmadığını söyledi. Ardından bana 'hayal kırıcı' dedi."

"Hayal kırıcı mı? Hadi ama." Violet tiksintiyle başını salladı. "Bu duyduğum en saçma şey. Hangi sekiz yaşındaki çocuk düğününü planlar ki? O zamanlar yetişkin olarak burada yaşayıp yaşamayacağını bile bilmiyordu. Biraz sakinleşip kendini beğenmiş tavırlarını bırakması lazım. Belki de ona Ruth Bader Ginsburg'un kitabını okumasını ve içindeki kadınsı gücü ortaya çıkarmasını önermelisin. Hayatta düğün mekanını seçmekten daha önemli şeyler var. Hadi ama. Damat onu terk etmedi. Daha kötü şeyler de oldu. Ve senin kontrolün dışında olan bir şey için seni suçlamak saçma. O bir gelin canavarı olmak için tüm özelliklere sahip ve biz onu henüz imzalamadık bile."

"Onunla sözleşme imzaladık. Görünüşe göre, hayallerini yıkan kişi hala en iyi seçenek." İç geçirdim. "Tek seçenek olmak, şansımızı oldukça yüksek yapıyor."

Blakely ve Violet ikisi de güldü, ama ben gülme havasında değildim, bu yüzden ofisime dönmek için arka döndüm.

"Yavaş ol kızım," dedi Blakely, Brown Bear Diner'dan aldığı bir poşeti kaldırarak. "Tavuk salatamız var. Hadi, yiyelim."

Onların tavuk salatasına bayılırdım.

Onları, sık sık öğle yemeği yediğimiz ofisimizin küçük mutfağına kadar takip ettim. Beş yıl önce, Violet ve ben üniversiteden mezun olur olmaz Blushing Bride'ı birlikte açmaya karar verdiğimizde, şehir merkezindeki bu havalı eski evi yenilemiştik. En yakın arkadaşımı, büyüdüğüm küçük kasabaya geri getirmiş ve ona iş planını kabul ettirmiştik.

Bu ofis, Pinterest'teki kalbimin arzuladığı her şeye sahipti ve son birkaç yılı, istediğimiz her şeyi elde etmek için onu yenilemekle geçirmiştik. Ön ofisin duvarlarını pembe ve beyaz şakayık desenli duvar kağıtları kaplıyordu ve Blakely'nin müşterileri karşıladığı masasının üzerinde büyük bir kristal avize asılıydı.

Violet ve benim de koridorun sonunda kendi ofislerimiz vardı, ikisi de kendi şık tarzlarımızla dekore edilmişti ve müşterilerimizle görüşmek için bir konferans odamız da vardı

Mutfak alanı da bir artıydı; üçümüz çoğu gün öğle yemeğimizi orada yiyor ve iş konuşuyorduk.

Duvara asılı büyük bir beyaz tahtanın altında beyin fırtınası yapardık.

"Öğle yemeği için teşekkürler," dedim.

"Son zamanlarda çok şey yaşadığını biliyorum, tüm bu inişler ve çıkışlar, ama senin sorununun ne olduğunu teşhis ettiğime oldukça eminim," dedi Violet, pembe vintage buzdolabımızdan ikimize birer şişe maden suyu alırken.

Arkadaşım her işi yapan bir kadındı. Sorun çözücüydü. Kendini şifacı ilan etmişti. Ve çoğu zaman, biraz her şeyi bilen biriydi.

Ama o buna sahipti ve ben ona hayatımla güveniyordum.

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum." Salatama sosumu döktüm, kapağını kapattım ve kabı birkaç kez salladım.

"Hiç duymadım, ama Vi bunun gerçek olduğunu iddia ediyor." Blakely tavuğunu çatalla aldı ve bir ısırık aldıktan sonra Violet'e sözün onda olduğunu belirtmek için ona bir bakış attı.

"Korkunç bir vajabbies vakasından muzdaripsin. Ama endişelenme, bunun bir tedavisi var."

"Vajabbies nedir?" diye inledim, cevabı duymak istemediğimi zaten biliyordum.

"Peki, neler olduğunu bir gözden geçirelim. Her zamankinden daha meşgulüz, teşekkürler Harry Simon!" dedi. Bizim neslin en büyük pop yıldızı Harry Simon, uzun süredir birlikte olduğu süper model kız arkadaşı Bailey Clark ile paparazzilerin haberi olmadan evlenmişti. Çünkü Hollywood'un "it" çifti Blushing, Alaska'ya kaçıp evleneceklerini kim tahmin edebilirdi ki? Bu yüzden, bir yıl önce bu haber yayıldığından beri işler durmak bilmiyordu. "Ve sonra en popüler mekanımız, kasabamızı ve işimizi umursamayan bir milyarder pislige satıldı."

"Hatırlattığın için teşekkürler," diye homurdandım.

"Huysuz Montana'yı hiç sevmiyorum." Blakely suyuna uzanıp bir yudum aldı. "Yani, ara sıra huysuz olabilirsin, ama bu birkaç haftadır sürüyor. Bu genellikle Vi'nin işi."

"Teşekkürler, henüz şikayet etmeyi bitirmemiştim," dedi Violet, dudaklarını büzerek. "Bu da beni vajabbies teşhisine getiriyor. Seaside Inn ile ilgili korkunç haberi aldık, sonra da senin o pislik eski sevgilin yeni nişanlısıyla bir fotoğraf paylaştı. Bam, bam, bir anda başa çıkılması gereken bir sürü şey."

"Bu yardımcı olması mı gerekiyor?"

"Monny, altı aydır ayırısın ve o zamandan beri kimseyle seks yapmadın."

"Ne yapıyorsun, seks hayatımı mı takip ediyorsun?" Gözlerimi devirdim. "Takip edecek bir şey yok. Açıkça bir kuraklık dönemi yaşıyorsun ve

vajinan kızgın ve huysuz. Bu da senin zehirli bir vajabbies vakasından muzdarip olduğun anlamına geliyor."

Blakely eliyle gülümsemesini sakladı.

"İşlerimiz çok iyi gidiyor," dedim, "ve herkes, Harry ve Bailey'nin evlendiği Seaside Inn'de evlenmek istiyor. Ve şimdi bu mekan bir ay sonra kapanacak. Şu anda, orada gerçekleşeceğini düşündükleri düğünleri için çok sayıda öfkeli çifti yeniden planlamaya çalışıyorum. Evet, sinirli ve huysuzum, ama bunun vajinamla hiçbir ilgisi yok." Marulumu sanki bana kişisel bir hakaretmiş gibi bıçakladım ve ağızıma attım.

Şu anda benimle oraya gitme cesaretini nereden buldu?

"Monny."

"Vi," dedim, kaşlarımı kaldırarak. "Bunu bir sorun haline getirme. Bu çok kırıcı."

"Dinle, daha fazla mekan seçeneği bulmaya çalışırken çok stres altındayız. Bütün gün bununla uğraşmak için telefonda konuştum. Ama en azından seks yapıyorsan, dünyanın sonu gelmiş gibi hissetmezsin. Phillip'in nişanlandığını görmek de bardağı taşıran son damla oldu. Kırınsın, ama biz senin yanındayız. Bunu biliyorsun."

"Phillip için üzülüyorum." Su bardağıma uzandım.

Phillip yüzünden biraz üzgünüm.

Evleneceği için değil. Bu kadar kolay hayatına devam etmesi beni biraz üzdü. Lise yıllarında çıkmıştık ve farklı üniversitelere gittiğimizde ayrılmıştık. Blushing'e geri dönüp işimizi kurduktan sonra, kaldığımız yerden devam ettik.

kaldığımız yerden devam ettik. Sihirli ya da kelebekler uçan türden bir ilişki değildi ama rahattı.

Görünüşe göre, rahatlığı seviyorum.

Ama Phillip iş için sık sık Kaliforniya'ya gidiyordu ve birdenbire artık Blushing'de yaşamak istemediğine karar verdi. Aslında, artık Alaska'da yaşamak istemiyordu.

Burada bir işim vardı. Bu hayat değiştiren kararı vermeden birkaç ay önce patlama yaşamaya başlayan bir iş.

Burada bir hayatım vardı.

Ben ayrılmak istemiyordum. O kalmak istemiyordu. Altı ay önce her şey çok dostane idi.

Sonra Kaliforniya'ya taşındı ve ayrılmasından bir ay bile geçmeden yeni kız arkadaşı Angel ile bir fotoğraf paylaştı. Angel, onun şirketinde çalışan ve seyahatlerinde birkaç kez bahsettiği bir kadındı.

"Ofisten birkaç arkadaşla akşam yemeği yiyorum... ve Angel."

"İş arkadaşım Angel ile kahve içmek için buluşacağım." "Angel iyi biri ama biraz sinir bozucu. Seni özledim."

Hızlıca geçen haftaya geçelim, Angel ile nişan fotoğraflarını paylaşmıştı.

Ayrılmamızın üzerinden tam altı ay geçmişti.

Belli ki Angel, Phillip'in iddia ettiği kadar sinir bozucu biri değildi. Phillip ile evlenmek istiyor muydum?

Hayır. En azından artık istemiyordum. İlişkimiz sona ermişti.

Ama ben kendimi işe adarken, onun bu kadar çabuk ve kolay bir şekilde başka birini bulması beni incitmişti. Ayrıca, bizim birlikteyken vakit geçirdiği bir kadınla nişanlanması da canımı yakmıştı, bu da onun bizim ilişkimiz sırasında beni aldattığını sorgulamama neden oldu.

Artık bizim için bir önemi olmamalıydı, çünkü birlikte değildik.

Ama bu durum kendimi sorgulamama neden oldu.

Ve şimdi acı çeken bir düşün planlayıcısıyım, ki bu hiç de iyi bir şey değil.

"Onu hiç özlemediğini düşünüyorum." Blakely, köpüklü suyuna bir dilim limon atarken omuz silkti. "Sen ona karşı her zaman

sıkılmış görünüyordun."

"Teşekkürler," dedim, ona zoraki bir gülümseme gösterip Violet'e sert bir bakış attım. "Mesele Phillip değil. Ayrıldığımızda ben iyiydi. Birbirimizden uzaklaştık."

"Tanrıya şükür, çünkü onun adı bile sorunlu. 'Phillip Moon'? Yani, hayatının geri kalanında 'Montana Moon' yazmak zorunda kalacağını hayal edebiliyor musun?" Violet, o ve ben birlikteyken bu ismi hep alay konusu yapardı.

"Bir film adı gibi geliyor." Blakely omuz silkti.

"Oh, lütfen," en iyi arkadaşım gülerек dedi. "Porno yıldızının adı gibi geliyor. Yağlanmış, kıllı, iri bir adamın birinin kışına şaplak atıp 'İyi bir kız gibi al, Montana Moon' diye bağırdığını duyabiliyor musun?"

Başımı geriye attım ve gülmek iyi geldi. "Artık porno yıldızının adı Angel Moon."

Hepimiz gülüyorduk, üçümüz bir araya geldiğimizde genellikle böyle olurdu.

"Her neyse, o bir ezikti, Monny. Senin hayallerini hiç desteklemedi." Violet, sözümü kesmemem için ellerini kaldırdı. "Biliyorum, ondan nefret etmiyorsun. Senin dünyanda insanlardan nefret etmek zaman kaybıdır. Her şey dostane. Anlıyorum. Ama o bencil bir adamdı, sen kimse hakkında kötü konuşmaktan nefret etsen de. Ve onun ilişkilerinin zamanlaması da şüpheli. Ona hiç güvenmedim ve bence sen de içten içe güvenmiyordun. Şimdi, en sevdiğimiz ünlülerin düğünü sayesinde işine gömüldün, ama ben bol bol randevuya çıkmayı başardım. Yaz gündönümü olduğu için turistler şu anda tam gaz geliyor. Ve mojo'nu geri kazanmanın en hızlı yolu, kendine seksi bir turist bulup, seksin ne kadar güzel olabileceğini hatırlatan tek gecelik bir ilişki yaşamak."

Yaz gündönümü Blushing'de çok önemliydi, çünkü güneş en yüksek noktasında günde neredeyse yirmi saat boyunca gökyüzünde kalıyordu. Ve kasabamız son on iki ayda bir hayli ünlü hale geldiği için, turizm artık neredeyse tüm yıl boyunca kontrolden çıkmıştı. Bu yüzden bazı zengin ahmaklar hanı satın almıştı. Potansiyelini fark etmişlerdi.

Sosyal medyası veya televizyonu olan herkes televizyonu olan herkes buradaki patlamayı biliyordu.

"Katılıyorum. Ve şu anda hepimiz bekâruz. Bu gece dışarı çıkıp Monny'ye ateşli bir sevgili bulalım!" diye bağırdı Blakely ve ikimiz de ona şaşkın şaşkın baktık.

"Belli ki sen de yeterince dışarı çıkmıyorsun, çünkü bu çok... fazlaydı." Violet kıkırdadı.

"Dinle, sadece yeni mekanlar bulma konusunda stresliyim," dedim. "Düğünlerin çoğunu Seaside Inn'de yapıyoruz ve şu anda aklım orada. Tek gecelik bir ilişki aramıyorum. Yeni, havalı bir mekan arıyorum."

"Bir gecelik ilişki yaşamamış kızın sözleri." Violet alaycı bir gülümsemeyle dedi. "Ben sana ne kadar harika olduklarını söylediğim için kaç şeyi denedin ve şimdi onları seviyorsun? Bu da onlardan farklı değil."

"Cidden Tater Tots ve Manolo Blahniks'i bir yabancıyla seks yapmakla mı karşılaştırıyorsun?" diye gülerек sordum.

"Kızım, o çıtır çıtır patatesler ve kırmızı topuklu tanrıçalar, ateşli, tutkulu bir kaçamaktan daha iyi olamazlar. Ya da sadece kendine güvenini geri kazanmak için seksi bir erkekle iyi bir öpüşme seansı. Ayrıca, önümüzdeki dört hafta içinde planlanan tüm etkinlikler için uygun durumdayız ve bundan sonraki birkaç etkinlik de zaten ertelendi. Kim bilir, belki Seaside'ın yeni sahipleri burayı kullanabileceğimiz daha iyi bir mekan haline getirirler?"

"St. James Corporation bizim düğünlerimizi umursamıyor. Onlar New York City'den gelen dev bir şirket. Rakiplerini yok ediyorlar ve muhtemelen küçük çocukları kahvaltıda yiyorlar. Bize bir düğün mekanı sağlamak onların önceliği olacağını sanmıyorum." Diye iç geçirdim.

"Bence sorun olmayacak," dedi Violet. "Başka seçeneklerimiz de var ve yeni bir plan yapana kadar bunlar işimizi görecektir. Ayrıca, belki bu bizim için kendi mekanımıza yatırım yapma fırsatı olur. O zaman mekanın elimizden alınmasından endişelenmemiz gerekmez."

Violet normalde iyimser biri değildi, ama ben onun yin'iydim ve ben çöküntü yaşarken, o duruma biraz ışık tutmak için elinden geleni yapıyordu. Ama gerçek şu ki, şu anda bir mekan satın almaya gücümüz yetmiyordu. Evet, en azından yeni bir şirketin karşılaştığı her şey açısından finansal olarak iyi durumdaydık. İş için her ay para biriktiriyorduk, ama bir düğün düzenleyecek kadar büyük bir mekan satın almak

düğün düzenlemek için yeterince büyük bir mekan satın almak bambaşka bir meseleydi. Açık hava törenleri için çok fazla araziye ve buraya seyahat eden konuklar için konaklama imkanı sunan bir yapıya ihtiyacınız vardı. Su kenarında bir butik otele bir milyon dolar yatırım yapacak durumda değildik, zaten o fiyata bir yer bulabilsek bile.

Dediğim gibi, Blushing o dönemde patlama yaşıyordu ve gayrimenkuller çok rağbet görüyordu. Şanslıydım ki geçen yıl kendi küçük evimi satın alabilmiştim, bu benim hedeflerimden biriydi.

Ancak arazi ve otel satın almak bambaşka bir hikayeydi.

"Mekanı satın alma fikrini beğendim," dedi Blakely. "Siz ikiniz çok havalı patron kadınlarsınız."

Yine kahkahalar yükseldi.

"Bu zaman ve para gerektirir. Müşterilere daha fazla seçenek sunmamız gerekiyor ve zaman bizim lehimizde değil," diye inledim.

"Tamam, seni anlıyorum," diye cevapladı Violet. "Ama ilk çözüm, küçük güneş ışığımızı hayata döndürmek. Sanki biri Gucci çantayı çalmış gibi dolaşıyorsun. Bu gece üçümüz dışarı çıkacağız. Sana bir daha asla görmeyeceğin seksi bir turist bulacağız ve sen de onun sana yaramaz şeyler yapmasına izin verip stresini atacaksın. Bu, pislik Phillip ile gerekli son noktayı koymak olacak. Sıkıcı Ay Adam dışında biriyle nihayet birlikte olduğunda, o ilişkinin her yönünden kurtulmak için atılacak son adım olacak. Yarın yeni bir kadın olarak geri döneceksin, tamamen doygun ve rahatlamış, ve hayatın tüm sorunlarını birlikte çözeceğiz."

Blakely, "Gidip bir erkekle flört edebilirsin. Onu eve götürmek zorunda değilsin. Yani, *Dateline'in* çok fazla bölümünü izledim, o kadar çılgınca bir şey yapmam. Tanımadığım biriyle eve gitmem, seni öldürebilir ya da esir alabilir. Ve belli ki ilgini çeken yerli kimse yok, yani bir yabancı olmalı." dedi.

Violet dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Sen dünyanın en kötü seks engelleyicisisin." "Bizim seks hayatımız yok," diye hatırlattım ona.

"Ama birilerinin var ve ikiniz de onu engelliyorsunuz. Blushing'de hiç cinayet işlenmedi, değil mi?" Violet şimdi telefonunda bunu aratıyordu. "Hiçbir şey çıkmıyor. Turistler buraya kaçmak için geliyor. Küçük kasabalar çok dedikoducu. Asla paçayı kurtaramazlar. Ayrıca, birçok turistle çıktım ve hiç sorun yaşamadım."

"Dinle, seks yapmam için bana baskı yapmayacaksın. Bu gece dışarı çıkacağım. Seksi bir şeyler giyip flört edeceğim, ama bunun karşılığında yarın bu mekan sorununu birlikte çözmeye söz vermen gerekiyor."

"Kıyafetini ben seçebilir miyim?" diye sordu Violet. "Tabii."

"Takma ad kullanabilir miyiz?" diye ısrar etti.

"Olur. Turistlerin yanında başka biri gibi davranmayı ne kadar sevdiğini biliyorum." Ben güldüm.

"Ohhhh, ben varım," dedi Blakely. "Sahte isimler kullanabilir ve şu anda sahip olduğumuzdan çok daha heyecan verici kariyerler uydururuz."

"Hey. Biz bu mesleği seviyoruz," dedi Violet gülerek.

"Biliyorum, ama hepsi gizli kimliğin bir parçası. Sadece bir geceliğine kendimizi yeniden keşfedelim ve biraz eğlenelim." Blakely boş salata kaplarımızı alıp çöpe attı.

"Ben varım," dedi Violet ve ikisi de bana döndü.

"Tamam. Ben de varım." Kafamı salladım.

Neden bundan pişman olacağımı hissediyordum?

İKİNCİ BÖLÜM

Myles

Şirketim birkaç gün önce Seaside Inn'in mülkiyetini almıştı ve mevcut sahipleri, planladıkları düğünler ve diğer etkinlikler için bazı yükümlülüklerini yerine getirebilmek amacıyla, bir aylığına burayı geri kiralamak için benimle pazarlık yaptılar.

Burası aynı zamanda onların kişisel ikametgahıydı ve birkaç hafta daha yeni evlerine taşınamayacaklardı. İzinleri almak için bu kadar zaman gerekeceğini biliyordum. Şimdiye kadar sadece Zoom üzerinden görüşmüştük, ancak müteahhit çok tavsiye edilmişti, bu yüzden oraya uçup onunla yüz yüze konuşmaya karar verdim. Burayı tamamen yıkmadan önce her şeyi hazırlamak için birkaç hafta burada kalacaktım.

Bu mülkü görmeden satın almıştım, çünkü işlenmemiş bir elmas gördüğümde peşine düşerdim. Şirketim geçen yıl Anchorage'da başarılı bir otel satın almıştı, ama Blushing haberlerde her yerdeydi ve herkes bu konuyu konuşuyordu.

Fırsatları kaçırmayı sevmezdim. Bu oda ve kahvaltı tesisi, şu anda hizmet verdiği kişiden çok daha fazlasını ağırlayabilirdi. Tesiste sekiz oda ve görünüşe göre çok popüler bir restoran vardı. Ama asıl değerli olan araziydi. Bir dönümlük okyanus kenarında bir arazi üzerindeydi ve ben, mevcut binayı yıkıp çok daha büyük bir yapı inşa etmeyi planlıyordum.

Öğleden sonramı, otelin açılışından bu yana 35 yılı aşkın süredir sahibi olan Howard ve Lydia Barnes ile konuşarak geçirdim. Emeklilik yaşını çoktan geçmişlerdi ve bu kadar çok çalışmaktan bıkmışlardı.

Bu yüzden onlara cömert bir teklifte bulundum.

Arazide dolaştım ve manzara inanılmazdı. Burası fotoğraflarda görüldüğünden daha da güzeldi. Teklifimizi yaptıktan sonra

Asistanım Connor'ı teklifimizi yaptıktan sonra burayı incelemesi için buraya göndermiştim ve o da çok etkilenmişti.

Ancak bu bile beni buradaki potansiyele hazırlamamıştı.

Günün geri kalanını rakamları hesaplayarak, fikirleri not alarak ve şu anda devam eden diğer projelerle ilgili birkaç telefon görüşmesi yaparak geçirdim.

Hanın birkaç kapı aşağısında bir ev kiralamıştım ve birkaç hafta orada kalıp uzaktan çalışacaktım. Artık Blushing'de olduğuma göre, genişlemeye ilgili bazı yeni fikirlerim vardı ve bunları mimarım Jackson'a danışmam gerekiyordu, sonra da nihai planlarımızı şehre geri götürecektik. O aynı zamanda en iyi arkadaşım ve sektörün en iyisiydi, potansiyeli en üst düzeye çıkarmak için sihrini kullanacağını biliyordum.

Telefonum çaldı ve ekranda Connor'ın adı görüldüğünde telefonu açtım. "Selam, kapanış nasıl gitti?"

Connor Wilkes hayatımın her yönünü organize ediyordu ve hiçbir şeyi atlamıyordu. Ona sonsuz güveniyordum.

"Her zamanki gibi sorunsuz," dedi.

Ailem, ülkedeki en büyük ticari gayrimenkul şirketlerinden birine sahipti. Büyükbabam bu şirketi miras almıştı ve ben de birkaç yıl önce devralmıştım. O zamandan beri şirketi oldukça büyüttüm.

"Harika. Benim için bugünlük bu kadar. Saat geç oluyor, ama burada güneş hiç batmadığı için bunu fark etmiyorsun."

Saat neredeyse 21:00'dı, ama sanki günün ortasındaymış gibi hissediyordunuz.

"Evet, ilk birkaç gün alışana kadar uyumak zor olacak. Oradayken, hızlıca bir şeyler içip iyi yemek yiyebileceğin harika bir yer buldum. Turistlerin uğrak yeri olduğu için herkes tatildeydi."

"Bundan nefret ederim. Bu, çok sayıda dağınık sarhoş olacağı anlamına gelir." Ses tonum kuruydu.

"Hayır, yeterince büyük bir yerdi. Arkada bir kabin bulabilir ya da barda oturabilirsin. Parti dışarıdaydı, çünkü mekan denizin hemen üzerindeydi. Notlarıma bir bakayım," dedi ve durakladı. Kendim dışında tanıdığım en verimli adamdı.

"Kontrol etmene gerek yok. Burası pul kadar küçük bir yer. Manhattan'da yaşıyorum, lanet olsun. Buradan bir mil uzaklıktaki şehir merkezine yürüyerek gidip bir yer bulabilirim."

"İşte burada. Adı Moose Brew," dedi ve öksürüğünü kahkahasını gizlemek için kullandığını anladım.

"Moose Brew mu? Ciddi misin?"

"Çok ciddiym. Yemekler de harikaydı. Şehri dolaşan bir geyik olduğunu sana önceden söylemiştim, gece dışarı çıktığında dikkatli ol," dedi.

"Asla karanlık olmadığından bu zor olmamalı. Lanet bir geyiği gözden kaçırmamak oldukça kolay olmalı."

"Git bir kokteyl ve biftek al. Sonra bana teşekkür edersin," dedi.

"Tamam. Sabah konuşuruz."

Bugün erken saatlerde geldiğimden beri henüz market alışverişi yapmaya vaktim olmamıştı, bu yüzden Moose Brew'a gitmek muhtemelen iyi bir fikirdi. Tüm restoran ve dükkanların bulunduğu ana caddeye kısa bir yürüyüş yaptım ve Moose Brew'un hangisi olduğunu hemen anladım çünkü oraya vardığımda mekan çok kalabalıktı. Arka terasın ne kadar dolu olduğunu görebiliyordum. Belli ki herkes orada olmak istiyordu.

İyi bir yemek ve biraz huzur ve sessizlik istiyordum, bu yüzden barın içinde oturmaya karar verdim. Bar alanında on beş ila yirmi kişi vardı ve restoranda da oldukça fazla insan vardı, ancak mekan o kadar büyüktü ki kendime ait bir köşe bulabilirdim.

"Dışarıdaki kaosa girmeye cesaret edemiyor musun?" diye sordu barmen, önüme peçeteyi koyarken. "Dışarıda bir DJ var."

"Hayır. Şu anda burada kalmayı tercih ederim," dedim. "Ben Benji. Buranın sahibiyim." Elini uzattı.

"Myles. Tanıştığımıza memnun oldum." Konuşmanın bu kadarla bitmesini umuyordum. Gözden geçirmem gereken bazı e-postalar vardı ve küçük konuşmalardan pek hoşlanmazdım.

Menüyü incelerken "Ne alırsınız?" diye sordu. Arkadaş aramadığımı anlayabilme yeteneğini takdir ettim.

"Bir Old Fashioned ve orta pişmiş T-bone biftek, yanında da Sezar salatası alayım."

"Anlaşıldı." Ahşap bar tezgahına hafifçe vurdu.

Sonraki yirmi dakikayı burbonumu yudumlarken ve e-postalarımın cevap vererek geçirdim. Jackson'a incelemesi için bir liste göndermiştim.

Sabahleyin Blushing'e gelip benimle birlikte mülkü gezmesini ısrarla istedim. Her gün konuştuğum kardeşimden kısa bir telefon aldım. O, beyin cerrahı olarak uzun saatler çalışmasına rağmen her gün benimle konuşurdu. Benji bifteklerimi önüme koydu, ben de telefonu kapattım ve peçeteyi kucağıma bıraktım.

Başımı kaldırıp baktığımda, barın diğer ucunda iki kadın bana gülümsüyordu. Onlara kısa bir selam verdim ve dikkatimi verandadan gelen müziğin geldiği yere çevirdim. Biftekimi keserken, uzun siyah saçları ve altın rengi bronzlaşmış bacakları olan bir kadın gözüme çarptı. Buradan yüzünü göremiyordum, ama omuzları belirgin şekilde gergindi, bu da dikkatimi çekti. Bir adam ona yapışmış duruyordu ve kadının ilgilenmediği belliydi.

Bir ısıruk daha aldım ve telefonuma baktım, Jackson'dan yarın buraya geleceğine dair bir mesaj vardı. Tekrar baktığımda, kadın ellerini açıkça sarhoş olan adama doğru uzatıyordu. Vücut diliyle ona geri çekilmesini söylüyor gibi görünüyordu.

Ayağa kalkıp olaya müdahale etmeye hazırlanırken, o zoraki bir gülümsemeyle içeri girip bara doğru yürüdü. Üzerinde beyaz dar bir tişört, kot etek ve kovboy çizmeleri vardı ve çok seksi görünüyordu.

Yanakları kızarmış, gözleri koyu ve dudakları dolundu.

Gözleri benimkilerle buluştu, sonra hızla başka yere baktı. Barda oturan bir grubun yanından geçip, oturduğum yerin bir adım ötesine geldi. Barmen onu tanıyor gibiydi, ikisi de güldüler, sonra barmen ona kokteyl hazırlamak için uzaklaştı. Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Dışarıda onu taciz eden pislik herif arkasına yaklaşp kollarını onun boynuna doladığında, kız irkildi. Hızla dönüp onu itti.

Bu kadardı.

Bu pisliğin ona yapışıp kalmasını izlemekten bıkmıştım.

Ayağa kalktım ve elimi omzuna sıkıca koydum. "İlgi duymadığını açıkça belirtti."

Koyu renkli gözleri benimkilere doğru fırladı ve orada şaşkınlık gördüm, ama aynı zamanda rahatlamış da görünüyordu.

"Sen de kimsin lan?" dedi sarhoş pislik, ayakları üzerinde sendeleyerek, kelimeleri geveleyerek.

Kulağına eğildim. "Ben, kızdırmak istemeyeceğin adamım. Bu işin senin için iyi sonuçlanmasının tek yolu, şu anda ondan uzaklaşıp bir daha geri gelmemek."

Birkaç kez gözlerini kırptı ve sonra ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam, dostum. Zaten o kadar da ilgilenmiyordum."

Başka bir şey söylemedim. O kuyruğunu kıstırıp oradan defolup gidene kadar ona baktım.

Yerime geri döndüm ve ona tek kelime etmeden içkimin bir yudumunu içtim. Elinde martiniyle bana doğru yürüdü, pembe dudakları aralanmış, bakışları benimkilerle buluştu.

"Teşekkür ederim," dedi önümde dururken. "Önemli değil."

"Bu koltuk boş mu?" diye sordu ve elinin hafifçe titrediğini ve kendine güvenli görünmeye çalışır gibi çenesini yukarı kaldırdığını fark ettim. Yaptığım iş, insanları okumamı gerektiriyordu.

Vücut dillerini okuyun.

Gergin olup olmadıklarını anlamamı sağlayacak belirgin işaretler bulun.

Kesinlikle gergin.

Bardağımı salladım, buzları bir yandan diğer yana hareket ettirdim, sonra son yudumu aldım ve ona oturması için işaret ettim. "O pisliğin sana yapışmasından hoşlanmadığını anlıyorum."

"Evet. İpucunu anlamadı. Sanırım oldukça sarhoştur."

"Bir kadına kendini zorla kabul ettirmek için bir bahane değil," dedim. Benji benimle göz teması kurduğunda, bir tane daha istediğimi belirtmek için bardağımı kaldırdım. "Lütfen bayan için de bir tane getirin."

Gözleri büyüdü ve gülümsedi. "Oh. Ben bir tane aldım, ama teşekkürler. Arkadaşlarımla yakın zamanda hazır olacağını sanmıyorum, bu yüzden burada oturup bu kokteylleri yudumlayabilirim. Adın ne? Sanırım bu şehir dışından gelmişsin?"

Flört edilmeye alışkın değilmiş gibi davranıyordu, ki bu inanılması imkansız bir şeydi, özellikle de az önce şansını deneyen son adamla uğraşmak zorunda kaldığını düşünürsek.

"Evet. Benim adım Myles, sadece ziyaret için geldim. Ya sen? Buralı mısın?"

Gülümsedi ve Benji içeceklerimizi getirirken cevabını düşündüğü belliydi.

"Ben Dominique Venezuela," dedi, sanki cevabından gurur duyuyormuş gibi kaşlarını kaldırdı, ki bu açıkça saçmalıktı çünkü kimse ismini bu kadar düşünceli ve heyecanlı bir şekilde söylemezdi. "Ben de sadece ziyarete geldim."

Benji ona gülümsüyordu, bu da onun bana yalan söylediğini daha da açık hale getiriyordu.

O elinde kadehini tutarken ben de kadehimi aldım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dominique Venezuela."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Myles." Bardağını benimkine çarptı ve bir yudum aldı. "Ne iş yapıyorsun?"

"Bir sürü şey yapıyorum. Ya sen?"

"Ben bir..." Boğazını temizlemek için durakladı. "Ben bir elmas tüccarıyım."

Ben güldüm, çünkü o benim ilgimi çekmişti, ki bu nadir bir şeydi. Açıkça saçmalıyordu, ama inkar edilemez bir çekiciliği vardı.

"Güzel. Sağlam bir iş. Peki bu iş tam olarak neyi kapsıyor?"

Martini'sini bitirip bardağı masaya koydu. "Bilirsin, ithalat ve ihracat. Limanlarla çok meşgulüz, Myles." "Eminim öyledir. Sen de Blushing'i mi ziyaret ediyorsun?"

"Evet. En yakın iki arkadaşım kızlar gezisi için buradayım. Yarın Chicago'ya dönüyorum. Yani sadece bu gece için buradayım."

"O zaman sadece bir geceliğine burada olduğun ve bu barda yanındaki koltukta oturduğum için şanslıyım galiba."

Kıkırdadı ve başını salladı, sonra benim için aldığım kokteyli aldı. "Sanırım öylesin."

Sonraki bir saatimizi, normalde hiç sevmediğim küçük sohbetlerle geçirdik. Ama bu kadın esprili ve eğlenceliydi ve nedense ben de keyif alıyordum. Bir tur daha içki sipariş ettim ve Benji'den birkaç su getirmesini istedim, çünkü içkisini yudumlarkenki tavırlarından ve konuşmasının biraz peltek olmasından, onun sık sık içki içmediğini hissettim.

İki kadın bize doğru yürüdü ve sarhoş oldukları belliydi — kadının adını bağılıyor ve ellerini sallıyorlardı

"Dominique, seni bulamadık," dedi sarışın kadın, kaşlarını kaldırarak beni baştan aşağı süzdü. "Merhaba, yakışıklı. Ben Marilyn Monroney. Bu zevk tamamen senin."

Hay sıçayım.

Bu kadın da açıkça sahte bir isim kullanıyordu, ama bunu hiç çekinmeden yapıyordu.

Ona elimi uzattım. "Myles. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Monroney."

"Myles. Çok havalı bir isim," dedi diğer kadın ve gülerek bir düzine kez hıçkırmaya başladı. "Kusura bakma. Ben Dr. Pamela Pepper. İş için mi yoksa eğlence için mi buradasın?"

"Dr. Pepper, ha?" Yanımdaki taburede oturan kadına baktım ve dişleri alt dudağına batmıştı, sanki kırık olduklarını biliyormuş gibi. "Ne ilginç bir isim. Ne tür bir doktorsunuz?"

"Penguen kalp cerrahiyim."

"Vay canına. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum," dedim. "İkinizin de çok ilginç meslekleri var gibi görünüyor."

"Dominique, elmas işinle övünmüyordun, değil mi?" diye sordu sarışın kadın.

"Sadece ona yaptığım ithalat ve ihracat işlerinden bahsettim," dedi gülümseyerek.

"Evet. Kızımız oldukça bilgili bir iş kadını," dedi Dr. Pepper ve ben açıkça gülmemek için elimden geleni yaptım.

"Biz çıkmak üzereydik," dedi sarışın. "Sen ne yapacaksın?"

Aralarında benim tam olarak anlayamadığım bir bakış alışverişi oldu.

"Ben, şey, aslında iyi vakit geçiriyorum." Dominique bana dönüp, sanki onunla kalıp kalmayacağımı soruyormuş gibi, soru dolu bir bakış attı.

Gülümsemeden ve başımı sallamadan edemedim. Aceleyle ayrılmak istemiyordum, ki bu çok şey ifade ediyordu çünkü normalde bir yere girip çıkmayı severdim.

"Myles, değil mi?" Marilyn öne eğildi, gözleri artık tamamen iş modundaydı. "Evet. Adım bu." Sırıttım.

"Peki, Myles..." Arkadaşına bir göz attı, sonra tekrar bana döndü. "Bu kızın konumunu telefonumdan takip ediyorum ve şunu bilmelisin ki..."

Ben Big Apple'ın polis şefi olduğumu. Evet, doğru duydun. New York City'de işleri ben yürütüyorum, bu yüzden seninle ilgili her şey burada, kasamda duruyor. Alnına dokundu ve ben güldüm.

Kısmen New York'ta yaşadığım ve şu anki polis şefini tanıdığım için, ve o kesinlikle karşımda duran kadın değildi.

Kısmen de Dominique bana yüzünde en utanç verici ifadeyle bakıyordu ve ben bunu çok seviyordum.

O anda, bana sahte bir isim vermiş olması bile umurumda değildi.

Sadece eğleniyorduk, o da çok seksi bir kadındı ve ben de bu gecenin bitmesini istemiyordum.

"Yasayı çiğnemek niyetinde değildim, Şef Marilyn Monroney. Sadece en sevdiğim elmas satıcısıyla birkaç içki içip eğleniyordum." Yanımda oturan esmer güzele göz kırptım.

"Vay canına... o çok yakışıklı," Dr. Pepper inanılmaz derecede yüksek sesle fısıldadı, bu da onları güldürdü.

Arkadaşlarının yanağına öpücük kondurdular ve Marilyn son bir kez bana döndü.

"Myles," diye seslendi.

"Evet."

Sadece iki parmağını kaldırıp gözlerine ve sonra bana doğru işaret etti. "Her yerde gözlerim var."

"Lütfen dur," diye inledi Dominique, bardağından son yudumu alırken.

Onlar gittikten sonra, birbirimize bakakaldık. Normalde bardan rastgele kadınları eve götürmezdim. Şehirde akşam yemeğine çıkardığım veya vakit geçirdiğim kadınlar vardı. Birkaç yıldır ciddi bir ilişkim olmamıştı. Son ilişkim kötü bitmişti, Gigi kafama bir şişe fırlatmış ve birlikte yaşamak istediğinde ben hazır olmadığım için bana bencil piç demişti.

Muhtemelen haklıydı. Belki de ben bencil bir piç kurusuydum. İlişkiler büyük dikkat dağıtıcılardı ve ben dikkat dağıtan şeylerle uğraşmazdım. Kim olduğum konusunda her zaman dürüsttüm. Gigi, ilişkimiz başladığında

Anlaşmamızın başlangıcında sorun yoktu, ama bir noktada fikrini değiştirmişti. Sorunlar genellikle bu noktada ortaya çıkar.

Bir kişi kuralları değiştirmek isterken, diğeri istemediğinde.

Benim için ilişkiler konusunda gri alan yoktu. Hayatımı tam da istediğim gibi dzenlemiştim.

Birçok kişiyle çıktım ve elbette güzel kadınların eşlik etmesini seviyordum — akşam yemeğine çıkmak, hafif sohbetler, iyi bir seks — ve sonra yollarımız ayrılıyordu.

Drama yoktu. Karmaşa yoktu.

Ama nedense, bu kadın dikkatimi çekmişti. Ve ben her zaman iğdlerime güvenirim.

"Peki," dedi. "Bunu sık sık yapar mısın?" "Neyi sık sık yaparım?"

"Bara gidip bir kadın tavlamak."

"Yaptığım şey bu mu Dominique? Barda bir kadını tavlıyor muyum?"

O iini çekti. "Bilmiyorum. Ama yle olmasını umuyorum."

Bardağımdaki son yudumu içtim ve Benji'ye hesabımı kapatması için kredi kartımı uzattım. "Hesabı ben öderim."

Çünkü bana iki kez sormasına gerek yoktu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Montana

Bunu yapıyordum.

Barda tanıştığım rastgele bir adamla eve gidiyordum.

Gülünç derecede yakışıklı bir adam. Spor dergilerinin kapaklarında görmeyi beklediğiniz türden bir adam.

O adamdan çok etkilenmişim. Ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Gerçekten bunu mu yapıyorum?

Hesabını kapattıktan sonra elimi tuttu ve beni bardan dışarı çıkardı. Dışarı çıktığımızda bana dönüp baktı.

"Bunu sık sık yapmadığını hissediyorum?"

"Bu... doğru." Gergin görünmemeye çalışarak boğazımı temizledim. "Biliyorsun, ithalat ve ihracat işleriyle çok meşgulüm."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı, yüzünün bir tarafında belirgin bir gamze vardı ve inanılmaz derecede çekiciydi. Uzun boylu, koyu saçlı, yeşil gözlü, geniş omuzlu ve çenesinde tam doğru miktarda sakal vardı. Beyaz düğmeli bir gömlek ve koyu renkli bir kot pantolon giyyordu.

"Eminim çok meşgul olmalısın. Dinle, burada baskı yok. Seni oteline kadar geçirmemi istersen, seve seve yaparım. Benimle eve gelmek istersen, köşede bir Airbnb dairem var."

Kahretsin. Ona şehir dışından geldiğimi söylemişim, bu yüzden onu evime götürmek mümkün değildi. Orada yaşadığım çok açık olurdu.

Bu tek seferlik bir şey olacaktı. Bir kaçamak.

Tek gecelik bir ilişki.

Gündelik bir ilişki olarak kalması ve ona hiçbir şey söylememem daha iyiydi.

"Seninle eve gitmek ne anlama gelir?" Ona baktım.

Bunu istiyordum.

Eğer bir ilişki yaşayacaksam, bu adam olmalıydı. Neredeyse haksızlık olacak kadar yakışıktı. Onu çok ulaşılmaz gösteren bir keskinliği ve kendine güveni vardı. Ve ben ona çekildim.

Öyleyse neden ihtiyatı bir kenara bırakıp, ulaşılamaz, seksi bir adamla bir gece geçirmeyesin ki?

Onu bir daha asla görmeyecektim.

Tanrı aşkına, yirmi yedi yaşındaydım. Şimdiye kadar hayatımda sadece iki erkekle birlikte olmuşum. İkisi de uzun süreli ilişkilerdi.

Neden biraz eğlenmeyeyim ki?

"Benimle eve gelmek, senin istediğin anlamı taşır." Eğilip, yaklaşırken saçımı kulağımın arkasına koydu.

Yap

şunu.

Öp beni.

Lütfen öp beni.

Yeşil gözleri sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi benimkilerle buluştu ve sonra aramızdaki mesafeyi kapattı. Ağız ağzıma çarptı ve dilini içeri soktuğunda dudaklarım hemen açıldı. İlk başta nazikti, ağzımı keşfederken bir eli saçlarımda, diğeri boynumun yanındaydı. Öpücüğü daha derinleştirmek için başımı yana eğdi.

Hiç tanımadığım bir adamı öpmemiştim.

Ayrıca hiç böyle öpülmemiştim, belki de hep yanlış yapıyordum.

Parmaklarım saçlarına dolandı ve o ağzıma inerken onu kendime doğru çektim.

Bir grup insan bardan çıkarken arkamızdan sesler geldi ve o geri çekilip bana baktı. "Top sende, güzelim." "Seninle eve gitmek istiyorum," dedim, nefesimi vererek

çünkü bunu yaptığıma inanamıyordum.

Elimi tuttu ve yürümeye başladı.

"Evli değilsin, değil mi?" diye sordum. Elbette parmağında yüzük ya da bronzluk izi olup olmadığını kontrol etmişim ve ikisi de yoktu. Ama tedbirli olmakta fayda var.

O güldü. "Hayır. Ya sen?"

"Hayır. Evde bir kız arkadaşın var mı?"

Bunun tipik bir tek gecelik ilişki sohbeti olduğunu sanmıyordum, ama gergindim.

Ve gergin olduğumda yaptığım şey buydu.

Su kenarındaki muhteşem evin merdivenlerini çıktı ve kapıyı iterek açtı. Burası Johnson malikanesiydi ve bekar bir erkeğin burayı kiralamasına şaşırmıştım. Bunu karşılayabiliyorsa, belli ki parası vardı.

İçeri girdikten sonra, beni kapıya sırtım dayalı olacak şekilde çevirdi ve ellerini yüzümün iki yanına koydu. "Kız arkadaşım ya da karım olsaydı, seni eve götürmezdim. Bu benim tarzım değil."

"Tamam," dedim, kalbim göğsümde güm güm atarken.

"Peki ya sen, Dominique? Elmas ithalatı ve ihracatı yaptığın memleketinde bir erkek arkadaşın var mı?" Sesi sert ve alaycıydı.

Bacaklarım ve ellerim vücudumu saran heyecandan karıncalanıyordu ve düzgün düşünmek zordu.

Kafamı salladım. "Son erkek arkadaşım başka bir kadınla nişanlandı, iş arkadaşlarından biri."

"Onun kaybı."

"Bunu bilemem. Kaliforniya'da sahilde yoga öğretmeni ve 'hiç çaba sarf etmeden' güzel olan türden bir kadın." Dudaklarımdan gergin bir kahkaha çıktı.

Fazla paylaşımcıydım. Ben böyleyim işte.

"Sen güzelsin. Şahsen, çoğu insanın bir elmas satıcısını yoga eğitmeninden çok daha heyecan verici bulacağını düşünüyorum." Gülümsedi ve ben çaresizce onun beni tekrar öpmesini istedim.

"Muhtemelen çok esnektir," dedim ve sesim nefes nefese çıktığı için neredeyse tanınmaz hale gelmişti.

"Sen ve o ne kadar zaman önce ayrıldınız?" diye sordu, sorusu beni şaşırttı, başparmağı çenemin uzunluğunu izliyordu.

"Altı ay önce. Muhtemelen benim için uzun bir süre olduğunu bilmelisin. Bilirsin, seks yapmak konusunda. Bir süredir seks yapmıyorum." Ona baktım ve sonra kot pantolonunun düğmesine uzandım. Can sıkıcı eski sevgilim ve seks yapmama konusunu konuşmayı bitirmiştım.

Bu muhteşem adam buradaydı ve benim yapmak istediğim her şeye hazırdı, ben de yapacaktım.

Elini bileğime doladı ve beni durdurdu. "Aceleye gerek yok. Seninle acele etmeden vakit geçirmek istiyorum."

Evet, lütfen.

Bir sonraki hatırladığım şey, beni yerden kaldırdığı ve bacaklarımın beline dolandığı, kot eteğimin uyluklarımın üstüne kıvrıldığıydı. Beni koridordan yatak odasına taşıdı ve beni yatağa hafifçe zıplatarak bıraktı.

"Bu senin için fazla gelirse, bana söyle, tamam mı?" diye sordu, üzerimde dururken.

Öpüşmemizden kalan viski tadı hala dilimdeydi.

"Fazla olmaya hazırım," diye patladım ve o da sert, erkeksi bir kahkaha attı.

Parmakları baldırımı, uyluğumu okşadı ve ben nefesimi tutarken eteğimin altına girdi. Dudakları dudaklarıma değdi ve parmakları bacağımda yukarı aşağı hareket etmeye devam ederken beni öptü.

Uzun süre öpüştük ve vücudum alev alev yanıyordu. Onu istediğim yere yönlendirmek için ileri doğru itmeye çalıştım. Sonunda geri çekildim ve ona bakmak için dudaklarımızı ayırdım. Sanki ne istediğimi biliyormuş gibi, hiçbir şey söylemedik.

Elleri dantel külotumun dışını okşadı ve ben nefesimi tuttum.

Dudakları tekrar dudaklarıma değdiğinde, kumaşın üzerinden yavaşça okşadı. Parmakları bacaklarımın arasında beni okşarken dillerimiz birbirine dolandı.

Daha fazlasını istemek için ona doğru itiyordum, parmakları külotumun altına kaydı.

"Çok ıslaksın, güzelim." Geri çekildi ve ateşli bakışlarını bana dikti. "En son ne zaman dokunulmuştun?"

"Sana altı ay önce erkek arkadaşımdan ayrıldığımı söylemiştim," dedim, sesimin ne kadar çaresiz geldiğini fark ederek utanç ve acıma hissettim. Vücudum bana ihanet ediyor, onu ne kadar istediğimi ona belli ediyordu. Ellerimle yüzümü kapattım, o da ellerimi indirdi.

"Benimle birlikteyken saklanmıyorsun. En son ne zaman dokunulduğunu umursamıyorum, sadece neye ihtiyacın olduğunu ve seni nasıl mutlu edebileceğimi bilmek istiyorum."

"Uzun zaman oldu. Ayrılmadan önce ilişkimiz pek iyi gitmiyordu, bu yüzden son birkaç ayda seks yaptığımızda bile oldukça aceleci ve sıradan geçiyordu." Omuz silktilim. Bu adamı bir daha görmeyecektim, bu yüzden kaybedecek bir şeyim yoktu.

Onun gözünde ben sadece Chicago'dan gelen, seksten mahrum bir elmas tüccarıydım.

"Çok yazık," dedi. "O zaman bu gece seni mutlu etmeye ne dersin?"

Başımı salladım. Kalçalarımı tutup beni hızla ters çevirdiğinde şaşırdım. Eteğimin arkasındaki fermuarı açarken güldüm ve eteğimi bacaklarımdan aşağı çekmesi için yeterince kaldırdım.

"Tanrım. Bu popo bir sanat eseri," dedi eteğimi yere attıktan sonra. Parmaklarını popomun yanaklarında gezdirdi. Her iki tarafı da özenle öptü, sonra beni yavaşça çevirerek tekrar kendisine dönmemi sağladı. Kovboy çizmeleriimi çıkardı ve yere attı.

Daha önce hiç bir erkek tarafından soyulmamıştım ve bundan sonra kendi kıyafetlerimi çıkarmak hayal kırıklığı yaratırdı.

O yatakta eğilip baldırlarımı öperken, sırayla her iki bacağıma da ilgi gösterirken onu izledim. Sonra uyluklarımı öpmeye başladı ve tepe noktasına geldiğinde durakladı, burnunu bacaklarımdan arasına bastırıp inledi. Bacaklarımı genişçe açtı ve yüzünü uyluklarımdan arasına, külotumun danteline gömdü.

Nefes alamıyordum. Kendimi ona bastırdım, dantelin yok olmasını istedim.

Ağzının üzerimde olmasını

istedim. Dudaklarının

üzerimde olmasını istedim.

Dili üzerimdeydi.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, külotumun kenarını yırttı ve yere attı. Dirseklerimle kendimi yukarı ittim ve ona baktım. Hiçbir erkek daha önce külotumu vücudumdan yırtmamıştı.

"Yenisini alırım. Seni hemen tatmam lazım." Başımı salladım. *Külotun canı cehenneme.*

Sonra beni bir uçtan diğer uca yaladı ve ben yatağa geri düştüm. Hislerim o kadar yoğundu ki

dudaklarımdan çıkan iniltiyi durduramadım.

Hiç bu kadar iyi hissettiğim bir şey olmuştu mı?

Onun sihirli ağzına karşı direnirken parmaklarımı saçlarına doladım.

Ve dilini kullanarak beni tahrik etti, klitorisimi emdi ve beni o kadar hızlı bir şekilde doruğa ulaştırdı ki, dayanmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Gözlerimi sıkıca kapattım, parmaklarımla saçlarını çekiştirirken yüzüne binmeye devam ettim. Odada duyulan tek ses nefesimden geliyordu.

Nefes nefeseydim ve inliyordum, kendimi durduramıyordum.

Ve daha iyisi olamaz diye düşündüğüm anda, parmağını içime sokarken klitorisimi sertçe emdi.

Daha önce hiç yaşamadığım bir çaresizlikle ona karşı direnirken tüm vücudum karıncalandı.

Bir parmak daha soktu ve bu kadarı yeterliydi.

Kontrolümü tamamen kaybettim.

Göz kapaklarımdan arkasında parlak ışıklar patladı ve onun adını haykırarak doruğa ulaştım.

Ve ben son damla zevki de içime çekene kadar, o parmaklarını içeri dışarı hareket ettirmeye devam etti, ağzıyla daha da sert emmeye başladı.

Ve her şey yavaşladığında, geri çekildi ve bana gülümsedi. Dudakları benim zevkimden parlıyordu. Parmaklarını çıkardı, ağzına soktu ve emdi.

Aman Tanrım.

"Sen çok tatlısın. Bütün gece bacaklarının arasında kalabilirim."

Hiçbir erkek bana böyle konuşmamıştı.

Ama o hiç tereddüt etmedi. Bu adamın vücudunda utangaçlık diye bir şey yoktu.

Kemiklerden bahsetmişken.

Dizlerinin üzerine çökmüş, bana bakıyordu. Ben de kot pantolonunun düğmesine uzandım ve bu sefer beni durdurmadı. Düğmeyi ve fermuarı açtıktan sonra, kot pantolonunu ve boxer şortunu aşağıya doğru ittim. Onu görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Uzun, kalın ve sert.

"Daha önce hiç penis görmedin mi, Dominique?" diye sordu, yüzünde tembel bir gülümseme yayılırken.

"Böyle bir tane görmedim."

Parmakları beyaz tişörtümün eteğine doğru kayarken kıkırdadı, tişörtü başımdan çekip yere attı. O gömleğinin düğmelerini açmaya çalışırken, o gömleği yırttı ve düğmelerin ahşap zemine çarpma sesi duyuldu.

"Sen pek sabırlı bir adam değilsin, değil mi?" O gömleğini çıkarıp yere attığında ona şaşkın şaşkın baktım.

"Sabır benim güçlü olduğum bir şey değil." Elleri sırtımın arkasına gitti ve sütyenimin düğmelerini açtı, sonra omuzlarımdan nazikçe aşağı kaydırıldı. "Sen çok güzelsin."

Hiç kimse bana bu adamın şu anda baktığı gibi baktı mı?

Kendimi çekici bulmadığımdan değil, ama bu adam bana sanki gördüğü en güzel kadınmışım gibi bakıyordu. Belki de insanlar tek gecelik ilişkilerde böyle davranırlardı. Ayrılmadan ve bir daha konuşmadan önce tüm o iltifatlar ve övgüler.

Ve ben de bunun için buradayım.

Evet, hala biraz sarhoştum.

Evet, yarın sabah bunu yaptığım için muhtemelen utanç duyacaktım.

Ama şu anda başka hiçbir yerde olmak istemiyordum.

Bir erkek bana en son ne zaman iyi hissettirmişti? Bir erkek bana en son ne zaman istenildiğimi hissettirmişti?

Bir erkek bana bir şey hissettirmesinden bu yana ne kadar zaman geçmişti?

Eğildi ve sertleşmiş meme uçlarımı diliyle okşadı, sonra uçlarını yaladı ve her iki göğsümü de ağzıyla kapladı. Orgazmımdan dolayı havada süzülüyor gibiydim ve bu neredeyse dayanılmazdı.

"Myles," diye inledim. "Prezervatifin var mı?"

Geri çekilip bana baktı, sanki çözmek istediği bir bulmaca gibi beni inceledi, bu da bana doğru uzanan devasa penise odaklanmamı zorlaştırıyordu.

Bakışlarında bir şey vardı.

Tereddüt, belki.

Kalbim hızla atıyordu çünkü beni reddedeceğinden oldukça emindim.

"Çıkmadığın biriyle hiç seks yapmadın, değil mi?"

Şey... *Merhaba, keyif kaçırın.*

"Ne? Bunun önemi yok, ben bunu istiyorum." Elimi uzattım, ereksiyonunu avuçladım ve birkaç kez okşadım, o da inledi. Dizlerinin üzerinde benim üstümde duran onu görünce ağzım sulandı. Oral sekse hiç meraklı olmamıştım, ama nedense, dudaklarımı onun üzerine kapatmak için can atıyordum.

"Elin benim aletime sarılmışken bana öyle bakıp dudaklarını yalayamazsın." Konuşurken sesi gerginleşmişti.

Yatağın daha aşağısına kayarak, kendimi onun hemen altına yerleştirdim ve onu dudaklarıma doğru eğdim.

Kollarımı beline doladım ve onu dudaklarımın arasına alırken santim santim öne doğru çektim.

Bu, şimdiye kadar yaptığım en erotik şeydi. O, kendini orada tutarken kollarının üzerimde esnediğini izledim ve kalçalarını öne, sonra geriye doğru kaydırıldı.

İlk başta yavaşça.

Ellerimi kalçalarında tutarak ona rehberlik ederken, hızı benim belirlememe izin verdi.

İçeri ve dışarı.

Nefesi hızlandı ve ağzından bir inilti çıktı. Ve onu daha derine aldım.

Daha hızlı.

Her ileri doğru itişinde ucu boğazımın arkasına çarpıyordu. Tekrar tekrar.

Nefesi zorlanıyordu ve bu beni tahrik etti. Onun bana verdiği zevki ona vermek istedim.

Bu beni güçlü ve seksi hissettirdi ve onu daha derine aldım. "Siktir!" diye bağırdı, boğazından gelen bir ses dudaklarından çıktı.

Ne olduğunu anlayamadan içimden çıktı ve birkaç hızlı hareketle kendini okşadı ve göğsüme boşaldı.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım, onun uyluğuna sürtünerek.

Serbest elini bacaklarımdın arasına soktu ve kendini okşamaya devam ederken klitorisimi küçük daireler çizerek okşadı.

Ve bu kadarı yeterliydi.

Onu takip ederek kendimden geçtim ve ikinci kez doruğa ulaştım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Myles

Vay canına.

Seks konusunda payıma düşeni almıştım. Oral seks konusunda payıma düşeni almıştım. Tek gecelik ilişkiler konusunda payıma düşeni almıştım.

Ama bu... bu bir üst seviyeydi.

Onun dolgun pembe dudaklarını açıp ağzını sikmeme izin verdiği sırada, onun üzerinde süzülürkenki görüntüsü hiç aklımdan çıkmadı.

Masumiyeti belliydi ve daha önce hiç böyle bir şey yapmadığını anlamak kolaydı. Gözlerine baktığımda, gözlerinde bir şey vardı. Tereddüt müydü belki? Bu kadını pek tanıımıyordum, ama bunun onun için çok zor olduğunu anlayabiliyordum.

Ondan uzaklaştım ve banyoya gittim, bir bez aldım, ılık suyla ıslattım, sıkıp yatak odasına geri döndüm.

Koyu renkli saçları etrafına dökülmüş halde yatıyordu. Saçları, yatağın beyaz çarşaflarıyla tezat oluşturuyordu. Göğsü hala inip kalkıyordu ve ben, sikimi içine sokmadan onu iki kez boşaltmış olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu.

Birlikte olduğum kadını memnun etmeyi severdim, ama bu kadını memnun etmek nedense çok daha tatmin ediciydi. Yüzünde, sanki bu daha önce hiç olmamış gibi bir ifade vardı.

Sanki kimse ona benim dokunduğum veya baktığım gibi dokunmamış ya da bakmamış gibi. Bu beni çok tahrik etti.

Ama içgüdülerim bana zorlamamamı söylüyordu ve ben içgüdülerime her zaman güvenirim. Yatağa dönerken külotumu aldım ve giydim, sonra yatağın kenarına oturup ılık havluyu göğsüne bastırdım. Onu temizledim, o da kaşlarını çatıp beni izledi.

"İyi misin?" diye sordum, havluyu komodinin üzerine koyarken.

"İyi miyim mi? Evet, harika hissediyorum." Oturarak, çarşafı da beraberinde çekip muhteşem göğüslerini örttü. "Neden iç çamaşırını giydin?"

"İç çamaşırım mı?" Güldüm. "Bunlar slip."

"Tamam. Slip." Omuz silktili. "Bu senin için iyi olmadı mı?"

"Ciddi misin sen? Bu dünyanın en harika oral seksi ve çok ateşliydi."

"Yine de seks yapmadan önce slip giydin." Boğazını temizledi ve aniden incinmiş gibi göründü.

Koyu renkli saçlarını kulağının arkasına ittim. "En son seks yaptığın kişinin çıktığın erkek olduğunu biliyorum. Pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum. Benim egom, kimsenin pişmanlığı olacak kadar büyük değil."

O inledi. "İlk kaçamağımın ahlaki değerleri mi var? Bu tam bir fiyasko. Bu senin tarzın değil mi? Normalde tek gecelik ilişkilerde seksi reddediyor musun?"

O çok komik ve sevimliydi, ben de kendimi onun içine gömmek için can atıyordum. Ama içgüdülerim bana bunu yapmamamı söylüyordu. Onun iyiliği için

—ki bu, kadını neredeyse hiç tanımadığım düşünülürse çok saçma bir şeydi.

"Bak ne diyeceğim, Dominique Venezuela," dedim, dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı çünkü ikimiz de onun gerçek adının bu olmadığını biliyorduk. "Geç oldu. Hadi uyuyalım. Sabah uyanırsan ve seks yapmak istersen, hemen üstüme çık."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Geceyi burada geçirmemi mi istiyorsun? Bu tek gecelik ilişki kurallarına aykırı değil mi?"

"Saat sabahın üçünü geçti, yani güneş yakında doğacak. Gecenin ortasında ayrılmak için bir neden yok. Ve tek gecelik ilişkilerde kurallar yoktur. Onları kendin uydurursun." Yatağa girdim ve onu kendime doğru çektim, sırtı göğsüme yaslandı. Yumuşak teninin dokunuşunu ve saçlarının çilek ve bal gibi kokmasını sevdim.

"Normalde biriyle yatarken ona sarılır mısın?"

Hayır. Normalde onların evine giderim ve herkes boşaldıktan sonra oradan defolup giderim.

Ama ben onun gitmesine henüz hazır değildim.

"Duruma bağlı. Sabah yakında gelecek."

"Sabah sana söylemeyi unutursam, harika bir gece için teşekkürler, Myles," dedi uykulu bir sesle, elini benimkinin üzerine koyarak. "Umarım harika bir hayatın olur."

"Uyu. Sohbet etmek tek gecelik ilişkilerin bir parçası değildir." Başının üstüne öptüm.

Bana sokulurken nefes alışını yavaşladı. Ve ikimiz de uykuya daldık.

Muhtemelen uzun zamandır en derin uykumdu.

Güneş gözlerimi açmaya zorladı ve bu lanet olası yerde güneşin parlamadığı çok az zaman olduğu gerçeğine inledim. Kollarımı başımın üzerine uzattım ve telefonuma uzandım, beklediğimden daha geç olduğunu gördüm — sabah saat yediye yaklaşıyordu. Güneş bir süredir doğmuştu, ama ben dünyadan kopmuştum.

Öne doğru eğilip etrafa bakarken, önceki gecenin anıları zihnime akın etti. Yanımdaki yer boştu ve yatağın etrafındaki yere baktığımda, onun tüm giysilerinin kaybolduğunu gördüm.

Ayağa kalktım ve dişlerimi fırçalamak için banyoya gittim, sonra geniş aile odasına ve mutfığa çıktım. Ondan hiçbir iz yoktu.

Tezgahın üzerinde bir kağıt parçası gözüme çarptı.

Miles,

Her şey için teşekkür ederim. Elmas işi hiç durmadığından erken ayrılmak zorunda kaldım. Umarım harika bir hayatın olur.

XO, Dominique Venezuela

Daha önce birlikte olduğum hiçbir kadın bana bu kadar çok kez iyi bir hayat dilememişti. *Evet, anlıyorum. Bu tek seferlik bir şey. Nasıl olduğunu biliyorum.*

Bugün seks teklifimi kabul edecek mi diye merak etmiştim, ama dün gece onu reddettiğim için mutluydum, çünkü içgüdülerim haklı çıkmıştı.

Pişman olacağını hissetmiştim ve bu benim hoşuma gitmezdi.

Kağıdı ters çevirirken saçımı elime geçirdim, içimden bir ses onun telefon numarasını bırakmasını diledi. Ama o bugün şehirden ayrılıyordu ve ben onun gerçekte nerede yaşadığını ya da gerçek adının ne olduğunu bilmiyordum, çünkü bana anlattığı her şeyin uydurma olduğundan oldukça emindim.

Yalan söylemek benim için her zaman büyük bir itici güç olmuştur, ama nedense bana yanlış isim söylemesi beni rahatsız etmemişti. Bu, manipülasyondan çok, onun ve arkadaşlarının oynadığı bir oyun gibi gelmişti.

Telefonum çaldığında bu düşünceleri kafamdan silip attım ve arayanın Jackson olduğunu gördüm.

Görev çağırıyor.

"Hey, fikirlerime baktın mı?"

"Evet. Üzerinde çalışıyorum," dedi. "Bence bu arazide daha fazla oda yapabilir ve çok fazla yeşil alan kaybetmeden başlangıçta planladığımızdan daha büyük bir proje gerçekleştirebilirsin, çünkü üzerinde çalışabileceğin çok fazla alan var. Neyse, sadece yakında ineceğimizi haber vermek istedim."

"İyi fikir. Duşa girip, sen geldiğinde seni alırım."

"Görüşürüz."

Jackson ve ben birlikte büyümüştük ve aile gibiydik. Ticari projelerimizin çoğunda çalışmıştı ve adam harika bir mimardı.

Hızlı bir duş almak umuduyla banyoya gittim, ama bu sabah çok kötü bir şekilde azgın olduğumu düşünürsek, kafamdan bir türlü çıkaramadığım kadının düşüncelerinden biraz olsun kurtulmak için biraz zaman harcadım.

Giyindim, bir fincan kahve yaptım ve kafamı boşalttım.

Jackson indikten sonra onu almak için havaalanına uğradım. Neyse ki bu adada, tekne dışında başka bir araçla gelip gitmek isteyenler için özel bir havaalanı vardı.

Seaside Inn'in önüne geldiğimizde ılık çaldı. "Haklısın. Gerçekte daha da güzel. Şu muhteşem manzaraya bak."

"Evet. Harika bir manzara. Ve buraya akın eden turistlerin yarısını bile ağırlayamıyorlar. Bu yüzden birçok insan Anchorage'da kalıp, sadece buraya takılmaya geliyor, çünkü görünüşe göre

" Otelin yanındaki küçük otoparka park ettim.

"O zaman bunu bir an önce halletmeliyiz."

"Kesinlikle. Bir ay boyunca hiçbir şey yapamayız çünkü görünüşe göre birkaç hafta sonra burada başka bir düğün düzenlemeye karar vermişler ve onu yeniden planlamak için yeterli zaman yok. Altı ay beklememizi istediler ama neyse ki bunu çok daha kısa bir süreye indirmeyi başardım. Bu projeyi hayata geçirmek dokuz ila on iki ay sürecek ve eğer bunu gelecek sezonun bu zamanına yetiştirebilirsek, büyük para kazanacağız."

"Bu konularda gerçekten iyi bir vizyonun var," dedi Jackson.

"Her şeyi çizen adam böyle diyor. Buradaki yetenek sensin. Ben sadece o planı alıp hayata geçiren kişiyim." Kapıyı açıp içeri girdim.

"Myles, seni tekrar görmek ne güzel," dedi Howard, bize selam vermek için yanımıza gelirken. "Bu sabah uğrayacağını umuyordum. Teknik olarak buranın sahibi sen olduğuna göre, burada evlenecek çifti sana tanıtmak istiyorum."

Buranın zaten sahibi olduğumu ve onun benden geri kiraladığını söylemeye gerek duymadım.

Yerel halkla tanışmaya da ihtiyaç duymuyordum, ama bu onu her gördüğümde denemekten alıkoymuyordu.

Şu ana kadar benim için çok başarılı olan bir iş planım vardı ve yerli halkla sohbet etmek bu planın bir parçası değildi. Elbette, inşaatta çalışmak üzere Blushing'den çalışanlar ve açıldıktan sonra işletmeyi yürütmek üzere çalışanlar işe alacaktık.

Ama Howard beni bu ay burada evlenecek olan insanlarla, catering şirketiyle, parti organizatörleriyle ve benim hiç ilgimi çekmeyen tüm o saçmalıklarla tanıştırmak istedi. Burası lüks bir tatil köyü olacaktı, düğün mekanı değil. Tabii, isterlerse bir ziyafet salonu kiralayabilirlerdi, ama bu, kurduğumuz işin çok küçük bir kısmını oluştururdu. Tesisimizde beş yıldızlı bir restoran olacaktı ve buradaysa en iyileri işe alacaktık, yoksa onları bulup buraya taşıyacaktık.

St. James Corp. işlerini böyle yürütüyor.

"Tabii." Ona kısa bir baş selamı verdim ve yanımdaki adama elimi uzattım. "Bu Jackson, projenin mimarı. Jackson, bu Seaside'ı satın aldığımız adam, Howard."

Ben yaşlı adama Jackson'ı dışarı çıkarıp mülkü gezdireceğimi söylerken, onlar el sıkışıp havadan sudan konuştular.

"Burası küçük bir kasaba, kardeşim. Bu büyüklükteki bir kasabada hiç böyle bir projeye girişmediğin için, işine yerlilerin karışmasına alışkın değilsin." Jackson, dışarı çıkıp mülkü incelerken güldü.

"Evet. Bunu çabucak öğreniyorum. Burada birkaç hafta kalıp müteahhitle görüşeceğim ve malzemeleri nasıl getireceğimizi belirleyip bir plan yapacağım. Muhtemelen birçok şeyi tekneyle getirmemiz gerekecek."

"Kahretsin. Buna hazır olduğundan emin misin? Burası New York değil, Myles, hatta Los Angeles veya Vegas ya da bu tür projeler yaptığımız diğer yerler de değil. Burası küçük, daha uzak bir kasaba; işler daha zor olacak."

"Evet. Bunun çok iyi farkındayım. Görünüşe göre kasabada görmezden gelinen bir geyik var ve Howard ile eşi Lydia kasabadaki herkesi tanıyor gibi görünüyor, bu yüzden benim de aynı şekilde olacağımı düşündüklerini hissediyorum." Boynumun arkasını kaşımaya başladım.

O güldü ve omzuma vurdu. "Bu senin için iyi olacak. Hep şehirde yaşadın, belki de biraz doğada vakit geçirmenin zamanı gelmiştir. Ara sıra gülümsemeyi deneyebilirsin. İnsanlar bunu sever."

Ona orta parmağımı gösterdim ve sonraki bir saat boyunca fikirlerimizi konuştuk. Planlarda birkaç değişiklik yapacaktı ve ben saatime bakmak için telefonuma göz attım.

"Tamam, Huxley Construction'dan Charlie ile toplantımız var. Gidip burada mı diye bakalım. Howard, yemek odasında buluşup her şeyi orada gözden geçirebileceğimizi söyledi."

İçeri girdik ve Charlie Huxley orada Howard ile konuşuyordu. Aslında Howard konuşuyordu ve Charlie, bizim geldiğimizi fark edince konuşmayı bitirmeye çalışıyor gibiydi.

Kısa bir tanışma yaptıktan sonra onu kenara çekip baş başa konuşmak için uzaklaştık.

"Buralı mısın?" Jackson, büyük masaya otururken ona sordu ve ben çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım.

"Burada doğdum ve büyüdüm." Ekranı bakarken ensesini kaşıdı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu çok büyük bir iş olacak."

"Evet, ve şimdi bu adam daha da büyütmek ve batı tarafına bir kanat daha eklemek istiyor."

"Vay canına. Sen işini şansa bırakmıyorsun."

"Bu işi üstlenmek konusunda rahat mısın?" diye sordum. "Sana söyledim, birkaç aylığına buraya getirebileceğimiz ve burada barındırabileceğimiz bir ekibim var, çünkü işi hemen başlatmak istiyoruz."

"Evet, hallederim. Ve bunu istediğin zaman diliminde bitirmek için ekstra ekibe ihtiyacımız olacak. Anchorage'da bu işte çalışmaktan mutluluk duyacak birkaç adamım var, burada da sekiz ila on kişilik ekibim var, ama bu çok büyük bir iş. Özellikle de gelecek sezon açılışı yapmaya kararlıysan."

"Aynı sürede bunun dört katı büyüklüğünde oteller açtım, bu yüzden bunun mümkün olduğunu düşünüyorum" dedim.

"Mürettebat konusunda ihtiyacımız olan her şeye sahip olduğumuzu ve tüm malzemeleri zamanında buraya getirebileceğimizi varsayarsak, bu mümkün. Proje takvimini mahveden engeller bunlar. Ama bu konularda kontrolü elinde tutarsan ve malzemeler sorun olmazsa, ben de ekibi yönetip planı uygulayabilirim. Kırk beş odayı yapmak çok zor olacak diye düşünmüştüm, ama şimdi bunu altmış odalı bir otele çıkarıyoruz." Başını salladı. "Burada şimdiye kadar yaptığımız her şeyden çok daha büyük. Yani, şu anki han, Blushing'in şu anda sunabileceği en büyük konaklama yeri."

"Bence bu gerekli," dedim, o bilgisayar ekranımdaki çizimi incelerken, Jackson batı tarafına on beş odalı kanadı ekleyeceğimiz yeri gösterdi.

"Hey, Myles. Sana bahsettiğim çift geldi, gelip onlarla tanışmanı çok isterim."

Hay sıçayım.

"Tamam. Hemen geliyorum Howard," dedim, sinirimi gizlemeye çalışarak.

O uzaklaştıktan sonra, Charlie ve Jackson gülüşmeye başladılar.

"O muhtemelen tanışacağın en iyi adamdır," dedi Charlie. "Ama adam konuşmayı sever. Ve kasabadaki herkesin en iyi arkadaş olmasını ister. Ben kendime saklanma eğilimindeyim, ama Howard ve Lydia buna tahammül edemez."

Ayağa kalktım. "Tamam. Hadi bu işi halledelim. Siz ikiniz lojistik işlerini halledin."

Howard'ın bana el salladığı girişe doğru yürüdüm. Howard'ın konuştuğu adamın yanında duran kadını görünce irkildim.

Howard'ın konuştuğu adamın yanında duran kadını görünce irkildim.

"Dominique Venezuela"nın uydurma bir isim olduğunu biliyordum, ama gerçekten buraya evlenmek için mi gelmişti?

Bu kadını tamamen yanlış mı anlamıştım? Ve neden bu kadar sinirlenmişim?

BÖLÜM BEŞ

Montana

"Babam, yeni sahipler senin taşınana kadar buraya gelmeyeceklerini söylememişti mi?" dedim Howard'a. Babam bu otelde baş aşçı olarak çalışıyordu ve burası ikimiz için de ikinci bir ev gibiydi.

"Dün beni şaşırtarak burayı görmeye gelmeye karar verdi. Mimarını da getirip Charlie ile buluşarak planlarını gözden geçirecek." Howard bana ve müstakbel damat Jesse Barker'a gülümseyerek baktı.

Cidden bu adamla tanışmak isteyeceğimi mi düşündü? Son beş yıldır kurmaya çalıştığım işi tam anlamıyla mahvedecek olan adamla mı? Babamın hayatı boyunca çalıştığı yeri yıkmayı planlayan adamla mı?

"Harika," dedim. Uykusuzdum ve şimdi de hanı satın alan pislikle tanışacaktım. Adam, önümüzdeki on iki ay için burada düğün rezervasyonları yapmış olmamıza rağmen, bize mekanı kullanmak için sadece dört hafta süre vermişti.

Hiçbir şey için teşekkürler, Zengin Adam.

Bu gün daha da kötüye gidebilir mi?

"İşte geldi. Bu, meşhur Bay St. James. Myles, bunlar Montana Kingsley ve Jesse Barker."

Myles?

Myles St. James mı?

Görünüşe göre, bu gün daha da kötüye gidebilir.

Bakışlarım adaçayı yeşili gözlerle buluştu ve gözlerimi kapattığımda hala dilimde onun viskisinin tadı vardı.

Düşmanımın bir kaçamak yaşamıştım.

Nefret ettiğim adamla tek gecelik bir ilişki yaşamıştım.

Hayatımın en iyi iki orgasmı şeytanın kendisinden gelmişti.

Hiç bir ilişkim olmamıştı. Ben öyle bir kız değildim. Bu adamı bir daha görmemem gerekiyordu.

Bu sabah onun evinden gizlice kaçmışım, kot eteğim ve seksi saçlarımla utanç yürüyüşü yapıyordum ve adamın paramparça ettiği külotumu giymemiştim.

Bana baktığında hiç irkilmedi ve ben de çaresizce profesyonel gibi davranmaya çalıştım.

"Tanıştığımıza memnun oldum Jesse," dedi Myles, elini uzatırken yanımdaki adama bakarak. "Sen ve nişanlının benim güzel mekanımda evlenmeyi planladığınızı duydum."

Orayı beş dakikadır satın aldın, St. James. Orasının ne kadar harika olduğu konusunda senin bir ilgin varmış gibi davranma.

"Evet. Kız arkadaşım burada evlenmeye kararlıydı ve başka bir yerde evlenmeyi düşünmüyordu, bu yüzden son anda karar verdiğimiz için çok heyecanlıyız." Jesse bana baktı ve göz kırptı.

O ve nişanlısı Susannah benim arkadaşlarımdı ve birlikte büyümüştük.

Myles bana dönüp baktı, yüzünde hiçbir şey belli etmiyordu.

Belki de beni tanımamıştı, çünkü bugün oldukça bitkin görünüyordum ve nedense tek düşünebildiğim onun oyulmuş karın kasları ve alışılmadık derecede çekici penisiydi.

Normalde penis hayranı bile değildim, ama bu adam bir Yunan tanrısı gibi yapılıydı.

Ama bana baktığında, tek gördüğüm küçümsemeydi. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

"Bu harika bir haber, Jesse." Bana dönüp elini uzattığında sesi aşırı dostça geliyordu. "Montana, değil mi?"

Boğazımı temizledim, ismim hakkında yalan söylediğimi hatırladım.

Daha sonra Violet ile büyük bir kavga edecektim, çünkü tüm bunlar onun korkunç fikriydi ve şimdi dünyanın en rahatsız edici durumundaydım.

"Evet. Tanıştığımıza memnun oldum, Bay St. James." Temasla birlikte vücudumdan bir elektrik akımı geçti ve elimi hızla çektim.

"Kız kardeşin var mı? Çok tanıdık geliyorsun," diye sordu yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla, ve ben bir deliğe girip saklanmak istedim.

"Hayır. Yok. Sadece ben varım. Kardeşim yok."

"Anlıyorum. Peki, siz iki aşk kuşu ne zamandır birliktesiniz?" diye sordu, bana ve Jesse'ye bakarak, ve ben onun benim evlenecek kişi olduğumu sandığını fark ettim.

Dudaklarımı büktüm. "Ben düğün organizatörüyüm, gelin değil."

Jesse, Howard gibi, kahkahalarla güldü. Sanki benim gelin olmam, duydukları en komik şeymiş gibi.

Bugün herkesten nefret ediyorum.

"Montana lise boyunca en iyi arkadaşım ile çıktı ve son birkaç yıldır da tekrar çıkmaya başladı, bu yüzden biz hiç çıkmadık. Gerçi ilk denemeyi ben yaptım ama sen beni reddettin," dedi Jesse ve ben ona şaşkın şaşkın baktım.

"Her neyse, tanıştığımıza memnun oldum, ama dışarı çıkıp *gelin* Susannah ile tanışmamız gerekiyor. O, ortağım Violet ile birlikte dışarıda, masaların düzenini tartışıyorlar."

"Burası benim yerim olduğu için, nasıl düzenlediğini görmek isterim. Dışarıya gelirim," dedi piç kurusu.

Howard ellerini çırpı ve gülümsedi. "Bu harika değil mi? Herkes senin şehre gelmeden dolayı çok gergindi, Myles. Özellikle de Montana. Haftalardır neredeyse her gün adını lanetliyordu."

Teşekkürler, Howard.

O adam benim için daha çok bir büyükbaba gibiydi ve onu seviyordum, ama sürekli fazla konuşan biriydi.

"Evet, hepimiz duyduk. Sen Blushing Bride'da adeta şeytansın," dedi Jesse gülerek.

İkisine de uyarıcı bir bakış attım ve zorla gülümsedim. "Saçmalama. Buraya taşınmandan, bu şirin kasabamızın en tarihi binasını yıkıp, burada yaşayan herkesin manzarasını engelleyen bir gökdelen otel inşa etmenden çok heyecanlıyız."

Jesse ve Howard sadece güldüler ve arka bahçeye açılan kapıya doğru yürümeye başladılar.

Myles yanıma gelip kulağıma eğildi. "Alaska'nın küçük bir kasabasında düğünler için rezervasyon alıyorsan, elmas işi yavaşlamış olmalı. Yoksa tüm bunlar beni yatağa atıp otel hakkındaki fikrimi değiştirmeye çalışmak için planının bir parçası mıydı?"

Jesse ve Howard dışarı çıktıktan sonra kapının kapanmasını izledim ve yanımdaki ahmağa döndüm. "Şaka mı yapıyorsun? Soyadını söyleseydin asla seninle eve gelmezdim. Buraya gece kalmak için geldiğinizi ima ettiniz, kalacağınızı bilmiyordum."

"Hey, adın, işin ve burada yaşadığın gerçeği hakkında yalan söyleyen sensin. Camdan evlerde yaşarken taş atmayalım, seni küçük bal arısı."

"Bal porsuğu mu? Ciddi misin?" diye tısladım.

Yine eğildi, dudakları kulağımın kenarını okşadı. "Amcığın bal gibi tadı var ve sen sinsi bir küçük porsuksun."

Konuşamadım; geri çekilip sırtınca ağzım açık kalmıştı.

"Bal porsuğu dilini mi yedi?"

"Bu inanılmaz derecede garip anı atlatalım, sonra bir daha birbirimizi görmek zorunda kalmayız," diye homurdandım ve kapıya doğru fırladım.

Dışarı çıkarken Violet'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve onun iri vücudunun arkamda durduğunu hissedebiliyordum. Bu sabah kahve ve simit eşliğinde kızlarla dün geceki çılgın gecemin ayrıntılarını paylaşmışım. Onlara seks yapmadığımızı, ama adamın yine de dünyamı alt üst ettiğini söylemişim.

"Bay St. James. Şehre geleceğinizi bilmiyorduk," dedi Violet, gözleri fal taşı gibi açılmış halde yanımdaki adama elini uzattı.

"Gerçekten mi? O kadar etkileyici polis bağlantıların varken, şehre giren çıkan herkesi tanıyacağını sanıyordum. Sanırım adın Marilyn Monroney değil, değil mi?" Howard, Jesse ve Susannah ile konuşurken ve suyu işaret ederken, alçak sesle sırtarak dedi.

"Yani, polis şefi statümü gizli tutmaya çalıştığım için bu benim mesleki adım değil." Violet her şeyi komik bulduğu için kıkırdadı.

"Dr. Pepper penguenlerle ameliyatta mı?" diye sordu ve ben ona sert bir bakış attım.

"Bu sana komik mi geliyor? Bu bir felaket. Senin kim olduğunu hiç bilmiyordum." Kafamı salladım ve ellerimi havaya kaldırdım.

"Dinle, seni küçük sapık, adım ve mesleğim hakkında yalan söylemedim. Bu felaket senin yüzünden oldu. O yüzden kabullen, tatlım." Howard onu çağırdığında dikkatini ona çevirdi ve uzaklaştı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve beşten geriye doğru saydım. Bu, küçük bir kız olduğumdan beri babamla hep yaptığımız küçük bir numaraydı. Gözlerimi açtığımda Violet gülümsüyordu.

"Onu biraz seviyorum," dedi.

"Sevmek mi? O düşmanımız, Vi."

"Ve sen düşmanla yaramaz şeyler yaptın." Susannah benim adımı çağırdığında kıkırdadı ve biz onların yönüne doğru ilerledik.

"Myles, güneşin battığı yerden dolayı çadırın burada olması gerektiğini düşünüyor. Mükemmel bir manzara olur," dedi Susannah, ona kirpiklerini kırıştırtarak.

"Myles'a katılıyorum," dedi Jesse.

Tabii ki yakışıklı milyardere katılıyorlar.

Hepsi ona sanki gördükleri en harika şeymiş gibi bakıyorlardı ve bu beni çileden çıkardı.

"Güneş saat 22:00'ye kadar batmıyor ve resepsiyon saat 17:00'de başlıyor." Ona sert bir bakış attıktan sonra dikkatimi tekrar Susannah'ya çevirdim. "Hatırlarsanız, çadırın su ve dağların mükemmel manzarasını görebileceğiniz bir yere kurulmasını istemiştiniz, ki orası da tam olarak bizim başlangıçta planladığımız yer."

Onlar başlarını salladılar ve Lydia onu çağırdığında Howard içeri girmeye gitti.

"Sanırım parti, güneş battığında, saat 10'da başlayacak," dedi Myles ve onlar ona baktılar.

"Yanılıyorsunuz. Şehir merkezinde gürültü yönetmeliği var ve saat 22:00'den önce her şeyin kapanması gerekiyor. Milyar dolarlık şirketinizin buraya böyle bir canavar inşa etmeden önce araştırma yapmış olacağını düşünürdüm."

"Ahhh... Şirketim için endişelenmeniz çok tatlı, Bayan Kingsley. Ama dün gece, gece yarısından sonra Moose Brew'da olaylar devam ederken, kimse gürültü yönetmeliğini uygulamaya koymuyor gibi görüldüğünü fark ettim." Parmağını çenesine dokundurdu. "Düşündüm de, dün gece sizi orada gördüğümü sanıyorum?"

Susannah, Jesse ve Violet, sanki kortta ileri geri gidip gelen bir tenis topuymuşuz gibi aramızda bakışıyorlardı.

"Oh, o oradaydı," dedi Jesse. "Ben erken ayrıldım, ama sen ve kızlar iyi vakit geçiriyormuş gibi görünüyordunuz."

Susannah güldü. "Jesse eve geldi ve dün gece turistlere sahte isimler kullandığınızı ve karmaşık kariyerleriniz varmış gibi davrandığınızı duyduğunu söyledi."

Beş.

Dört.

Üç.

İki.

Bir.

"Umarım bu bir şakadır." Myles onaylamayan bir şekilde başını salladı ve ben onun boğazına yumruk atmak istedim. "Kimliğin hakkında yalan söylemek çoğu eyalette suçtur."

"Tarihi eserleri yıkmak da öyle."

"Aslında bu doğru değil. Ve Seaside Inn, ben işimi bitirdiğimde her zamankinden daha büyük ve daha iyi olacak."

"Ne kadar da çekici." Gözlerimi devirerek alaycı bir şekilde konuştum. "Evet, öyle olacağına inanıyorum."

Derin bir nefes aldım. Bu konuşma profesyonelce değildi ve odaklanmam gereken müşterilerim vardı. Kötü sonuçlanan tek gecelik ilişkim değil. "Bay St. James, eminim Jesse ve Susannah otelin gelecek planlarıyla ilgilenmiyorlardır ve onların büyük günü için hala görüşmemiz gereken bazı şeyler var. İzninizle."

"Aslında, sakıncası yoksa Montana, planları görmek isterim. Mimar şu anda Charlie ile içeride, değil mi Myles?" Jesse, üç dakikalık konuşmanın ardından sanki en iyi arkadaşlarmış gibi konuştu. Susannah, aşk acısı çeken bir genç kız gibi hala kibirli milyardere hayran hayran bakıyordu ve nişanlısı da bundan hiç rahatsız görünmüyordu, çünkü o da aynı derecede etkilenmiş gibiydi.

"Evet. Senin sihrini yapacağına güveniyoruz, Montana. Ama herkes yeni hanın tasarımından bahsediyor, bu yüzden bize bir göz atmak isterseniz, biz de bakmak isteriz." Susannah gözlerini Myles'tan ayırmadı.

Violet konuşmadan önce bana bir bakış attı. "Elbette. Her şeyi hallettik. Sen çizimlere bir göz at, biz düğünün detaylarını hallederiz."

Myles bana göz kırptıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Ben öfkelenmişim.

"Onlar otele geri dönene kadar kendini tut," dedi Violet, ikimiz de orada durup suyu izlerken sesi tamamen sakindi. Omzunun üzerinden bakıp sonra bana döndü. "Tamam. Etraf temiz. Hadi, patlat şunu."

"Onlara çadırı nereye kuracaklarını söylemeye nasıl cüret eder ve sonra da müşterilerimizi çalar. Kendini ne sanıyor?" diye öfkelen dim. "O kibirli, kendini beğenmiş bir piç."

"Aslında müşterilerimizi çalmadı. Onlar onunla içeri girmek için yalvardılar. Ve eminim ki, dün gece senin dünyanı sallayan zengin bir milyarder olduğunun farkındadır."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "O benim dünyamı pek de sarsmadı."

"İki orgazm ve seks bile yapmadın. Bu 'dünyayı sarsmak'ın tanım ıdır, bebeğim. Ama hala vajabbies'ten muzdarip görünmene şaşırdım, çünkü bugün dinlenme halindeki suratsız yüzün tam bir enerji yayıyor."

"Sen benim tarafımda olduğunu sanıyordum," diye inledim, dönüp hanın yolunu tutarken, o da peşimden geldi.

"Ben her zaman senin tarafındayım. Ve bence bu bizim lehimize olabilir." "Bunun bizim lehimize ne gibi bir faydası olabilir ki?" diye sordum, başım hala

"Arkadaşlarını yakın tut, düşmanlarınla flört et" atasözünü bilirsin," dedi gülerek.

Ona dönüp baktım. "Neredeyse nefret ettiğim bir adamla seks yapıyordum. Sonunda senin sözüne uyup saçma bir takma ad kullandım ve yakalandım. Ve şimdi müşterilerim, o piçin burayı yıkma planlarını görmek için birbirlerini ezip geçiyorlar. Ve bilgin olsun, atasözü öyle değil. 'Dostlarını yakın tut, düşmanlarını daha yakın tut' derler."

"Her zaman detaylara bu kadar takıntılısın." Diye gülerek dedi.

Kapıya doğru ilerlerken otelin lobisine göz gezdirdim. Babam bugün izinliydi ve ben de buna sevindim çünkü şu anda onunla karşılaşmak istemiyordum

. Beni çok iyi tanıdığı için bir sorun olduğunu anlayacaktı.

Merdivenlere bakmak için durdum. Hayatım boyunca her yıl Noel çorabımın asıldığı yer. Bu düşünceyle göğsüm sıkıştı.

Bu adam Blushing'deki en sevdiğim yeri yıkacaktı ve bunun için ondan nefret ediyordum.

Parası ve cazibesiyle kasabadaki herkesi kendi tarafına çekebilmiş olabilir, ama ben onlardan biri olmayacaktım.

ALTINCI BÖLÜM

Myles

"Bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkürler. Bu çizimleri düzelterip birkaç gün içinde bana geri gönderebilir misin, böylece onları belediyeye götürebileyim?" Jackson bifteklerini keserken ona sordum.

"Evet. Yarın gün sonuna kadar sana geri getirebilirim," dedi çiğnemeyi bitirdikten sonra.

Benji yanımıza gelip biramızı yeniden doldurmamızı isteyip istemediğimizi sordu. "Tabii. İki tane daha olur. Ama sana bir şey sorayım, Benji," dedim.

"Tabii ki." Barın kenarına eğildi ve ellerini birleştirdi.

"Dün gece birlikte çıktığım kadının bana adının Dominique olduğunu söylediğini duyduğuna eminim ve bahse girersem, onun yerel bir kadın olduğu için adının bu olmadığını bildiğini tahmin ederim."

"Dominique Venezuela mı?" Benji gülerek sordu. "Dr. Pepper ve Marilyn Monroney ile birlikte buradaki kadın mı?"

Şimdi gülme sırası Jackson'daydı. Benji'ye yavaşça başımı salladım. "Bana önceden haber vermemen gerektiğini düşünmedin mi?"

"Bir saniye bile değil." O güldü. "Sen kendini gayet iyi idare edebilen bir adama benziyorsun. Onun adının o olduğunu bir saniye bile inandığını düşünmedim. Özellikle de, bunun saçmalık olduğunu biliyormuşsun gibi ona birkaç kez tekrar ettiğini duyduğumda. Montana'nın bir kez olsun rahatlamasını görmek güzeldi. O kız çok çalışıyor. Violet ve Blakely'nin onu eğlenmeye çıkardıklarına sevindim."

"Yani onu tanıyorsun?"

"Herkes onu tanır. Burada büyüdü. Babası kasabanın en iyi aşçısıdır. Seaside Inn'de çalışıyor. O da neredeyse orada büyüdü,"

dedi ve masaya iki kez parmak eklemleriyle vurdu. "Sana o biraları getireyim."

"Montana mı? Bu tanıştığımız kadın mı?" Jackson, patates kızartmasının üst kısmını ısıtırken sordu. "Buraya geleli bir gün oldu. Bu senin tarzın değil. Genelde tamamen işine odaklanırsın."

"Ben tamamen iş odaklıyım. O, dün gece barda tanıştığım biri. Önemli bir şey değildi." Benji biramı masaya koyduktan sonra uzun bir yudum aldım. "Bana sahte bir isim verdi ve şehir dışından geldiğini söyledi, ama bugün oteldeyken onu gördüm."

Jackson sandalyesine yaslandı ve yüzünde kocaman bir gülümseme yayılırken iki kez ellerini çırpı. "Oyuncu oyuna mı geldi?"

"Lütfen. Onun adı o olmadığını biliyordum, çünkü her söylediğinde ses tonunu değiştiriyordu."

"Yine de onu eve mi götürdün?" Kaşlarını kaldırdı. "Barda bir kadını tavlama genelde senin tarzın değildir."

"Dün gece kesinlikle kimseyi resmi bir etkinliğe eşlik etmedim. Buraya akşam yemeği için geldim ve ona rastladım. Önemli bir şey değildi."

"Öyle görünüyor." Alaycı bir gülümsemeye. "Bu yüzden mi barmene onu sordun?"

"Onun bana ismi ve burada yaşadığı konusunda yalan söylediğini biliyor muydu diye merak ettim."

"Tabii ki biliyordu, ama asıl soru şu: Neden yalan söyledi? Bu sabah ayrılırken bile itiraf etmedi." "Ben uyanmadan önce ayrıldı. Ve hayır." Ellerimi kaldırdım. "Onunla yatmadım." onunla yatmadım."

Ama yatmak istemiştin.

"Peki, bugün onu gördüğünde neden yalan söylediğini sormadın?" diye ısrar etti.

"Çünkü umurumda değil. Yalan söyleyenlere karşı ne hissettiğimi biliyorsun. Bir yalancıyla büyüdüm. Birisi bana gerçek yüzünü gösterdiğinde, o tür insanlardan uzak durmaya çalışırım. Onunla tanıştığım anda onu uyarmalıydim. Adının ne olduğu neden umurumda olsun ki? Bana yalan söylemesi için hiçbir neden yoktu. Ama onu bir daha görmeyi planlamadığım için bu konuyu kapatmıştım." Omuz silktim ve telefonuma bakarak Gigi'den gelen mesajı okudum.

Jackson omzumun üzerinden baktı. "Bir daha asla görmemeyi planlaman gereken biri var. O kadın yıllardır sana kanca atmaya çalışıyor."

Gigi Wellington ve ben uzun zamandır tanışıyorduk. Ara sıra etkinliklere birlikte katıldığımız ve ara sıra bir akşam birlikte geçirdiğimiz biriydi. Ancak birkaç aydır onunla dışarı çıkmamıştım çünkü o, bunun daha fazlasını istediğini açıkça belirtmişti. Ben asla kasıtlı olarak kimseyi yanıltmazdım. Drama ya da karmaşıklık istemiyordum. Sunabileceğim şey konusunda dürüsttüm ve ciddi bir ilişki arıyorsanız, sunabileceğim pek bir şey yoktu.

"Ne olursa olsun. O sadece merhaba diyor. Ben biraz mesafe koydum."

"İyi şanslar. Seninle ilgili bir görevi olan bir kadın."

Benji'ye elimi kaldırdım ve kredi kartımı çıkardım, o da hesabı kapatmak için ayrıldı. Jackson bu gece özel jetle şehre dönecekti ve benim de birkaç saatlik işim kalmıştı.

"Benji, değil mi?" Jackson, kredi kartı fişini ve imzalamam için bir kalem uzattığında sordu.

"Evet. Benji Carlson." Elini uzattı, Jackson elini sıktı ve adını söyledi.

"Arkadaşın Montana, Myles'ın evinde bir şey unutmuş ve ona ulaşmak istiyor. Burası küçük bir kasaba olduğu için, ona ulaşmanın en iyi yolunu senin bildiğini düşündüm."

Ne halt ediyor bu adam?

Benji sırtıttı, sonra telefonunu çıkardı ve bana kaşlarını kaldırdı. "Onun numarasını istiyorsun, değil mi?"

"Ne? Hayır. Bu sadece Jackson'ın pislikliği." Kafamı salladım.

"Zaten buna ihtiyacın olacak. Seaside Inn'i satın aldın. Düğünlerinin yüzde doksanını orada yapıyor. Farkında olmadan onun işini mahvettin. O yüzden, ona ulaşip bir çözüm bulmaya çalışmalısın. Orada rezerve edilmiş düğünler için yeni mekanlar bulmaya çalışıyor."

Telefonum barda duruyordu, Jackson onu aldı ve Benji'ye uzattı. "Bu adam tamamen işine odaklanmış. Her şeyi düzeltmek isteyecek

Benji, muhtemelen onun iletişim bilgilerini düşündüğüm şeyi telefon

Benji, sanırım onun iletişim bilgilerini telefonuma yazdı.

"Hiçbir şeyi düzeltmem gerekmiyor. Bu ay orada planlanan düşünüyü kabul ettim. Diğerleri ise inşaat tamamlanana kadar başka mekanlara taşınmak zorunda kalacak. Bu mekanı satın aldığımda, imzalanan sözleşmelerde, mekanın satılması durumunda planlanan düşünlerin iptal edileceğini belirten bir maddeye yer verildiğinden emin oldum. Müşteriler bu sözleşmeyi imzaladılar. Mekanın satılması Montana'nın suçu değil."

"Anlıyorum, ama bu kasabanın büyüklüğüne bir bak. Yüzlerce başka seçenek varmış gibi değil," dedi Benji.

Ağlayıp sızlanma.

Bu kişisel bir mesele değildi. İnsanlar sürekli mülk satın alıyor, yeniliyor ve genişletiyordu. Gayrimenkul işi böyledir ve ben bu işi iyi yaptım.

Benji telefonumu bara bıraktı.

"Zeki bir kıza benziyor. Eminim başaracaktır." Ayağa kalktım.

"Çok becerikli. En yakın arkadaşıyla birlikte sıfırdan bu işi kurdu. Ama yeniden açıldığında babasını işe almanı şiddetle tavsiye ederim, çünkü Montana'nın düşmanlığını kazanmanın en hızlı yolu babasını kazıklamaktır." Islık çaldı.

"Babası kim?"

"Daniel Kingsley. Montana doğduğundan beri hanın mutfağını o yönetiyor."

İnledim. Tüm çalışanlara, işyerinin kapanacağı ve yakında inşaatın başlayacağı konusunda önceden haber verilmişti. Gelecek yıl kapılar yeniden açıldığında, hepsi yeniden başvurabilirdi. Sırf daha önce burada çalışmışlar diye insanları işe almayacaktım. En iyilerini istiyordum ve bir mülakat süreci olacaktı.

"Eminim Howard ve Lydia çalışanlarına harika tazminat paketleri sunuyordur."

"Sadece üç çalışanları var ve Daniel en uzun süredir orada çalışıyor. Neredeyse tüm işi o yürütüyor."

Ayağa kalktım. Tüm bu arka plan hikayelerini dinlemek istemiyordum. Şehirde binalar satın aldığımda, perde arkasında neler olup bittiğini bilmiyordum. Kimlerin onlar için çalıştığını veya ne kadar süredir orada olduklarını bilmiyordum.

Ben devraldığım da yer boş olacaktı ve biz inşaatı başlatıp yeniden inşa edecektik.

Belki de küçük bir kasabaya gelmek kötü bir fikir olmuştu.

"Tamam. Bilgi için teşekkürler. Çok teşekkür ederim." Jackson ve ben dışarı çıkarken başımı salladım.

Adanın havaalanına gittik ve ben onun sırtını sıvazlayarak bugün geldiği için teşekkür ettim.

"Yarın yeni çizimleri gönderirim. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ve düğün organizatörünü ara. İstediyini biliyorsun." Elini sallayarak veda etti ve özel jetimize doğru koştu.

Kiralık arabama geri döndüm ve içeri girdim. Masaya oturdum ve dizüstü bilgisayarımı açtım, Howard'dan başka bir e-posta gelmişti.

Adam bana e-posta göndermeyi çok seviyordu. Bu, müzakerelere başladığımızdan ve anlaşmayı tamamladığımızdan beri haftalardır devam ediyordu.

Blushing Bride'dan kadınların bu hafta ölçü almak için uğrayacaklarını hatırlatıyordu, çünkü kiraladıkları çadır normalden daha büyüktü ve açık hava töreninin lojistiğini planlamaları gerekiyordu. Görünüşe göre, bu düğün büyük bir düğün olacaktı.

Bunu zaten biliyordum, çünkü bana defalarca söylemişti. Bunların hiçbirini bilmeme gerek yoktu, ama ona teşekkür ettim ve sorun olmadığını söyledim.

Müteahhitten gelen e-postayı okudum. Charlie, bu hafta benimle tekrar görüşmek istiyordu, çünkü tasarımda kullanılması kolay ve uygun olduğunu düşündüğü bazı malzemeler hakkında konuşmak istiyordu.

Telefonumu elime almadan önce masaya birkaç kez parmaklarımla vurdum.

Benji'nin onun iletişim bilgileri için yazdıklarını görünce gülümsedim: *Bardaki Seksi Kız Montana*.

Bunu "*Bal Arısı*" olarak değiştirdim.

Tanıştığımız şekli unutmak istemezdim.

Ben: Ben Myles St. James. Howard'dan, bu hafta otelde biraz zamana ihtiyacın olduğu konusunda bir e-posta aldım. Bununla bir sorunum yok.

Honey Badger: Numaramı nereden buldun?

Ben: Birkaç arkadaşına iyi bir elmas satıcısı tanıyıp tanımadıklarını sordum ve onlar da seni önerdiler.

Honey Badger: Bu kasaba çok güvenilir. Ve bilgin olsun, önümüzdeki birkaç hafta otelde kalabileceğimi biliyorum. Hazırlık yapamazsam düğün nasıl olur?

Ben: Düğün sektöründe çalıştığın herkese karşı bu tavrı sergiliyor musun?

Honey Badger: Hayır, Moneybags. Hepsini senin için saklıyorum.

Ben: Şunu bir netleştirelim. Sen adın hakkında yalan söyledin. Yaşadığın yer hakkında yalan söyledin. Mesleğin hakkında yalan söyledin. Ve kötü adam ben miyim?

Honey Badger: Doğru. O gece yalan söylememeliydim. Ama sen buraya gelmeden önce bile kötü adamdın. Kimsenin ihtiyaç duymayacağı kadar çok para kazanma arzunla bizi iflas ettirebilirdin.

Ben: Bu biraz dramatik oldu. Evlilik bir birliktelik meselesidir, mekan meselesi değil.

Honey Badger: Hiç evlenmemiş bir adam gibi konuşuyorsun. Mekan çok büyük. İnsanlar düğünlerini bir yıl önceden rezerve ediyorlar, bu yüzden önümüzdeki yıl için hanımızda planladığımız on sekizden fazla düğün için yeni bir mekan bulmak için çabalıyorum.

Ben: Yeni tesis inşa edildiğinde, orada rezervasyon yapabilirsiniz.

Honey Badger: Ne kadar cömertsin. O çirkin, göze batan binayı inşa ettikten sonra, orada rezervasyon yapmama izin verip seni daha da zengin etmeme izin mi vereceksin? Bilmek iyi oldu.

Ben: Tabii ki. Benim geçim kaynağım bu.

Kıkırdadım. Onu kızdırdığımı biliyordum ve nedense bundan zevk alıyordum.

Honey Badger: Bilgin olsun, bir şeyin büyük olması onu daha iyi yapmaz.

Ben: Ben ve benim aletim aynı fikirde değiliz. Büyük genellikle daha iyidir.

Honey Badger: Sen tam bir egomanyaksın. Merak ediyorum, dün gece neden bana tam adını söylemedin? Benim seninle eve gitmeyeceğimi bildiğin için mi?

Ben: Ciddi misin?

Honey Badger: Çok ciddiylim.

Ben: Sana bir haberim var tatlım. Bir kadını benimle eve gelmesi için kandırmam gerekmez. Ve bilgin olsun, sen benim soyadımı hiç sormadın. İkimizden sadece biri kim olduğu hakkında yalan söyledi ve o da sendin. Bu yüzden telefonumda adın Honey Badger olarak kayıtlı. Biraz tatlı, biraz tuzlu.

Honey Badger: Ne kadar da orijinalsin. Artık telefonumda adın "Kendini su üstünde yürüyen sanan zengin, kibirli pislik" olarak kayıtlı.

Ben: Bu biraz uzun oldu. Bir dakika... Hatırladığım kadarıyla, uzun sözleri kaldırabilirsin.

Bu alçakça bir darbeydi. Ama o beni sinirlendiriyordu. Bana yalan söyleyen oydu. Tam tersi değil.

Honey Badger: Hatırlamıyorum bile. Sadece hoşuma gidiyormuş gibi davranıyordum. O koca kafanı ne kadar şişirebileceğimi görmek istedim.

Ben: Hangisi? Bence ikisi de oldukça şişirilmiş. Honey

Badger: Siktir git, Myles.

Ben: Bence bunu yapabilmeyi dilerdin. Ama ben bunu engelledim, değil mi?

Honey Badger: 🙌

Eh, iyi gitti.

Telefonumu masanın üzerine bıraktım ve enseme kaşımaya başladım. "The Blushing Bride" yazıp onun işini aradım.

Kadın sanki Fortune 500 şirketi yönetiyormuş gibi davranıyordu, Tanrı aşkına. Bu bir düğün işiydi. İnsanlar her zaman evleniyordu. O ise işleri biraz fazla ciddiye alıyordu.

Web sitesi çok profesyoneldi ve "Hakkımızda" sayfasından onun ve şirketi hakkında hızlıca epey bilgi edindim. Montana Kingsley ve Violet Beaumont, Colorado'da tanışıp birlikte üniversiteye giden ve kendilerini "en iyi arkadaşlar" olarak tanımlayan ortak sahiplerdi. Montana ile ilgili bölüme odaklandım. Orada, Alaska'nın Blushing kasabasında babasıyla birlikte büyüdüğünü anlatıyordu. Annesi veya kardeşlerinden bahsetmemişti. Başkalarının mutlu sonlarını planlamaya yardım etmeyi sevdiğini söylüyordu, ancak kendisi henüz kendi mutlu sonunu bulamamıştı.

Eh, saçma sapan sahte bir isim kullanmak, yaşadığın yer ve mesleğin hakkında yalan söylemek, ruh ikizini bulmak için en iyi yol olmayacaktır.

En sevdiği hobilerini paylaştı: koşmak, resim yapmak ve okumak. En sevdiği kitaplar *Küçük Kadınlar* ve *Gurur ve Önyargı* idi. En sevdiği filmler ise *Baba* ve *Rocky* idi, çünkü babasıyla birlikte bu filmleri izleyerek büyümüştü.

Bu beni çok meraklandırırdı.

Bu kadın hem sinir bozucu hem de ilginçti.

Ve ne boktan bir nedenden dolayı olursa olsun, daha fazlasını öğrenmek istedim.

Geldiğimden beri geçen hafta boyunca hanede çok zaman geçirmiştim ve Daniel Kingsley ile kısaca tanışmıştım, ama saat geç olmuştu ve akşam yemeği çoktan bitmişti, bu yüzden bu adamla konuşma zamanının geldiğine karar verdim.

"Selam Daniel. Bu akşam yemeğinde kısa kaburga yedim ve şimdiye kadar yediğim en lezzetli kaburga olduğunu söylemezsem yalan söylemiş olurum," dedim, o tezgahı silerken karşısına geçtim.

"Öyle mi?" diye başını salladı. "Bunu duymak güzel. Bir kadeh şarap içeceğim, sen de bana eşlik eder misin?"

Buzdolabına gidip ikimize birer kadeh şarap doldurduktan sonra köşedeki küçük masaya oturmam için işaret etti. Ortam sessizdi, bu da öğle ve akşam yemek saatlerinde mutfakta yaşanan çılgınlık ile büyük bir tezat oluştuyordu.

"Son birkaç gündür bu mutfaktan yediğim her şey birinci sınıftı. Etkilendim." Soğuk şarabı bir yudum aldım. "Ve ben kolay kolay etkilenmem."

"Sanırım birçok lüks restoranda yemek yemiştinizdir, bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

"Öyle olmalı." Kadehimi masaya koydum. "Howard, Anchorage'da bir iş bulduğunu söyledi?"

"Evet. Mutfacı ve menüyü tamamen bana bırakıyorlar, bakalım nasıl gidecek."

"İleri geri gidip gelmek seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. Hayatım boyunca burada yaşadım. Tekneyle kısa bir yolculuk."

Bardağıma uzandım ve bir yudum daha aldım. "Bu yeri faaliyete geçirmek biraz zaman alacak, ama mutfacı yönetmek istersen, son birkaç gün içinde yeterince örnek gördüm ve seninle çalışmak bizim için büyük şans olacağını biliyorum."

"Teşekkür ederim, Myles. Şu anda düşünmem gereken şeyler var ve evimin faturalarını ödemem gerekiyor, anlarsın ya?" O gülümsedi. "Ama kapıları açtığında bunu aklımda tutacağım."

"Peki, ben geleceğim bulmaya seni gel gelmeye
Sen yeteneklisin. Ben anladım "Sen
benim kızım gibi konuşuyorsun. Eve gitmeden önce buraya gelip
egomu okşamamı mı istedi?" diye sırttı.

"Kızım gibi konuşuyorsun. Eve gitmeden önce buraya gelip egomu
okşamamı mı istedi?" Sırttı.

Boynumun arkasını ovuşturdu. "Kızınızın benden nefret
ettiğinden oldukça eminim."

Geçen hafta boyunca ona mesaj atmak için nedenler bulmaya
devam ettim, çünkü onu kızdırmaktan zevk almaya başlamıştım.

Bu çok kolaydı.

O güldü. "Evet, Seaside Inn'i satın aldıktan sonra onunla pek şansın
kalmamıştı. O duygusal biridir ve burası onun için çok önemli. Yani,
daha gelmeden önce bir numaralı düşmanı olmuştun."

"Yine de benden nefret etmiyor gibisin?"

Chardonnay'ının son yudumunu aldı ve bardağını masaya koydu.
"Kızım son derece sadıktır. Bu kasabayı, burayı, Howard ve Lydia'yı,
yerlileri, beni önemsiyor." Omuz silkti. "Kalbi, bedenine göre çok
büyük. Otelin satışı kişisel bir mesele olduğunu düşünmüyorum, bu
yüzden alınmadım. Bu sadece iş. Ama kızım öyle görmüyor."

Bu adamın kızı hakkında konuşmasını dinlemek, onu ne kadar çok
sevdiğini çok net bir şekilde ortaya koyuyordu.

Babamın benim hakkımda bu şekilde konuşacağını hayal
edemiyordum. "İkiniz yakın mısınız?"

"Sanırım her zaman ikimiz dünyaya karşıydık. Ama her şey
bittiğinde o iyi olacak. Ya sen? Blushing'i seviyor musun, yoksa
şehri özleyiyor musun?"

"Aslında, düşündüğümde daha çok seviyorum burayı.
Muhtemelen iyi yemek yediğim içindir." Ben güldüm, o da başını
geriye atıp güldü. "Ama bu otelin kasaba için iyi olacağını
düşünüyorum. Yerel halka birçok yeni iş ve fırsat sağlayacak,
turistlere de kalacak bir yer sunacak."

"Eminim haklısın. Kasabadaki çoğu insan yeni yer için heyecanlı.
Montana'ya biraz zaman tanı. O da ikna olacaktır," dedi, tam o sırada
telefonum kızından gelen bir mesajla titredi.

Şeytandan bahsetmişken.

Howard mutfağa girip Daniel'a bugün gelmesi gereken bir sevkiyat hakkında soru sordu, ben de ayağa kalkıp sohbet için teşekkür ettim. Telefonuma baktım.

Honey Badger: Sabah erkenden dans pistinin ölçülerini almak için otele geleceğim. Bana karışmazsan sevinirim.

Ben: Beni rahatsız etmememi istemek için mesaj atman ilginç. Sanırım beni özölüyorsun.

Honey Badger: Hayal kurma. Sadece oraya her geldiğimde taciz edilmek istemiyorum.

Dediğim gibi. Onu kızdırmaktan zevk alıyorum.

Ben: Hiçbir şey için söz veremem.

Honey Badger: 🙌

Ben: ❤️

Bana ilk mesajı onun attığı için mi, yoksa onu bir kez daha kızdırdığımı bildiğim için mi bilmiyorum, ama yüzümde kocaman bir gülümsemeyle hanı terk ettim.

Ve yarın bir an önce gelsin istiyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Montana

"Bu harika görünüyor, baba," dedim üç hafta sonra, babam Jesse ve Susannah'nın düğünü için aperatiflerin örneklerini tabağa koyarken. Menüü çoktan seçmişlerdi, ama babam yemek sunumu konusunda mükemmeliyetçiydi ve benim için bazı örnekler hazırlamak istedi.

"Öyle mi? Tadına bakana kadar bekle," dedi, ben nane ve beyaz peynirle sarılmış bir lokma büyüklüğündeki karpuzu alıp ağızıma attığımda.

"Aman Tanrım. Bunlar harika," diye inledim ve ağızımı silmek için peçeteye uzandım.

"Zamanlamam tam doğruymuş," dedi Myles arkamdan ve ben de dönüp onun mutfığa sanki orası ona aitmiş gibi dolaştığını gördüm.

Teknik olarak, burası onun eviydi.

Ama yine de ondan nefret ediyordum, birlikte geçirdiğimiz geceden beri her gün bu piç kurusu hakkında fanteziler kurmuş olsam da.

O çok seksi ve büyülü dudakları vardı, ama ne yazık ki bu onu kibirli bir pislik olmaktan kurtarmıyordu.

"Myles, dostum, bunu bir dene," dedi babam ve ben ona bir bakış attım.

Babamın bu adamı bu kadar sevmesi beni rahatsız ediyordu. Myles, babamın Blushing'de bir iş bulana kadar Anchorage'daki bir restoranda çalışmak zorunda kalmasının sebebiydi. Bu adam tek başına babamı işinden etmişti, ama babam yine de ona tamamen aşık olmuştu.

"Her zaman tatmaktan mutluluk duyarım," dedi Myles, çilekli keçi peynirli crostini'ye uzanırken. "Vay canına. Bu harika."

"Bunlar gelecek haftaki düğün için hazırlanan mezeler," dedi babam.

Myles ve ben, parmağı benim parmağıma değdiği anda ikimiz de prosciutto-kavun şişine uzandık. Elimi hızla geri çektim ve bir parça kavun ağzıma attım.

"Vay canına, Daniel. Bu gerçekten çok lezzetli."

Çiğnemeyi bitirip ona sert bir bakış attım, tam o sırada babam ona iltifatı için teşekkür etti.

"Sence neden herkes düğünlerinin cateringini onun yapmasını istiyor?" diye sordum. "Bu, hanın cazibesinin bir parçası. Kasabanın en iyi şefi de onunla birlikte geliyor."

Myles beni uzun bir süre inceledi, sonra babama döndü. "Haftaya burası kapandığında başka bir işin olduğunu söylemiştin. Yeni işyerimiz açıldığında benimle çalışmanı istediğimi biliyorsun. Bu konuyu daha önce konuşmuştuk, ama umarım teklifimi ciddiye alıyordur."

Babama şaşkın şaşkın baktım. "Sana iş mi teklif etti? Bana söylemeyi düşünmedin mi?"

Babam güldü. "Her fırsatı sana danışmam gerektiğini bilmiyordum."

"Tabii ki danışman gerek. Biz bir takımız, unuttun mu?" diye homurdandım. "Ama bu büyük bir şirkette çalışmak anlamına gelir ve kendi şaheserlerini yaratamazsın."

"Kendisi hiç büyük bir şirkete sahip olmamış bir kadın böyle diyor." Myles'ın sesi kesikti. Üç haftadır garip karşılaşmalar ve alaycı yorumlar yaşıyorduk.

Hiçbir amaca hizmet etmeyen keskin mesajlar.

İki hafta önce bana *Amerika'nın En Çok Aranaları'nı* izlediğini ve "Montana Kingsley"nin gerçek adım olup olmadığını bilmek istediğini söyleyen bir mesaj attı, çünkü beni televizyon ekranında aranan bir suçlu olarak gördüğünden oldukça emindi.

Ben de bal porsuğu emoji ve orta parmak emojiyle cevap vermiştim.

Geçen hafta, ithalat ve ihracat işim aracılığıyla annesinin doğum günü için ona elmas tenis bileziği indirimli alıp alamayacağımı sormak için mesaj attı.

Ona, ne yapacağını bilemeyecek kadar çok parası olduğunu, yoksa bizim kasabada böyle bir canavarlık yapmayacağını hatırlattım, böylece

bunu kendisi anlayabilirdi.

O da dolar işareti emojiyle cevap verdi.

Bu bizim şakamız haline gelmişti ve beni ne kadar sinirlendirse de, onunla şakalaşmaktan hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Sadece büyük bir otelin kitlelere hitap eden bir menüsü olacağını düşünüyorum. Burası küçük bir han. Butik otel olduğu için istediği menüleri oluşturmaya izin verildi ve bu da ona yaratıcı özgürlük sağladı. Bana yanıldığımı mı söylüyorsun?"

"Sana otel işletmeciliği hakkında hiçbir şey bilmediğini söylüyorum. Sen sadece benden nefret etmek istiyorsun, bu yüzden kızgın olduğun için söylediğim her şeye karşı çıkacaksın. Duygularınla düşünüyorsun, bir iş kadını gibi değil."

"Ya da sadece senden hoşlanmıyorum ve aynı zamanda seninle aynı fikirde değilim." Ellerimi belime koydum. "Her ikisi de doğru olabilir."

"Tamam," dedi babam. "Hank'in bana arkada ihtiyacı var ve siz ikiniz her zamanki gibi tartışmalarınızla yaratıcılığımı öldürüyorlar. Her biriniz kendi köşenize gitseniz nasıl olur?" Başını salladı. "Myles, teklifin için teşekkür ederim ve zamanı geldiğinde, hala ilgileniyorsan konuşuruz. Ama bir sonraki sezona kadar iş bekleyemem, bu yüzden bu işi kabul edeceğim ve duruma göre hareket edeceğiz." Babam, tam da bunu yapmak üzere olduğum için, beni durdurmak için parmağını kaldırdı. "Bebeğim, seni seviyorum, ama ben yetişkin bir adamım. Kendi kararlarımı kendim verebilecek kadar yetkinim."

Onun sözleri göğsümü sıkıştırdı. Her zaman babam ve ben dünyaya karşıydık.

"Yapabileceğini biliyorum. Sadece hanın kapanmasıyla senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Senin için mi zor, benim için mi zor?" Başımın üstüne öpücük kondurdu. "Aslında bir değişiklik olmasını dört gözle bekliyorum."

Babam mutfağın diğer tarafına yürüdü ve çift kapıdan çıktı, ben de Myles'a sert bir bakış attım. "Bugün şehir dışında olman gerekmiyor muydu?"

Howard, Myles'ın evde halletmesi gereken bazı işleri olduğu için özel jetle şehre gittiğini söylemişti.

"Beni takip mi ediyorsun, HB?" Bazen bana taktığı sinir bozucu takma adı kısaltmayı tercih ediyordu, ben de aynı stratejiyi benimsemiştim.

"Sadece işime burnunu sokmaya çalışmadığını fark ettim, MB." Mutfaktan çıkmak için döndüm ve o da peşimden geldi. "Tabii ki bu konuda kendini beğenmiş olursun."

"Benim büyük kafamdan bahsetmeyi çok seviyorsun, değil mi?" Sesi mizahla doluydu, parmakları ön kolumu sardı ve ben durdum. Sırtım, hanın girişine giden koridordaki duvara yaslanmıştı.

Alan küçüktü ve bergamot ve siyah frenk üzümü kokusu duyularımı kapladı.

"Senin koca kafan umurumda değil," diye hırıldadım. "İkisi de."

O, bir elini duvarın her iki yanına koyarak öne eğildi ve beni köşeye sıkıştırdı. "Demek hatırlıyorsun?"

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve ağzım kurudu. "İstediğin bu mu? Büyük bir penisin olduğunu hatırladığımı söylememi mi istiyorsun?" Bana baktı. "Büyük bir penis mi?"

"Sadece gördüğümü söylüyorum."

Ben güldüm. O iç geçirdi. "Benimle akşam yemeği ye."

"Neden?"

"İşle ilgili bir şey hakkında seninle konuşmak istiyorum, ama sen her zaman çok düşmanca davranıyorsun, bu yüzden akşam yemeği daha rahat bir ortam olur diye düşündüm."

"Seninle eve gitmeyeceğim," dedim, çenemi kaldırarak.

"Seninle eve gitmeni istemiyordum."

Gözlerimi devirdim ve saati kontrol etmek için telefonuma baktım. "Peki. Akşam yemeği. İçki yok. Bu iş meselesi. Sana bir saat veriyorum. Bu akşam planlarım var."

"Bu akşam büyük bir elmas anlaşması mı yapacaksın?" Sesi sert çıkmıştı.

Yüzü benimkine çok yakındı ve onun yakınlığından dolayı bacaklarımın arasında hissettiğim hafif ağrıdan dolayı bacaklarımı birbirine sıkıştırdım.

Onu her gün görmek için sabırsızlanmaktan nefret ediyordum.

Bu sabah geldiğimde onun şehir dışında olduğunu duyduğumda hayal kırıklığına uğramış olmaktan nefret ediyordum.

Ve onun orada olacağını bildiğim halde, oraya uğramak için gereğinden fazla bahane uydurmuş olmaktan nefret ediyordum.

"Belki."

"Ya da ateşli bir randevu?" diye ısrar etti.

"Seni ilgilendirmez. Bir saatin var, Zengin." "Harika. Ben sürerim."

Geri adım attı ve bana yolumu göstermem için işaret etti.

Dışarı çıktığımızda ve yolcu kapısını açtığında, bir kaşımı kaldırarak durakladım. "Arabana binmeyi kabul etmemin tek nedeni, buraya arabayla gelmemiş olmam. Yürüdüm. Nereye gidiyoruz?"

"Her şeyin başladığı yere. Moose Brew'a." Cesaretle eğilip emniyet kemerimi tutmaya çalıştı, ben de elini itip uzaklaştırdım.

"Kemerimi kendim takabilirim, seni kendini beğenmiş ahmak."

Kemerini yerine taktı. "Bahsettiğim düşmanlık bu, Montana. Senin için iyi bir şey yapıyorum, sen ise sanki suç işliyormuşum gibi davranıyorsun."

Geri çekildi ve kapıyı sertçe kapattı, sonra kiraladığı şık, simsiyah spor arabanın etrafında dolaşmaya başladı.

Neden bu kadar seksi olmak zorundaydı ki? Kızgın yürüyüşü bile tahrik ediciydi.

Geniş omuzları ve uzun bacakları, yanımdaki sürücü koltuğuna oturmadan önce tüm ihtişamıyla sergileniyordu.

"Seni suç işlemekle suçlamıyordum. Kendi emniyet kemerimi takmayı bildiğimi söylüyordum."

Bir buçuk blok ötedeki bara doğru sürerken cevap vermedi. Yürümeliydik.

Otoparka girdiğinde bana döndü. "Seni kızdırmak istememiştim. Kemerini takmaya çalıştığını görmedim ve senin için kemeri takmak içgüdüsel bir hareket oldu."

Bu beklenmedik bir şeydi.

"Neden?" diye sordum ve düğmeye uzanıp emniyet kemerimi çektim.

"Çünkü senin düşündüğünün aksine, seni Moose Brew'a tek parça halinde ulaştırmak istiyorum. Önümüzdeki bir saat boyunca hakaret edilmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Birinin senin güvenliğini istemesi için ona kızmak zordu, ama ses tonumu hafif tuttum. "Adım Blushing. Bir blok öteye gidiyoruz. Senin bu kadar endişeli biri olduğunu tahmin edemezdim."

Arabadan indi, benim kapımı açmak için arabayı dolaştı ve bana elini uzattı. "Sen benim hakkımda, kafanda karar verdiğin şeylerden başka hiçbir şey bilmiyorsun."

İçeriye benim önümden girmeme izin verdi ve Benji bize el salladığında elini kaldırdı. "Biz kabinde oturuyoruz," dedi.

"Ne kadar otoriter." Güldüm.

Kabine oturdum ve Benji iki menüyle geldi. "Onlara ihtiyacımız yok. Sadece bir saatimiz var. İki biftek, iki salata ve limonlu büyük bir şişe maden suyu alacağız."

"Biftek istediğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü seninle burada tanıştığım gece, bana her zaman bunu sipariş ettiğini söylemiştin," dedi ve Benji, benim kısa bir baş sallamamı bekledi, çünkü o da benim her zaman bunu sipariş ettiğimi biliyordu ve orta pişmiş olmasını tercih ettiğimi biliyordu.

Kıkırdadı ve büyük bir şişe maden suyu, iki bardak ve bir tabak limon bırakıp uzaklaştı.

"Peki şimdi ne içeceğimi biliyor musun?" dedim, o şişenin kapağını açıp bardağıma dökerken.

"İçki içmeyeceğimizi söylemiştin."

Her zamanki gibi haklıydı. Bu da beni daha da sinirlendirdi. "O zaman neden buradayız?"

"Blushing'deki en büyük oteli açıyorum ve Blushing Bride'ın sahibi sensin. Birbirimize karşı değil, birlikte çalışmalıyız." Suyu uzattı ve bir yudum aldı.

"Yani benim işime ihtiyacın var mı?"

O sırtıttı. Belki de dudaklarını eğdiği o kendini beğenmiş, seksi tavrı ya da adaçayı yeşili gözlerinin parlamasıydı ki, içgüdüsel olarak bacaklarımı birbirine sıkıştırdım.

Normalde karşı cinse bu şekilde tepki veren bir kadın değildim. Muhtemelen aynı erkekle o kadar uzun süredir birlikteydim ki, birbirimize çok alışmıştık.

Ya da bu adamın, bir insanın sahip olabileceğinden daha fazla seksapelinin olması da olabilir.

Evet. Evet. Kesinlikle öyle.

Bir kez daha, onun ve sinir bozucu seksapelinin, onun yanında olduğum her seferinde beni azgın, kontrolünü kaybetmiş bir ergen gibi hissettirdiğini düşündüm.

"Bir şeylere ihtiyaç duymamaya özen gösteriyorum, Montana. Ama fırsatları da kaçırmıyorum."

"Senin otel, Blushing'in en popüler turistik mekanı olacak. Ama benim düşünlerimin kaçırmak istemeyeceğin bir fırsat olacağını mı düşünüyorsun?" Ben buna inanmıyordum. O bana ihtiyaç duymuyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Neden buradaydık ki?

"Haklısın. Elbette, tatil köyünde düşünlerin yapılması iş için iyi olacaktır. Ama daha da önemlisi, bu senin için bir fırsat."

"Neden umurunda?" diye sordum, Benji önümüze tabaklarımızı koyduğunda durakladım. Uzaklaşmadan önce bana göz kırptı.

Myles, gömleğinin kollarını sıvayıp ön kollarını ortaya çıkarırken sorumu düşündü. İçimden, bu adamın ön kollarının bile seksi olduğunu düşünerek inledim. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bifteklerini kesti, bir parça ağzına attı ve sonra bana yemem için işaret etti.

Bu otoriter herif kendini tutamıyor.

Ben bir ısıruk alana kadar bekledi, sonra konuştu. "Neden umursadığımı bilmiyorum, ama umursuyorum. Ben içgüdülerine güvenen bir adamım ve içgüdülerim bu fırsatı değerlendirmeni ısrarla söylüyor."

Gülümsememi saklayamasa da gözlerimi devirdim. "Belki de güzel bir mülkü yıkacağınızı bildiğiniz için suçluluk duyuyorsunuz ve aynı zamanda benim işimi mahvediyorsunuz."

O gülümsedi. "Ben suçluluk duymam. Bu benim tarzım değil. Kararları duygulara göre almam. Kararları gerçeklere ve rakamlara göre alırım. Peki bu 'bir nevi' işini nasıl mahvediyor? Bu bana mantıklı gelmiyor. Ya mahvediyor ya da mahvetmiyor."

"Dinle, herkes her şeyi dolar ve sent olarak görmüyor," dedim, suyumunu uzanarak.

"O zaman para kazanmaya çalışmıyorlar demektir ve bu onların hakkıdır."

"Düğünlerimin çoğu, bu tesise duyulan nostalji nedeniyle Seaside Inn'i tercih ediyor. Burası Blushing'deki en eski yapılardan biri. Evet, taşınmak zorunda kaldığım düğünler için başka mekanlar buldum, ama bunlar Seaside Inn'den daha iyi değil ve bu beni rahatsız ediyor."

"Müşteriler daha iyi olduğunu düşünmüyor mu, yoksa sen mi düşünmüyorsun?" diye sordu, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde.

Bunu düşündüm. Çiftlerimize mekanı değiştirmek zorunda olduklarını söylediğimiz ilk şokun ardından, herkes bunu kabul etmişti. Çoğu, caddenin yukarısındaki Parkers'ın yatak ve kahvaltı tesisine taşınmıştı ve manzara o kadar etkileyici olmasa da, ikinci sırada geliyordu. Parkers, bizden iş aldıkları için çok heyecanlıydılar ve babam da onların mutfağından catering hizmeti vermeye devam edecekti, bu yüzden indirimli fiyatlar sunmuşlardı.

"Ben kabul etmiyorum."

Dudakları seğirdi. "Aferin sana, Honey Badger. Tutkulusun. Bunu seviyorum. Ama düğünlerin başka bir mekana taşınması işine gerçekten zarar veriyor mu? Rezervasyonlarını mı kaybediyorsun?"

"Hayır. Ama Seaside Inn'i müşterilere satmak daha kolaydı çünkü o mekan özel."

"Ve yine özel olacak. Boyutu daha da büyük olacak, bu da daha önce olduğundan daha fazla düğün rezervasyonu alabileceğiniz anlamına geliyor, çünkü bunu karşılayabiliriz. Daha fazla konuk, destinasyon düğünleri için tesiste konaklayabilir. Bu kötü bir şey değil. Ve bunu hızlı bir şekilde inşa edeceğiz. Benim işim bu. Bu yüzden bu düşmanlığı anlamıyorum."

"Çünkü o yeri yıkmak benim için duygusal bir konu," dedim, aniden savunmacı ve sinirli hissederek.

"İş asla duygusal olmamalı."

"Belki de bunun nedeni senin kalbin olmamasıdır." Omuz silktim. Onun sinirlenip sert bir cevap vereceğini bekledim.

Ama kızmadı.

Bakışları yumuşadı. "Bu konuda haklısın."

BÖLÜM SEKİZ

Myles

"Cevabın bu mu?" dedi ve nedense onun sözleri beni rahatsız etmedi. İş söz konusu olduğunda soğuk davranabilirdim. Bunu biliyordum.

En iyilerden öğrenmiştim.

Babam kalpsiz bir piçti.

"Şuna ne dersin? Ben bu yapıyı yıkıp daha büyük, daha fazla insanı barındırabilecek ve çok daha iyi işlev görecektir bir şey inşa ediyorum, bunun senin için neden duygusal bir konu olduğunu bana anlat. Modern ve güncel olacağından bahsetmiyorum bile."

"İşte senin sorunun da bu. Modern ve güncel olanı sevmiyorum. Karakterli olanı seviyorum."

"Montana, bu bir iş, flört uygulaması değil. Bir mülkü güncel hale getirmek, daha fazla alan ve daha iyi işlevsellik sağlamak, bunu daha başarılı hale getirmenin anahtarıdır. Neden bu kadar duygusal bağlı olduğunu söyle bana. Anlamak istiyorum." Gümüş çatal bıçaklarımı masaya bıraktım ve ellerimi birleştirdim.

Neden onun ne düşündüğünü umursuyorum ki?

Onu her gün görmek beni delirtiyordu. Bugün bir iş gezisine çıkmıştım ve geceyi orada geçirmem gerekiyordu, ama geri dönmek istedim.

Bu kadın beni çok etkilemişti ve ben bunun nedenini anlayamıyordum. "Ben orada büyüdüm," dedi, gözleri duygu dolu bir şekilde. "Babam..."

Doğduğumdan beri orada çalışıyorum ve hayatımın tamamını orada geçirdim. O giriş holünde piyano çalmayı öğrendim ve Howard ile Lydia'nın her yıl tatillerde çoraplarımızı astıkları eski merdivenin yan tarafına babamın ve benim baş harflerimiz kazınmış. Bu burada duruyor." Bir an durdu ve başını eğerek saç çizgisinde bulunan minicik yara izini gösterdi, sonra devam etti. "Yedi yaşındayken

ve kafamı şöminenin üzerinde yaraladım. O hanın içinde hem acı hem de mutluluk yaşadım, işim büyüdü ve bu da Howard ve Lydia'nın işlerinin büyümesine yardımcı oldu. Ve sen sanki hiçbir önemi yokmuş gibi onu yıkıyorsun."

Göğsüme keskin bir acı saplandı. Onu silkeledim.

Başkalarının duygularından sorumlu olduğumu düşünmekten daha iyisini biliyordum, ama onun bunu söylemesini duymak, alışık olmadığım şeyler hissetmeme neden oldu.

Suçluluk mu? Hayır, tabii ki hayır. O saçmalığa inanmıyordum. Empati mi? Belki biraz.

Babam gibi olmak istemiyordum, ama aynı zamanda kırılğınlıktan da kaçınıyordum ve hayatımın çoğunda bunda başarılı olmuştum.

"Onlara emekli olma fırsatı verdin, Montana." Öne eğildim ve bana bakmasını bekledim. "Defterlerine baktım. Bu düğünler gelirlerinin büyük bir kısmını oluşturuyor ve birkaç yıl önce işini açtığından beri gelirleri üç katından fazla arttı. Bu da, seninle çalışmaya başlamadan önce ödediğim miktarın üç katını onlara ödediğim anlamına geliyor. Onlara büyük bir hediye verdin, ama bunu göremiyorsun."

Birkaç kez gözlerini kırptı ve başka yere baktı. "Emekli olmaktan mutlu görünüyorlar. Yorgun olduklarını biliyorum. Ben sadece... Orayı seviyorum, anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Ama bu, yeni oteli de seveceğin anlamına gelmez."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin," dedim, sesimde mizah vardı. "Cevap verecek olursam sana haber veririm."

"Seaside Inn'i neden satın almak istediniz?"

"Çünkü potansiyel gördüm. Potansiyel her zaman beni çekmiştir." Bu doğrudu. Ve nedense, Montana Kingsley'de beni ona çeken bir şey gördüm.

"Ama onun cazibesine kapılmış olmalısın, öyleyse neden onu koruyup daha da geliştirmiyorsun?"

"Bu hanın cazibesine kapılmadım." Omuz silktim. "Satın almadan önce mülkü görmek için buraya uçmadım bile. Gerek yoktu. Önemli olan arazi, manzara ve Harry Simon'ın burada evlenmeyi seçip bu küçük kasabayı haritaya koymasaydı. Blushing, şu anda buraya akın eden turistleri karşılayamıyor ve onlar Anchorage'da kalıp, Hollywood'daki herkesin hayran olduğu bu havalı mekanda vakit geçirmek için tekneyle buraya geliyorlar. Ben bir fırsat gördüm."

"Ve hayat senin için fırsatlardan ibaret mi?"

"İş hayatında, evet." Bakışlarım onun bakışlarıyla buluştu ve dolgun dudaklarından gözlerimi ayıramadım. "Ama ara sıra iş hayatının dışında da olur, sadece çok sık değil."

Sanki benim ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi, dilini alt dudağına sürttü. "Az önce bana 'fırsat' mı dedin?"

"Öyle demezdim. Ama senin... beklenmedik olduğunu söyleyebilirim."

"Daha çok en kötü kabusun gibi, ha? Beni tekrar göreceğini hiç tahmin etmemiştin."

"Telefon numarasını bırakmadan gizlice kaçan ben değilim." "Bana telefon numarası alıp tekrar görüşen bir adam gibi gelmiyorsun tekrar iş yapan birine benziyorsun, bu yüzden eminim senin için sorun olmamıştır," dedi, dudaklarını dişlerinin arasına alıp başka yere bakarak.

"Benim hakkımda pek bir şey bilmiyorsun, HB. Beni, hanı satın alan kişi olduğum için nefret etmeye karar verdin."

"Peki. Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. O zaman sana birkaç soru sorayım."

"Elinden gelenin en iyisini yap," dedim.

"Gayrimenkul aile şirketi mi?"

"Evet. Bildiğim her şeyi bana dedem öğretti ve o vefat ettiğinde şirketini devralmaya karar verdim. Planım bu değildi, ama çok küçük yaşlardan beri bu işe tutkuyla bağlıydım ve New York dışında da büyümeyi hedefliyordum."

"Şirketi devralmadan önce planın neydi?" diye sordu, gözleri benimkileri arıyordu.

"Büyükbabam hastalandığında tıp fakültesinin üçüncü sınıfında okuyordum ve onun yerine bakmak için okuldan izin aldım. Planım babam gibi cerrah olmaktı, ama bu hiç de istediğim bir şey değildi. Bu benim için doğru bir karardı."

"Babanız kararınızı kabul etti mi? Yoksa tıp fakültesini bitirmenizi mi istedi?"

Ben güldüm. "Babam çok tek taraflı biridir ve dar görüşlüdür. Ya onun dediği olur ya da hiç olmaz. Oysa, onun hor gördüğü bu şirket, başlangıçta onun servetini kazandıran şirkettir. Babası, yani benim dedem, St. James Corporation'ı sıfırdan kurmuş ve onu Doğu Kıyısı'nın en büyük ticari gayrimenkul şirketi haline getirmiştir. Yatırımları ve iş kararları onu Forbes 400 listesine sokmuş, bu da babama ve ailemize büyük fayda sağlamıştır. Ama o bunu asla kabul etmez."

"Burada bir düşmanlık seziyorum?"

"Babam beyin cerrahı ve bu mesleğin kendine özgü bir özgüveni var. Evet, kendisi çok başarılı ve dergilerde dünyaca ünlü bir cerrah olarak yazılıyor ve egosunun okşanmasından hoşlanıyor. Yıllarca beyin cerrahı olmanın tek kariyer seçeneği olduğunu kafama kazıdıktan sonra bile, bunun yapmak istediğim şey olmadığını fark ettim. Tabii ki babam bunu onaylamadı. Ama dedem hastalandıktan sonra artık onun onayını almaya gerek duymadım. Bu olay hayatıma farklı bir bakış açısı kazandırdı sanırım. Sonuçta ben bir şeyler inşa etmek, yaratmak istiyordum, ben de öyle yaptım."

"Bu takdire şayan, Myles," dedi, hafifçe gülümseyerek.

"Babam aynı fikirde olmazdı. Ama neyse ki kardeşim Samuel onun izinden gitti, bu da ona bir teselli oluyor."

"Myles St. James, bana milyarderlerin kara koyunu olduğunu mu söylüyorsun?" Ellerini çırpı.

"Bu sana komik mi geliyor?"

Kafasını salladı. "Evet. Netflix'teki zengin aileleri anlatan diziler gibi. Kibirli cerrahlar, asil emlak geliştiriciler, hepsi de saçma sapan paralar kazanıyor ve ailenin beklentilerini karşılamak için içsel bir çalkantı yaşıyor." Omuz silkti.

"Aile beklentileri, ha?" Ben güldüm.

"Görüyorsunuz, sadece babanızla birlikte küçük bir evde büyüdüğünüzde ve hafta sonlarınızı arabanın lastiklerini değiştirmeyi öğrenerek ve kanoyla suya açılmakla geçirdiğinizde, hayat oldukça basit olur. Ailemden hiçbir zaman beklentilerim olmadı, çünkü babam ve ben birbirimizin hayallerini destekleriz. Her zaman öyleydi. Üniversiteye gitmeden önce düşün organizatörü olmak istediğimi biliyordum. Hiç tereddüt etmedim. O da fikrimi değiştirmeye çalışmadı. Böylece her gün uyanıp sevdiğim işi yapıyorum. Kötü bir yaşam tarzı değil. Ve görünüşe göre sen de sonunda bunu başarmışsın."

Kahretsin. O, işleri gerçekte olduklarından çok daha az karmaşık gösterme yeteneğine sahipti.

"Bu kötü bir yaşam tarzı değil, Honey Badger." Ben sıırıttım.

"Peki şimdi onunla aranız iyi mi? O olayı geride bırakabildin mi?" "Bu tek taraflı bir konuşma değil. Önce sen birkaç soruya cevap versen nasıl olur?"

soruyu sen cevaplasan nasıl olur?"

"Saklayacak bir şeyim yok. Sor bakalım," dedi havucu çatalla kesip ağzına atarken.

"Alaska'da yaşıyorsun, neden adın Montana?"

"Sorun bu mu?" diye gülerek sordu.

"Hey, ben senin sorularını yargılamadım."

"Peki. Çok mutlu bir hikaye değil, kendini hazırla." Diye iç geçirdi, çatalını bırakıp ağzını peçeteyle sildi. "Ailem Montana Üniversitesi'nde tanıştı. Hikayeyi bilirsin. Erkek kızla tanışır. Aşık olurlar. Kız hamile kalır. Babam bebeği büyötmek için üniversiteyi bırakır, annem ise avukat olma hayallerinin peşinden gitmeye devam eder. Babam, annemin ısrarla Montana adını verdiği bebekle eve geri döner, çünkü annemin hayal gücü olmadığı açıktır. Orada ailesinin desteğini alır ve bebeği tek başına büyötür. Tabii ki, zamanla araları açılır. Annem mezun olduktan sonra onlara asla katılmamıştır, çünkü başka birine aşık olmuştur."

"Dalga geçiyorsun."

"Dalga geçmiyorum, Para Babası."

"Blushing'e hiç gelmedi mi?"

"Hayır. Hiçbir zaman. Ona bir mektup yazarak hayatına devam ettiğini bildirdi ve babama beni büyötmenin çok zor olduğunu söyledi."

hata. Ona beni alıp tek başına büyütme ya da beni evlatlık verip vazgeçme seçeneği sundu. O zamanlar ben daha çocuktum. Bu kadın açıkça pek anne gibi değil." İğrenerek başını salladı. "Bu arada, o bu hikayeyi bildiğimi bilmiyor. Ona yazdığı bir mektup buldum. Her neyse, hep sadece ben ve babam vardık. Ama benim, benim hiç doğmamamı isteyen bir kadın tarafından seçilen bir adım var."

"Siktir et onu."

Dudakları, bana şimdiye kadar gösterdiği en büyük gülümsemeye kıvrıldı. "Evet."

Siktir et onu, Myles St. James."

"Ve bilgin olsun, adını seviyorum. Çok özgün."

"Annem beni terk etti diye bana acımana gerek yok. Harika bir hayatım oldu. Beni iki ebeveyn kadar seven bir babam var. Sevdiğim küçük bir kasabada büyüdüm ve başarılı bir iş kurdum."

"Sana acımiyorum." Benji gelip tabaklarımızı kaldırırken omuz silktim ve ona kredi kartımı uzattım.

"Şimdi benim soruma cevap verme sırası sende."

"Tamam. Soruyu hatırlatır mısın?" dedim, sorunun ne olduğunu çok iyi bilmeme rağmen.

Ama o bana çocukluğu hakkında acımasızca dürüst davranmıştı ve ben şimdi konuşmayı kesmek istemiyordum.

"Babanla aranızdaki sorunları aşabildin mi?"

"Bu karmaşık bir konu. Babam çok çalışır olduğu için benim ve kardeşimin hayatında pek yer almadı. Ve bu sorun değil. Ama annemi rahatsız edici bir şekilde ihmal etti, kardeşimizi istediğinden emin olmadığım bir hayata zorladı ve kontrol edemediği tek kişi olduğum için benden nefret ediyor. Yine de sosyal etkinlikler ve tatillerde ailemizin bir arada olmasını istiyor ve bu bana biraz samimiyetsiz geliyor. Uzun süredir parçalanmış bir aileyi bir araya getirmek zor. Ama sanırım, bunun üzerinde çalıştığımızı söyleyebiliriz."

Gözleri bir hikaye anlatıyordu. Montana Kingsley tamamen yürekten bir insandı ve bunu bana şu anda gösteriyordu.

Empati ve hüznün, iç çekişiyle birlikte o koyu kahverengi gözleri doldurdu. "Kardeşinin yanında olmasına sevindim."

Başka kardeşin var mı?"

"Eh, en az bir tane daha tanınmayan kardeşim olduğundan oldukça eminim. Dediğim gibi, adam harika bir doktor, ama ahlaki değerleri onarılamayacak kadar zarar görmüş." Omuz silktim. "Ama bu başka bir günün konusu. Sanırım bugünlük bu kadar paylaşım yeter."

"Bunu anlattığın için teşekkürler. Senin bu kadar açık sözlü biri olduğunu tahmin edemezdim." O güldü.

"Haklısın."

"Bana bunları neden anlattın?"

"Senin benimle paylaştıklarınla aynı sebepten. Bazen sadece içgüdülerine güvenirisin."

Beni incelerken gözleri kısıldı. "Beni buraya arkadaş olmak istediğin için mi getirdin?"

"Sen de bunu mu istiyorsun? Arkadaş olmamızı mı?"

"Düşman olmaktan iyidir herhalde." Omuz silkti. "Yani, bu akşam yemeğinden sonra seninle eve gidip, ikimizin de hataydı olduğunu bildiğimiz şeyi tekrarlamamı beklemiyordun herhalde."

"Bunun bir hata olduğundan emin misin?" diye sordum, sesim sert ve flörtözdu. Neden bu konuyu zorluyordum?

"Evet. Çoğu zaman birbirimize tahammül edemiyoruz. Üstelik sen burada yaşıyorsun, bu yüzden arkadaşlıktan öteye geçemez."

Bu tamamen doğru değil.

Ciddi bir ilişki yaşamadan biriyle arkadaşlıktan daha fazlası olmak mümkündü. Yıllar boyunca birkaç farklı kadınla, bağlanmadan devam eden birkaç ilişkim olmuştu. Genellikle benim pislik olarak nitelendirilmemle sona ererdi, ama bu, geçici bir ilişkinin mümkün olmadığı anlamına gelmezdi.

Benji yanıma gelip kredi kartımı uzattı, ben de ona teşekkür ettikten sonra fişi imzalayıp kartımı cüzdanıma koydum. O uzaklaşırken elini kaldırıp veda etti, ben de öne eğilip yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. "İnsanlar işleri karmaşıklaştırmadan da iyi vakit geçirebilirler, bunu biliyorsun değil mi?"

"Hatırlarsan, o gece işleri durduran sendin, Myles." Kaşlarını kaldırdı.

"Çünkü bunun senin için çok önemli olduğunu anlayabiliyordum. Bana yalvarmış olsan bile."

O güldü. "Ben asla yalvarmadım. Tanrım, bazen senden nefret ediyorum, Aziz James."

James."

"Bazen sen de beni seviyorsun galiba."

O içini çekti. "Aslında, o anda durdurduğun için minnettarım. Bu, benim için işleri daha da karmaşık hale getirebilirdi. Ben ilişki seven bir kıyım, biliyorsun. Geçici ilişkiler yaşamam. Bu benim için bir ilkti."

Onun çaresizliğini ve dürüstlüğünü görebiliyordum.

O gülümsedi ve başını salladı. "Sadece düşündüklerini söylüyorsun, değil mi?"

Gülümsedi ve başını salladı. "Gerçekten ne düşündüğünü söylüyorsun, değil mi?"

"Her zaman." Ayağa kalktım ve o da beni takip etti.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Bir sürü erkek arkadaşım var, bu konuda öncülük edebilirim. Ayrıca, arkadaş kalmamızda fayda var, çünkü muhtemelen senin inşa ettiğin o devasa binada birkaç düğün düzenleyeceğim."

Kapıyı açık tutarken, kulağına eğildim, etrafımda çilek kokusu yayılıyordu. "Senin liderliğini takip edeceğim, ama yalan söylemeyeceğim. Senin o amcığını unutmak imkansız."

Şaşırdı ve bana dönüp gözlerini kocaman açtı. "Ağzın çok pis, Moneybags."

"Öyle mi? Bence hoşuna gidiyor."

Elimi belinin altına koydum ve onu arabama doğru yönlendirdim. Bu sefer arabaya bindiğinde, emniyet kemerini çekip yerine takarken tereddüt etmedi. Kemerini yerine takmadan önce parmak eklemlerim göğüslerine hafifçe değdi.

Sürücü koltuğuna oturdum ve birkaç blok boyunca sessizce sürdük.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim, her ne kadar ifaden tamamen kaba olsa da ve bu açıkça normal arkadaşlık sınırlarının dışında olsa da," dedi gülerek.

"Unutulmaz bir vajinan olduğunu söylemek kaba mı?" diye sordum gülerek. O beni evine götürürken, yol boyunca nereye dönmem gerektiğini gösterdi.

"Bunu aklımda tutacağım, çünkü daha önce hiçbir kadına böyle bir şey söylemedim."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?" Gözlerini devirdi ve bir sonraki sağı dönmeme söyledi.

"Yalan söylemem için bir nedenim yok. Sen sinir bozucu bir kadınsın, buna şüphe yok. Ama o vajinan... muhteşem."

Ağı açık kaldı. "Myles! Arkadaş olmak istiyorsan, bu şimdi biter. Haftalarca birbirimizden nefret ettik. Cinsel imaları biraz azaltalım. Sol tarafta, köşedeki kırmızı kapılı beyaz ev benim."

Onun evinin garaj yoluna girdim ve ona dönüp baktım.

Yanakları kızarmıştı. Gözleri ateşliydi. Dişlerini sulu alt dudağına batırıyordu.

O da benim gibi kesinlikle mücadele ediyordu.

Neden vazgeçemediğimi bilmiyordum.

Onu istiyorum.

En son ne zaman birini bu kadar çok istemiştim?

Açıkçası hatırlayamıyordum.

"Peki. Belki de ben sadece flörtöz bir arkadaşımdır," dedim, o kapısını açarken, ben de arabadan indim ve arabayı dolaşarak ön tarafa geçtim.

Onu ön verandaya kadar takip ettim. "Akşam yemeği için teşekkürler. Ateşkes yaptığımıza sevindim. Ve uygunsuz iltifatın için teşekkürler. Bir daha söylemezsen sevinirim, ama bu gece için, duymak hoştu."

Bana elini uzattı, ben de tuttum.

O, uzun süre gözlerime bakmaya devam etti. Ben eğilip yanağına bir öpücük kondurdum.

"İyi geceler, dostum."

O içini çekti ve ben ön verandadan merdivenlerden aşağıya doğru arabama doğru yürürken, anahtarı kapıya soktu.

Kapıyı kapatırken güldüğünü duydum. Benim onun kurallarına uymamı istiyordu.

Ve bu benim için sorun değildi.

Çünkü ne istediğimi biliyordum ve geri adım atmayacaktım.

BÖLÜM DOKUZ

Montana

"Vay canına, bak kim selam vermeye uğradı," dedi Violet kahkahalarla.

"Clifford Wellhung randevu almak istermiş gibi bize bakıyor."

Yaklaşan düğünler için birkaç sözleşme imzalarken başımı kaldırdım ve kasabayı sanki sahibiymiş gibi dolaşan yerel kahverengi geyik Clifford'u görünce güldüm.

Clifford, kasabadaki herkesin ona taktığı isimdi, ama Violet ona "Clifford Wellhung" diyordu.

Çünkü o kaba biriydi.

Çünkü Clifford'un kesinlikle gözden kaçması imkansız bir çift testisi vardı.

Yıllardır buralardaydı ve ona bulaşmazsanız, o da size bulaşmazdı.

Birkaç saniye penceremize baktıktan sonra dönüp caddenin karşısındaki avluya doğru yürüdü, orada sık sık büyük meşe ağacının altında uzanırdı.

İş yerimizden görünen manzara en sevdiğim manzaraydı. Uzakta suyu ve onun arkasında dağları görebiliyordum. Bu beni bir şekilde sakinleştiriyordu ve son zamanlarda kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Her gece karşılaştığım ya da mesajlaştığım yeni seksi bir arkadaşım olduğu için mi bilmiyorum.

Daha önce hiç böyle bir arkadaşlığım olmamıştı.

Konuştuk. Flört ettik. Kavga ettik. Güldük.

Aynı şeyleri tekrar tekrar yaptık ve ertesi gün yine aynısını yaptık.

Ve ben gerçekten bunu dört gözle bekliyordum. Bu hafta düğünü planlamakla çok meşgul olsam da, Myles St. James bir şekilde günün en sevdiğim kısmı haline gelmişti.

Bunu kimseye itiraf etmedim, ama gerçek buydu.

Bugün ondan haber almamıştım, bu normal değildi ve bunun beni rahatsız etmemesi için uğraşıyordum.

Önemli değildi.

Zaten yapacak işlerim vardı. Tipik yoğun bir Cuma günüydü.

"İyi donanımlı erkeklerden bahsetmişken..." dedi Violet, tam da kapı zili çalarken.

"Vay vay vay, benim en sevdiğim üç sahtekar da buraya gelmiş," dedi Myles, kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini benimkilere dikti.

Midemde kelebekler uçmaya başladı, ama etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştım.

Koyu renkli saçları yanlardan kısa, üstten biraz daha uzundu. Beyaz dar tişört, koyu renk kot pantolon ve kahverengi botlar giymişti. Blushing'de rahat hissediyordu ve ben onun burada kalmayacağını kendime hatırlatmaya çalıştım.

"Vay vay vay, bu bizim en sevdiğimiz milyarder değil mi?" dedi Violet.

"O geyik pencerenin önünde takılmak normal mi?" diye sordu ve yüzündeki ifade çok komik olduğu için gülmekten kendimi alamadım.

"Clifford'u daha önce hiç görmedin mi?" diye sordum.

"Ona isim mi verdin? O pisliği şehir merkezinde takılırken görmüştüm, ama yoluna çıkmamaya çalışırım. Bir ismi olduğunu bilmiyordum." Elini çenesine götürdü ve yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde hissettiğim o duygu anılarımı doldurdu.

Burası birden ısındı mı?

"Evet, adı Clifford," dedi Blakely, birkaç dosyayı dolaba koymak için dönerek. "Aslında Monny ona yıllar önce bu adı koymuştu ve bu isim kasabadaki herkesin aklına kazındı."

"Bu onun gerçek adı mı, yoksa takma adı mı?" diye sordu, dikkatini bana vererek. Violet ve Blakely'nin fark etmiş gibi ikimiz arasında bakışlarını kaçırmadım.

"Bu onun gerçek adı. Aslında adı Clifford Wellhung. Akrep burcu ve cumartesi geceleri sahilde uzun yürüyüşler yapmaktan ve bayanlarla kare dansı yapmaktan hoşlanıyor." Ben sıırıttım.

O da gülümsedi, gamzesi tam olarak ortaya çıktı. Myles St. James gülümsediğinde, bu beni etkiledi. Bu adamın yanında etkilenmemiş gibi davranmak için çok uğraştım, ama her geçen gün bu daha da zorlaşıyordu.

"Bunu bilmek güzel. Bir ara onu bir şeyler içmek için çağırmam gerekecek." Bakışları benimkilerle buluştu. "Bir dakikan var mı? Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Tabii. Ofisime gidelim," dedim ve Violet kaşlarını kaldırırken sözleşmenin bulunduğu dosyayı ona uzattım.

Onu koridordan geçerek ofisime götürdüm ve kapıyı arkamızdan kapattım. Myles masamın karşısındaki koltuğa oturdu. Etrafına bakındı. "Burası çok... kız gibi."

"Ben buna Fransızca demeyi seviyorum, romantik ve şık. Kendi işimi kurmadan çok önce bu ofisin bir vizyon panosu hazırlamıştım."

"Vizyon panosu da neymiş?"

"Hayal kurmak için bir yer, Myles. Yaratıcı olmak ve ne istediğini düşünmek için."

"Ve bu bir tahtaya mı yazılıyor?" diye sordu, sanki bu duyduğu en saçma şey gibi.

"Ne? Milyarderler cumartesi geceleri eğlenceli bir aile etkinliği olarak vizyon panoları yapmazlar mı?" En sevdiğim üç vizyon panosunun asılı olduğu sol duvara işaret ederek alay ettim.

Panolar, sevdiğim ve hayatımda istediğim her şeyin dergi kupürleriyle kaplıydı. "Evet." Boynunu ovuşturdu. "St. James ailesi sanata pek meraklı değildir.

ve el sanatları. Bizim ilgi alanımız değil, ama bence çok havalı."

Ayağa kalktı ve tahtaların asılı olduğu duvara doğru yürüdü ve tahtaları tek tek inceledi. "Resim yapmayı ve okumayı seviyorsun. Suyu sevdiğin belli ve alışveriş yapmaktan hoşlanıyorsun çünkü burada çok sayıda tekne, ayakkabı ve çanta var."

Kıkırdadım. "Evet. Hepsi en sevdiğim şeyler."

"Bu tahtanın ortasında büyük bir piyano var," dedi, ortadaki piyanoyu işaret ederek. "Sana da bunu anlatmak istiyordum."

"Vizyon panomdaki piyano mı?"

"Hayır. Seaside'daki piyano. Onu almak ister misin?"

"Onu almak ister miyim? Onu satıyor musun?"

"Hayır. Eski ve satılık değil. Ama Charlie ve ben gelecek hafta yapılacak demodan bahsediyorduk ve senin o piyanoda çalmayı öğrendiğini söylediğini hatırladım. Belki saklamak istersin diye düşündüm. Bilirsin, çocukluğundan bir hatıra olarak."

Ona uzun uzun baktım. "Bana vermeni kabul edemem, ama senden satın alabilirim. Antika satıcısına satacağını düşünmüştüm. Bence çok değerli bir piyano."

"Satılık değil Montana. İstersen senin olabilir." Boğazını temizledi.

"Arkadaşlık konusunda oldukça iyisin, biliyor musun?"

Ayağa kalktı. "Hemen sevinme. Hala her gün senin amını düşünüyorum, yani arkadaşlık konusunda o kadar da iyi değilim."

İnledim. "Saçmalıyorsun."

"İşe dönmem lazım. Ona istediğini söyleyeceğim." "Nasıl taşıyacağımı bilmiyorum ama etrafı arayıp birini bulabilir miyim diye bakacağım

"Endişelenme. Senin için evine teslim ettireceğim."

"Merak etme. Senin için evine teslim ettireceğim."

Kendimi durduramadan ona atıldım. Kollarımı boynuna doladım ve ona sarıldım. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim. Onu saklamama izin vermen benim için çok önemli. Babam için de çok önemli olacak."

Geri çekildiğimde, yüz hatları her zamankinden daha yumuşaktı. "Evet, ben de otele geri dönüp, cumartesi geceleri vizyon panoları hazırladığı için babana sataşacağım."

"Denemeden yargılama, zengin çocuk. Sen bir şeyler inşa etmeyi seviyorsun.

Kendini şaşırtabilirsin."

Ön büroya doğru yürüdü ve son bir kez bana bakmak için arkasını döndü. "Belki de bana nasıl yapıldığını göstermelisin."

"Oh, sana nasıl yapıldığını seve seve gösterir," dedi Violet, onun sözlerini tamamen bağlamından kopararak, ben de ona şaşkın şaşkın baktım.

"O zaman ona sözünü tuttururum." Göz kırptı ve ofisten çıktı.

Ve üçümüz birkaç saniye sessizce orada durduk.

"Vay canına, ne seksi adam. Bu adam Clifford Wellhung'u sanki hiç havalı değilmiş gibi gösteriyor."

Blakely, masasında her zaman duran şeker kavanozundan birkaç Skittles aldı ve ağzına attı. "Kesinlikle öyle.

ofiste sana ne yaptı? Yanakların pembe ve biraz terlemiş görünüyorsun."

"Kes şunu. İş meselesi."

"Vajabbies teşhisinle ilgili bir şey mi var?" Violet masanın etrafında dolaşırken sordu.

"Son zamanlarda çok daha iyiyim. Artık vajabbies'ten muzdarip değilim, ama hatırlattığın için teşekkürler." Birkaç Skittles aldım.

"Bu, yeni en iyi arkadaşın sürekli yanında olduğu için vibratörünle iyi bir egzersiz yaptığın içindir."

"Vi, bırak şunu. Geldiği gibi gidecek."

"O da öyle dedi," diye bağırdı Blakely ve hepimiz kahkahalara boğulduk. Tam o sırada kapı zili çaldı ve dikkatimizi kapıda duran kadına çevirdik.

Susannah, şişmiş gözleri ve yüzünden akan gözyaşlarıyla, alışılmadık bir şekilde turuncu görünen yüzüyle orada duruyordu.

"Merhaba Susannah. Her şey yolunda mı?" diye sordum, sesimdeki paniği gizlemeye çalışarak ve onun görünüşünden endişelenmemiş gibi rahat görünmeye çalışarak.

"Bana bakın. Düğünümünden önceki gece ve alnımın ortasında bir sivilce çıktı," dedi, alnını işaret ederek. Violet ve Blakely dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdılar, çünkü açıkça kimse ona sivilcenin en küçük sorunu olduğunu söylemek istemiyordu.

"Sorun değil. Hiç endişelenme. Bu tür şeyler her zaman olur. Ofisime gel, tam da ihtiyacın olan şey var." Bu her zaman benim uzmanlık alanım olmuştu. Violet, hassas durumlarla başa çıkma konusunda biraz daha sert davranırdı. Onun güçlü olduğu alanlar sözleşme müzakereleri, işin pazarlanması ve muhasebe işleriydi.

Ben ise detaylara odaklanırdım.

Susannah beni ofisime kadar takip etti ve ben ona karşımdaki pembe kadife koltuğa oturmasını işaret ettim. Blakely de bizi içeriye kadar takip etti, ikimize birer şişe maden suyu verdi, küçük bir tabak kurabiye koydu ve aceleyle dışarı çıktı.

Evlenmek bir deneyim olmalı.

Blushing Bride her zaman bunu sağlamaya çalıştı.

Mutlu anlardan krizlere kadar, ki bunlar her zaman törenin başlamasından 36 saat ile 3 saat önce arasında gerçekleşirdi.

Bu yüzden, Seaside Inn'de toplanmamıza yaklaşık yirmi sekiz saat kala, tam zamanında geldik.

"Bu akşam prova yemeğin var, değil mi?"

"Evet," dedi ve bu kelime bir hıçkırıkla boğuldu. "Ve bana bak. Jesse, sivilcemin fark edilip edilmediğini sormaya gittiğimde beni çileden çıkardı."

"Ne dedi?" diye sordum ve kurabiye tabağını ona doğru ittim, o da yulaf ezmeli kuru üzümlü kurabiyeyi alıp bir ısırık aldı.

"Sivilcenin fark edilmediğini söyledi." Burnunu çekip gözlerini sildi.

Masamın etrafında dolaştım, mendil kutusunu aldım ve yanındaki koltuğa oturdum.

"O haklı. Neredeyse hiç görünmüyor. Sana merhem verebilirim, kuruturuz, sonra da akşam yemeğine kadar makyajla kolayca kapatabilirsin."

"Ama söylediği tek şey bu değildi."

Damatların düğün gününden önce yanlış şeyler söylemesi normal miydi? Evet. Bu her zaman olurdu.

"Ne dedi?"

"Bana turuncu olmam gerekip gerekmediğini sordu!" diye öfkeyle bağırdı, sonra bana dönüp histerik bir şekilde ağlamaya başladı. "Turuncu muyum?"

İç geçirdim. Gelinlerime düğünden önceki gün spreylere bronzlaşma yapmamalarını söyledim, ama çoğu zaman bu tavsiyeyi dinlemez ve yine de yaparlardı. Bu alışılmadık bir durum değildi.

"Çok güzelsin, ama bu spreylere senin açık tenine göre biraz fazla koyu olmuş galiba. Ama rengini biraz açabiliriz, akşam yemeğine kadar hazır olursun."

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Kahretsin, Brit iş için yeni aldığı bronzlaşma tabancasıyla pratik yaptığını söylemişti. Ama gerçekten çok kalın sürülmüş gibi hissettim."

Brit Hansen kısa süre önce Spray & Stay adında bir mobil bronzlaşma şirketi açmıştı. Her şeyi

Şeftali rengi VW minibüsüyle tüm işi yönetiyor ve bronzlaştırıcı tabancalarıyla müşterilerinin evlerine gidiyordu. Son birkaç aydır düğün günlerinde bana, gelin ve damadın kavgalı aileleri ve düğün konuklarının beklenmedik gıda alerjilerinden daha fazla stres yaşattı.

"İhtiyacın olan her şey bende var, bu her şeyi biraz hafifletecektir." Ayağa kalktım, tüm düğün planlayıcılığı sırlarımın saklı olduğu büyük antika dolaba yürüdüm ve kapakları açtım. Tam da bu durum için hazırlanmış çantalar rafta duruyordu ve yanındaki sepette sakladığım sivilce kremi aldım. Onun yanına geri döndüm ve gözlerine bakmak için eğildim. "Senden yapmanı istediğim şey şu. Eve gidip duş alacaksın. Bu çantada bir peeling eldiveni ve peeling kremi var, tüm vücudunu ve yüzünü sıcak su altında ovmanı istiyorum. Duştan çıkıp kurulandıktan sonra, bu kremi sivilceye süreceksin ve sivilce hemen kuruyacak. Bu krem mucizevi bir etkiye sahip."

Birkaç kez daha kokladı. "Doğru rengi seçtiğimi nasıl anlayacağım?"

"Çünkü otuz dakika sonra evine geleceğim. Sadece Blushing Blooms'a uğrayıp Charlotte ile düzenlemeleri kontrol etmem gerekiyor. Senin evinde buluşuruz ve bu gece için mükemmel görüldüğünden emin oluruz."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktı ve bana sıkıca sarıldı. "Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

Muhtemelen yanlış neon turuncu tonunda bir gelinlikle yürüyordun.

"Sen yine de dünyanın en güzel gelini olurdun. Şimdi git, sıcak suyun altında kal ve birkaç dakika boyunca kendini ov. Yakında görüşürüz."

"Teşekkürler. Hey, seninle konuşmak istediğim başka bir konu daha var," dedi.

"Tabii. Neymiş?"

"Yarınki düğünde Phillip ve Angel'ı görmenin senin için sorun olup olmadığını sana sormak istedim."

Gözüme keskin bir çubuk saplanmasını tercih ederim.

"Tabii ki sorun yok. O Jesse'nin sağdıcı, orada olacağını biliyordum." Yarın etkinlikte çalışırken onunla

ve süper model nişanlısıyla yüz yüze gelmek zorunda kalacağımdan korkarak boğazımı temizledim. "Arkadaşça ayrıldık."

"Tamam, bunu bilmek iyi oldu. Angel ile tanıştım ve kayıtlara geçsin, adam daha düşük bir seviyeye geçti. Yukarıda pek bir şey olmuyor," dedi, gülerek şakağına dokunarak.

"Bunu söylemen çok tatlı, ama onlara en iyisini diliyorum," dedim ve onu ofisimden çıkarmadan önce kendimi zorladım.

Düşünlerim söz konusu olduğunda her zaman profesyonel davranırım.

Kapıdan çıkmadan önce kızlara el salladı.

"Bu gidişle Spray & Stay bizi mahvedecek," dedi Violet gülerek. "Belki de meslek değiştirdiğinde biraz araştırma yapmalıydı."

"Eh, o da en iyi diş hijyenisti değildi," dedi Blakely. "O su tabancasıyla gözüme su sıktığında günlerce göz damlası kullanmak zorunda kaldığımı hatırlıyor musun? Bence Brit, spreyci olarak kendine uygun bir iş bulmuş; sadece gücünü ayarlamayı öğrenmesi gerekiyor."

Hepimiz gülüyorduk.

"Çiçekçiye uğrayıp sonra da vücudundaki tabakaları yeterince temizlediğinden emin olmak için oraya gideceğim." Kıkırdadım.

"Seninle geleceğim. Çadırın kurulduğunu kontrol etmek için han'a gidiyorum." Violet çantasını aldı ve beni dışarıya kadar takip etti.

Maç zamanı yaklaşmıştı ve ikimiz de iş moduna girmiştik. Tam da istediğim gibi.

ONUNCU BÖLÜM

Myles

Ertesi gün evimin kapısından çıktığımda, yarın akşamki ailemin yıldönümü partisi için eve uçmam gerektiği için suçluluk duyduğumdan dolayı zaten sinirliydim. İşlerimin çok yoğun olduğunu söyleyerek bir bahane uydurmaya çalıştım, ama tabii ki babam, kendisinin ve Samuel'in hayat kurtarmak için çalıştıklarını ve partide olabileceklerini hatırlattı. Sanırım tam olarak şöyle dedi: *"Bazılarımızın, yaşamaya devam etmek için bize bağımlı olan hastaları var, ama yine de partide olacağız. Bir akşam için, çocukluk hayallerini gerçekleştirmek için LEGO yapma peşinde koşmaktan biraz uzaklaşıp ailenin yanında olabilirsin."*

Babam LEGO'lara olan sevgimi her yüzüme vurduğunda bir kuruş alsaydım, çok zengin bir adam olurum.

Zaten çok zengin bir adamım, o yüzden babam ve onun alaycı yorumlarını siktir et.

Verandamda duran ve bana bakan alışılmadık derecede tuhaf bir yaratık fark ettiğimde durdum.

Bu kasabanın nesi var lan?

Zaten King Kong'un testisleri kadar büyük testisleri olan dev bir geyikle uğraşmak zorunda kalmıştım, o da şehir merkezinde vitrinlere bakıyormuş gibi dolaşıyordu; dün de arka verandamda bir kara ayı vardı ve yemin ederim ki o herif ağaçlara doğru koşmadan önce bana göz kırptı. Ve şimdi de, beyaz bir kirpi olduğuna emin olduğum bu tuhaf şey benimle karşı karşıya gelmişti.

Telefonum elimde titredi ve Montana'dan geldiğini görünce dikkatlice kulağıma götürdüm.

"Will Hall benimle birlikte hanın burada ve senin ona araştırmasını istediğin bazı malzemeler hakkında seninle buluşması gerektiğini söyledi," dedi.

Her gün böyle geçiyordu. Gün boyunca farklı nedenlerle konuşuyorduk ve çoğu zaman hiçbir şey hakkında konuşmuyorduk.

"Beni dikkatlice dinle," diye fısıldadım. "Lanet olası garip bir kemirgen, sanki beni ön verandamda öldürmek istermiş gibi omuzlarını dikleştiriyor."

Kahkahalar kulaklarımı doldurdu. "Bu tuhaf kemirgen neye benziyor?"

"Montana. Dalga geçmiyorum," diye hırıldadım, hayvan yaklaşırken, omuzlarım kapıya değene kadar geri çekildim. "Sanırım kavga etmek istiyor. Beyaz ve dikenli, bir tür kirpi gibi görünüyor. Lanet bir mafya patronu gibi gözlerimin içine bakıyor. Bu herif geri adım atmıyor. Siktir."

"Biraz sakın ol, Moneybags." Kız kıkırdadı. "O Porky. O benim favorim."

Tabii ki öyledir.

"Siktir, Porky bacağımı ısırarak istiyor gibi görünüyor." Omuzlarımı dikleştirdim ve ona kükredim.

"Az önce hırlamadın, Myles. Dur. O çok tatlı. Eğil ve daha aşağı in."

"Hayatta olmaz. Bu şey beni parçalar." "Bana güven."

"Annem bana asla bir elmas tüccarına güvenmememi söylemişti."

"Ve benim sağduyum bana tarihi gayrimenkulleri yok eden bir adama asla güvenmememi söyledi, ama işte buradayız," dedi. "Biz arkadaşız, unuttun mu? Senin zarar görmene asla izin vermem. Sadece eğil ve onun adını söyle. Dikenlerinin ne yaptığını izle."

"Bu delilik. Burada ne halt ettiğimi bile bilmiyorum," diye sızlandım, sonra eğilip onun önerdiği şeyi yaptım.

"Eğildin mi?" diye sordu. "Evet."

"Adını söyle." Siktir.

Siktir git, Blushing, Alaska.

Babamı sikeyim, sırf onu oraya atmak için her fırsatı değerlendiriyorum.

"Porky," diye homurdandım ve küçük adamın dikenleri anında yatışmasa ne olayım.

"Tamam, artık kızgın görünmüyor," diye telefona fısıldadım. "Dikenleri indi."

"Evet. Senin için onları düzleştirdi. Sırtını okşamayı istiyor. Çok dost canlısı ve sevecen."

"Lanet olsun. Önce, kaldırımında duran iri bir geyik yüzünden ofisinde seni görmek için neredeyse sıra almam gerekiyor, şimdi de bir kirpiye masaj mı yapacağım?"

"Blushing'e hoş geldin, zengin adam. Ona biraz sevgi göster, sonra buraya gel. Will'e, iki saat sonra bir düğün düzenlemem gerektiği için hanın ofisinde beklemesini söyledim. O yüzden acele etsen iyi olur."

"Biraz heyecanlı görünüyorsun," diye alay ettim, elimi Porky'nin sırtında gezdirip ayağa kalkarken.

"A tipi, aşırı başarılı modundayım. Düğün ninjası gibiyim. Tek bir odak noktası olan bir kadın. Gözlerin kamaşmaya hazır ol."

Gözlerimi devirdim ve küçük şişko herifi dikkatlice geçerek verandanın merdivenlerinden aşağı inip hanın yolunu tuttum.

"Sabırsızlanıyorum," dedim, alaycı bir tonla, tam da birinin onun adını bağırdığını duyduğumda, o da gitmesi gerektiğini söyleyip telefonu kapattı.

Montana Kingsley, tanıdığım en büyüleyici kadın haline gelmişti.

Onu kendi ortamında görmek için sabırsızlanıyordum. Dün oraya gidip yemeklerini denediğimde babası onunla övünmüştü. Adam, memleketimde birlikte çalıştığım tüm şeflerle boy ölçüşebilecek biriydi.

Blushing, Alaska sadece işlenmemiş bir elmas olduğunu kanıtlamakla kalmamış, burada yaşayan birkaç kişi de öyle olduğunu kanıtlamıştı.

Köşeyi döndüm ve kısa bir mesafeyi yürüyerek hanın önüne geldim. İnsanların içeri girip çıkarken yarattığı kargaşayı fark ettim. Sandalyeler içeri taşınıyordu ve üç adam, çiçek aranjmanları dolu kutularla önüme çıktı.

Violet, elinde bir kutu saç spreyi ve bir kutu yara bandı ile köşeyi döndü.

"Selam," dedim, o benimle birlikte yürüyüş yolunda ilerlerken. "Kızımızı gördün mü?" diye sordu.

Kızımız.

"Hayır. Daha yeni geldim. Burası tımarhane gibi."

"Tahmin bile edemezsin." Kıkırdadı. "Ama ona piyanoyu teklif ettiğin için teşekkürler, Myles. Bu, sandığından çok daha önemli."

Öyle olacağını biliyordum, ama neden bu kadar önemsiyorum bilmiyorum.

"Evet, sorun değil. Orayı çok sevdiğini biliyorum." Girişe doğru ilerledik ve cam kapıdan dışarı baktığımda, Montana'nın her masaya çiçek aranjmanları yerleştirirken, etrafındaki insanlar sanki bir görevlerini yerine getirir gibi onun etrafında dolaşıyorlardı. "Bir süreliğine burada son düğün olacağı için üzülür mü sence?"

Kulağındaki kulaklığı ayarladı ve o anda ilk kez onun bir tür kulaklık taktığını fark ettim. Hayatım boyunca pek çok düğüne katılmıştım, ancak son birkaç gün içinde tüm bunları izleyene kadar perde arkasında neler olup bittiğini hiç bilmiyordum.

"Evet. O iyi olacak." Omuz silkti. "Bence bu gece eski sevgilisini yeni nişanlısıyla burada görmek, normalde düğünlerde yaşadığımızdan biraz daha fazla drama yaratacak, ama Monny'yi bilirsin, iyiymiş gibi davranıp işini yapacak."

"O pislik de burada mı olacak?" diye sordum. Bundan bahsetmemişti ve her gün konuştuğumuz için bu beni şaşırttı.

"O pislik bu düğünün sağdıcı. Onu görmemek imkansız."

"Siktir et onu."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum." Çenesine dayadığı mikrofona konuşurken göz kırptı. "Buradayım kızım. Hemen geliyorum."

İç geçirdim. "İyi düğünler. Arkada bir adamla malzeme konusunda görüşeceğim."

Elini kaldırıp el salladı ve ben uzaklaşmadan önce, biraz daha Montana'yı dışarıdan izledim. O benim orada olduğumu bilmediğinde onu izlemeyi seviyordum. Çalışırkenki yoğunluğu bana çok yakın geliyordu. Yüzünde yazan tutkuyu görebiliyordum.

Peçeteleri tabakların üzerine düzeltirken başını geriye atıp güldü ve Blakely, Montana'nın peçeteleri düzelteceğini biliyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

İşiyle gurur duyuyordu.

Bunu fark etmemek imkansızdı.

"İşte buradasın." Howard'ın sesi beni dalgınlığımdan uyandırdı. "Will Hall seni ofiste bekliyor."

"Teşekkürler. Bugün taşınacağını sanıyordum."

"Evet, yaptık. Ama Lydia ve ben düğüne katılacağız, bu yüzden Montana ve Violet'in yardıma ihtiyacı var mı diye bakmak için biraz erken döndüm."

"Çok nazıksın," dedim ve omzuna hafifçe vurdum. "Hey, sana kısa bir sorum var."

"Sor bakalım."

"Ofisin arka duvarında çok karmaşık bir duvar resmi var. Sanki ünlü bir sanatçıyı getirip yaptırmışsın gibi görünüyor. Bunun hikayesi nedir?" Birkaç kez fark etmiştim ve detayları dikkatimi çekmişti.

Gülümsedi ve birkaç kez gözlerini kırptı. "Montana bir yaz üniversiteden eve geldiğinde benim için çizdi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Montana mı yaptı? Serbest elden mi?"

"Evet. Saatlerce uğraştı." Boğazını temizledi. "Lydia kanseri yendi, ama birkaç zor yıl geçirdi ve karım kemoterapiye başladığı yaz ben oldukça karanlık bir döneme girdim. Ama Montana o yaz eve geldi ve beni ofiste somurturken buldu ve bana iyi yanları görmem için zorlamaya karar verdi. Benden onun vizyon panolarından birini yapmamı istedi, ama ben reddettim. O zamanlar biraz inatçıydım, gece gündüz karım için endişeleniyordum. O ve Daniel ilk birkaç ay burayı ayakta tuttular ve her gece saatlerce duvarları Lydia'nın en sevdiği çiçekler ve kelebeklerle boyadı."

"Vay canına. Onun bu kadar yetenekli bir ressam olduğunu bilmiyordum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ve Lydia'nın şu anda bu kadar iyi durumda olduğunu görmekten çok mutluyum."

"Evet. İki yıldır kansersiz ve biz her günü tek tek yaşıyoruz. Montana'nın kocaman bir kalbi var ve sevdiği insanlar için yapmayacağı hiçbir şey yok." Başını salladı. "Bu yerin satılmasını çok zor karşıladı, ama ona sürekli söylediğim şey, özleyeceği şeyin han değil, burada yarattığı anılar olduğu. Bu yapı değil. O, burada yaşadığı anılara bağlı. Ama onlar sonsuza kadar yaşayacak."

Bu yer hala ayakta mı değil mi? Birinin anılarını satın alamazsın.

"Evet. Bu doğru." Yukarı baktığımda Will'in ofiste oturmuş pencereden dışarıya baktığını gördüm. "Tamam. Onu yeterince beklettim. İşimi bitirince görüşürüz."

"Umarım düğüne kalırsın. Bu kızların sihrini izle. Bütün kasaba burada olacak."

"Kesinlikle uğrayacağım." Elimi kaldırıp ofise doğru yola çıktım.

"Merhaba Will. Geciktiğim için özür dilerim. Beklediğin için teşekkürler."

"Sorun değil. Gönderdiğin malzemeleri kontrol ettim, her şey hazır."

"Bu harika bir haber. Kontrol ettiğin için teşekkürler. Ekibime siparişleri hemen vermesini söyleyeceğim."

"Harika. Haftaya Charlie için ekibi ben yöneteceğim. O, binayı yıkmadan önce birkaç parçayı kurtarmakla ilgili bazı soruların olduğunu söyledi."

"Evet. Mümkünse saklamak istediğim birkaç şey var."

"Bunu yapmak için gereken zaman ve işgücünü karşılamaya hazırsanız, her şey mümkündür."

"Bu konuda para sorun değil, hadi iç mekana geçelim, size göstereyim."

İkimiz de ayağa kalktık. Fotoğraf çekmek için iPad'ini eline aldı ve hanın her köşesini dolaştık.

Will ayrıldıktan sonra, misafirler gelmeye başladığında mutfağa girdim. Hanın her yerinde müzik çalıyordu ve kasabadaki herkes bu düğüne gelmiş gibiydi.

"Hey, hâlâ burada olduğunu bilmiyordum," dedi Montana mutfağa girerken. Konuklara geldiklerinde ikram edilen tepsilerden birinden havuç çubuğu aldı.

"Buradayım," dedim omuz silkerek. "Burada kalıp seni iş başında görmek istedim."

"Peki, kemerini bağla, Para Torbası, çünkü zamanı geldi." Mikrofonuna konuşmadan önce göz kırptı. "Gelinin süitine gidiyorum

vişneli süitine gidip nedimleri alacağım. Damatların hepsi hazır mı, Vi?"

Ve dönüp mutfaktan sanki top mermisinden fırlamış gibi hızla çıktı.

Daniel fırına doğru ilerlerken kıkırdadı ve sarımsak ve tereyağı kokusu mutfakı sardı. Bu gece etrafında en az on beş ila yirmi kişi çalışıyordu; bu yemekleri konuklara servis etmek için çok yardıma ihtiyaçları olacaktı. Etkileyiciydi.

"O işini şansa bırakmaz," dedim.

"Asla. İşini çok ciddiye alır. Kızıma iş ahlakını öğrettiğim için mutluyum."

Yaklaştım ve sesimi alçaltarak konuştum. "Sana bir şey sorayım, Daniel."

"Tabii. Neymiş?"

"Violet, Montana'nın eski sevgilisinin bu gece nişanlısıyla birlikte burada olacağını söyledi. Bu onun için sorun olur mu?"

Bakışları empatiyle doluydu. "Biliyor musun, ben gerçekten bilmiyorum. Onlar birlikteyken onun ona uygun olduğunu hiç düşünmemiştim. O adamla hiç mutlu görünmüyordu. Ona kesinlikle güvenmemiştim ve son birkaç aydır sürekli seyahat ettiği için bir şeyler çevirdiğini düşünüyordum. Ama onun bu kadar çabuk hayatına devam etmesinin ona zarar verdiğinden eminim. Ama Montana söz konusu olduğunda, bunu asla belli etmez."

"Neden öyle?"

"Çünkü kızım ne yazık ki küçük yaşta kalbini korumayı öğrendi. O sert biridir ve acı çekse bile bunu size söylemez. Ona üzgün ya da kızgın olduğunu birine söylemenin sorun olmadığını öğretmekte muhtemelen berbat bir iş çıkardım, ama ben de bu konuda hiç iyi olmadım. Montana sorunları çözmeyi sever, tersini değil."

Başımı salladım. Anlıyordum. "Bence çok iyi bir iş çıkarmışsın."

Müzik değişti ve Daniel Hank'e seslendi. "Bu çocukların düğününü izlemeye gidiyorum. Sen burada kalır mısın?"

"Evet, efendim. Ben hallederim," dedi sous şefi.

"Hadi, St. James. Gidip kızımın parladığını görelim."

Ve ben de onu açık alana kadar takip ettim, tam da Susannah'nın koridordan yürüdüğünü görecektik kadar zamanında.

Montana tam çalışma modundaydı, koridorun sonunda mikrofonuna sessizce konuşuyordu, gelini az önce oraya göndermişti.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Uzun siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, sırtında sallanıyordu. st kısmı vücudunun hatlarını ortaya çıkaran ek desenli bir sundress giymişti, eteği ise ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Susannah'ya bakarak koridorun kenarına doğru yürürken kovboy çizmeleri dikkatimi çekti.

Gözlerim onun üzerindeydi.

Ama ona bakan tek kişi ben değildim.

Yukarı baktığımda, koridorun diğer ucunda Jesse'nin yanında duran adamı gördüm.

Yıllarca çıktığı, şimdi başka bir kadınla nişanlı olan adam.

Orada olup olmadığını bilmiyordum, nk eğer oradaysa, adam onu izlemiyordu.

Gözleri en iyi arkadaşında ya da koridordan yürüyen gelinde değildi.

Gözleri benim izlediğim kadındaydı. Ellerim

yanımda yumruk oldu.

Daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde koruyucu ve vahşi bir şekilde.

O da bunu hissetmiş olmalıydı, nk başını yavaşça çevirdi ve bakışları benimkilerle buluştu.

Aynen yle, orospu çocuğu. Onu isteyen tek kişi sen değilsin.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Montana

Her şey sorunsuz gitmişti, tabii Susannah'nın Jesse ile birlikte koridordan yürüdükten hemen sonra ayakkabısının topuğu kırılmasını saymazsak.

Neyse ki, her zaman yanımızda açılmamış terlikler bulundururduk ve biz, kemer çantamda sakladığım E6000 yapıştırıcıyla topuğunu tamir ederken o da terlikleri giyebildi.

Şu anda en büyük sorun, sarhoş olan baş nedime Larsa'ydı. Violet onu bir ağacın arkasında ayılmaya çalışıyor ve su içmesini ısrar ediyordu.

Bu özel yerde onların yeminlerini dinlerken her dakikanın tadını çıkarmıştım, çünkü bundan sonraki tüm düğünlerin farklı olacağını biliyordum. Yeni bir yer ve farklı bir atmosfer olacaktı. Bununla barışmıştım.

Phillip'in beni izlediğini fark ettiğim birkaç kez rahatsız olmamıştım. Garip bir şekilde, tören sırasında birkaç kez gözlerim onunla buluştuğunda, hanın yeni sahibi beni daha çok tedirgin etmişti.

Belki de arkadaşlık kurduğumuz içindi.

Belki de hala birlikte geçirdiğimiz o geceyi aklımdan çıkaramadığım içindi. Cinsel ilişkiye girmemiş olsak bile, o gece hayatımın en unutulmaz cinsel deneyimiydi.

Nedeni ne olursa olsun, onun burada olması bana açıklayamadığım bir şekilde rahatlık veriyordu.

Düğün partisi başlamıştı. Çadırın kenarında durmuş, mikrofonla Violet ile konuşuyordum ki Phillip'in bana doğru geldiğini gördüm. Angel onun yanındaydı ve omuzlarım gerildi. Violet'e, herkes gelene kadar aperatifleri bekletmesini söyledim.

İlk kokteyllerini ellerine aldılar ve sonra dikkatimi şimdi önümde duran çifte çevirdim.

"Merhaba Montana. Seni görmek ne güzel," dedi Phillip ve bana sarılmak için yaklaştı, normalden biraz daha uzun süre sarıldı, bu da nişanlısı orada durup bize bakarken çok garipti.

"Merhaba Phillip, seni görmek ne güzel." Geri çekildim ve elini uzatan kadına döndüm. "Sen Angel olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum Montana. Senin hakkında çok şey duydum."

İç geçirdim. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Teşekkürler. Nişanınız için tebrikler. Çok heyecan verici."

Üzgün hissetmiyordum. Kızgın da hissetmiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, kendimi rahatsız hissettim.

Sanki bir partiye geç kalmışsın ve herkes sana bakıyor, sen de odadan kaçmak istiyorsun gibi.

Ben de öyle hissettim.

Onlardan uzaklaşmak istedim.

"Teşekkürler. Phillip'in nasıl evlenme teklif ettiğini duydun mu?" diye sordu ve ben bu soruya şaşırdım.

Neden onun evlilik teklifini bilmek isteyeyim ki?

Phillip de bu soruyu aynı derecede garip bulmuş olmalı ki, ona kaçırılması imkansız bir bakış attı.

"Ne halt ediyorsun sen?" bakışlarından biriydi.

"Hayır. Konuşmadık, bu yüzden hiçbir şey duymadım." Boğazımı temizledim.

"Peki, sana anlatayım. Bu adam geçen yıl aynı gün ilk öpüşmemizi hatırladı ve beni o gece bulduğumuz yere götürdü." Ellerini çırpı ve gözleri benimkilere kilitlenirken gülümsedi.

Geçen yıl bu zamanlar, Phillip ve ben çok yakındık.

"Angel," diye fısıldadı ve onun ona attığı bakış beni şaşırttı. Bu, mutlu bir nişanlı çift gibi görünmüyordu, en azından o anda.

Bu konuşmayı bitirmek için çaresizce ayaklarımın üzerinde dönüp dururken, sıcak bir el belimin alt kısmına dokundu. "Selam, bebeğim. Seni arıyordum."

Myles St. James, en çok ihtiyacım olduğu anda ortaya çıktı.

"Selam," dedim, kollarında dönerek. "Buradayım."

Eli boynumun yanına kaydı, eğilip beni öptü.

Bu, dudaklara hafifçe öpücük kondurmak gibi sıradan bir şey değildi; bu, eski erkek arkadaşımın ve onun beni açıkça aldattığı kadının önünde tam anlamıyla bir öpüşme seansıydı.

Dil ve her şeyiyle.

Ve ben de buna hazırım.

O geri çekildiğinde, ben sadece şaşkınlıkla ona baktım.

"Evet, öylesin." Sesi derin ve seksi idi.

"Şey, bu kim acaba?" diye sordu Phillip ve sorusu beni şaşkınlığımdan çıkardı.

"Tabii ki sorabilirsin." Myles güldü ve elini uzattı. "Ben Montana'nın erkek arkadaşım, Myles St. James."

Phillip boğazını temizledi. "Oh, biriyle çıktığını söylememiştin."

"Peki sen kimsin?" diye sordu Myles, eli benim elimi buldu ve parmaklarımız birbirine kenetlendi.

"Ben Phillip Moon. Montana'nın uzun yıllardır eski erkek arkadaşı."

Myles sırtıttı ve ona başını salladı. "Ahhh... evet. Elbette, onun bir eski sevgilisi olduğunu biliyordum, ama senin adını hiç anmadı, sadece ayrılıklarının dostane olduğunu ve hayatına devam etmekten mutlu olduğunu söyledi. Ve sanırım benden bahsetmedi çünkü ikinizin artık konuşacak bir nedeni yok, değil mi?"

Kahretsin. Çok ustacaydı.

"Doğru," dedim. "Aylardır konuşmadık. Ve bu adam beni oldukça meşgul ediyor." O bana sarılırken ben de vücudumu ona yasladım ve çenesini omzuma dayadım.

"Çok meşgul, bebeğim." Kulak mememi ısırды ve ben çığlık attım.

Phillip'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve şaşkın görünüyordu. Benim de hayatıma devam edebileceğime inanması bu kadar zor mu gelmişti?

Garson tepsiyle yanından geçerken Angel bir şampanya kadehini aldı, başını geriye eğdi ve kadehi bir dikişte içti.

"Tamam, peki, ben işe dönmeliyim. Düğünün geri kalanının tadını çıkarın," dedim, ama Phillip'e bakmayı reddettim. Birlikteyken beni aldattığını yeni öğrenmiştim, bu yüzden ona nezaket göstermeyecek ya da onu rahatlatmaya çalışmayacaktım.

Onun yanında bir saniye daha kalmak istemiyordum ve Myles'ın elini tuttum, onun ipucumu anlayıp beni oradan uzaklaştırmasını umuyordum.

"Montana," dedi Phillip, tam da diğer yöne doğru dönüp yürümeye başladığımız sırada.

"Evet," dedim, omzumun üzerinden bakarken, kelimeyi istemediğim kadar sert bir şekilde söyledim.

"Yarın bir kahve içip sohbet edebilir miyiz diye umuyordum," dedi. "Eski günlerin hatrına. Sadece babanın nasıl olduğunu görmek ve sana benim neler yaptığımı anlatmak istedim."

Bakışlarım, her an patlayacakmış gibi görünen nişanlısına kaydı. Yüzü kıpkırmızıydı, kolları göğsünde kavuşturulmuş, dudakları büzülmüştü.

Ama ben cevap veremedim, Myles konuşmadan önce alnımı öptü. "Phillip, sana küçük bir tavsiye vereceğim. Kadınının önünde benim kadınıma kahve içmeye davet etmek kimseyi memnun etmez. Bu akşamki son hatan olsun ve hemen buradan uzaklaşmanı öneririm."

Ateş açıldı.

Phillip'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sonra Angel'ın elini tutup uzaklaştı.

"O pisliğin cesareti var," dedi Myles kulağıma. "İyi misin?"

Gülümsedim. "Aslında öyleyim. O anda sana ihtiyacım olduğunu nasıl anladın?"

"Violet, nişanlısının onun evlenme teklifini anlattığını duyduğumuzda, beni çağırarak araya girdi. En yakın arkadaşın, onun seni açıkça aldattığını anlattı ve ben de buradayım."

"Sen gerçek bir beyaz şövalyesin, St. James." Diye iç geçirdim.

"Nişanlısının önünde sana çıkma teklif etmeye çalışması her şeyi açıklıyor bence."

"Onu bilemem. Hesaplamayı yaptığımı biliyordu ve her şeyin zamanlamasını çabucak çözdü. Muhtemelen açıklamak istiyordur." Omuz silktim.

"Hey." Violet arkamdan gelip yanağıma öpücük kondurdu. "İyi misin?"

"İyiyim."

"O adamdan nefret ediyorum." Tiksintiyle başını salladı. "Ama dinle, neden gitmiyorsun? Her şey yoluna giriyor. Phillip ve Angel'ı bir saniye daha görmene gerek yok. Büyünü yaptın ve düğün mükemmel geçti. Blakely ve ben hallederiz."

Normalde etkinliklerin sonuna kadar kalırdım, ama o haklıydı. Orada kalmam gerekmiyordu.

Ve artık orada kalmak da istemiyordum.

"Tamam. Senin teklifini kabul ediyorum," dedim, öne eğilip ona sarıldım. Kabul ettiğime çok rahatlamış görünüyordu.

"Seni seviyorum Monny," dedi ve bana sıkıca sarıldı. "Ben de seni seviyorum."

Myles elimi tutup beni çadırdan dışarı ve bahçeye çıkardığında beni şaşırttı. Saat geç olmuştu, ama güneş hala batmamıştı, çünkü Blushing'de işler böyle yürürdü.

Durdu ve elimi bırakıp ellerini ceplerine soktu. "Gittiğine sevindim. O pislikle uğraşmak için burada kalmanın bir anlamı yok. Muhtemelen yorgunsundur, değil mi?"

Ayaklarını kaydırdı, gözleri benimkileri aradı ve çoğu zaman ne kadar kendini beğenmiş bir piç olduğunu bilmesem, biraz gergin olduğunu düşünürdüm.

Nedenini hiç bilmiyordum.

"Aslında yorgun değilim." Ona gülümsedim. "Sen yorgun musun?"

"Şey, saatin gece sekizine yakın değil de gün ortası gibi hissettirdiğini düşünürsek, ben tamamen uyanığım."

"İlginç." Ben güldüm. "Bu, takılmak istediğin anlamına mı geliyor?"

O sıırttı. "Evet, Honey Badger. Takılmak isterim."

"Aklında ne var?"

"Benim evime gidip tekneyle denize açılabiliriz. Güneşe doğrudan bakarak kör olsak bile yıldızları seyrediyormuş gibi yapabiliriz."

Gülmekten başımı geriye attım.

Myles St. James en iyi dikkat dağıtıcıydı.

"Hadi yapalım."

İçeride durup kaosun ortasında olan babama veda ettik. Dışarı çıkmadan önce bana hızlıca sarıldı ve veda etti.

Myles'ın evine kadar kısa bir mesafe yürüdük ve onunla eve gitmeyi kabul ederek ne yaptığımı merak ettim.

Biz arkadaşlık. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordum. Beni güldürüyordu.

Beni çileden

çıkardı. Beni

güldürdü.

Beni hayal kırıklığına uğrattı.

Ama gerçek şu ki, bu nedenlerden dolayı onunla eve gitmiyordum. Birlikte geçirdiğimiz o geceyi unutmamıştım. Her gece uykuya dalmadan önce aklıma gelen son şey oydu.

Ve bu gece, farklı bir şey hissetmek istedim. Tutkulu bir şey.

Onun sonsuza kadar bu şehirde kalmayacağını biliyordum. Bunun bir yere varamayacağını biliyordum.

Ama Phillip ile olanlara bir bakın. Burada büyümüş bir adam. Hayatımın çoğunu tanıdığım bir adam.

Belki de sonsuza kadar gerekli değildi artık.

Sonuçta, şu anda her şey değişiyordu. Han yıkılıyordu, bu da işimin büyük değişiklikler geçireceği anlamına geliyordu. Babam, hayatım boyunca yaptığı işi bırakıyordu. Bir yıl önce, tüm geleceğimin planlanmış olduğunu düşünmüştüm, ama kelimenin tam anlamıyla çok şey değişmişti.

Belki de benim için bazı değişiklikler yapma zamanı gelmişti.

Myles St. James'i istiyordum ve bununla mücadele etmek yorucuydu.

Ateşle oynadığımı biliyordum, ama durduramıyordum.

Ve birkaç dakika önceki o öpücük, damarlarımda dolaşan arzuyu daha da artırdı.

Köşeyi döndük ve ön verandasına çıkan merdivenleri çıkarken, bir hareket ikimizin de dönmesine neden oldu.

Myles irkildi. "Tanrım. O şey hâlâ burada mı?"

Ben eğilirken güldüm ve o bana doğru yürüdü. "Porky burayı seviyor. Belli ki senden hoşlanıyor."

Myles gözlerini devirdi ve benim yanımda verandaya eğildi, ikimiz de iğneleri düzleşince onun sırtını okşadık.

"Aramızda çok ortak nokta olduğunu mu iddia ediyorsun?" Sesi alaycıydı, ama küçük adamı okşarken yeşil gözlerinin yumuşadığını görmek için başımı kaldırdım.

"İkiniz de biraz huysuzsunuz." Ben güldüm. "Üzgünüm. Kirpi esprisi yapmam gerekiyordu. Kendimi tutamadım."

Ayağa kalktık ve Porky ön verandadan yan taraftaki çalılık alana doğru yürüdü ve yemyeşil manzarada kayboldu.

İçeri girdikten sonra ikimiz de ellerimizi yıkadık ve o bir şişe şarap almaya gitti. Beni arka kapıdan dışarıya, motorlu tekne veya kano seçeneklerinin olduğu iskeleye götürdü ve seçim yapmamı söyledi. O anda suda yüzmek fikri kulağa oldukça hoş geldiği için kanoyu seçtim.

Gökyüzü nihayet kararmaya başlamıştı. Güneşin gerçekten battığı o kısa saatleri yakalamak, yılın en sevdiğim zamanıydı.

Kano'ya yerleştikten sonra, kürekleri kullanarak bizi ağaçların altındaki sakin bir yere götürdü ve kürekleri teknenin içine bıraktı. Arka cebinden şarap açacağını çıkardı ve sanki sihirli bir yolculuk yapmış gibi önümde salladı.

"Çok naziksin, Moneybags."

"Ne diyebilirim ki? Ben klas bir adamım." Şişenin mantarını açtı ve ilk yudumu içmem için bana uzattı.

Bir yudum aldım ve ona geri verdim. "Gözlerinin önünde gökyüzünün kararışını izleyeceksin."

"Çok güzel," dedi şişeden bir yudum alırken, ama gökyüzüne bakmıyordu; gözleri benim üzerimdeydi. "Bu gece senin için zor muydu? Eski sevgilini görmek?"

Kafamı salladım. "Hayır. Artık ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum, ama zaman çizelgesini ve bir yıl önce,

daha kızla öpüştüğünü duyunca, bu beni gerçekten çok kızdırdı." O güldü. "Eh, üzülme kışmak daha iyidir."

"Onun için çok zaman harcadığımı hissediyorum, anlıyor musun? Geriye dönüp baktığımda o kadar da mutlu değildim, ama ona sadıktım. O ise dışarıda, randevulara çıkıp başka kadınları öpüyordu." Kafamı salladım ve gökyüzünü işaret ettim. "İşte başlıyoruz."

"Düğünü erken terk ettiğine sevindim. Onları görmek ya da bununla uğraşmak zorunda kalmamalısın." Şişeyi bana geri uzattı.

"Geldiğin için mutlu oldum."

"Öyle mi? Oldukça rahatsız görünüyordu ve ben buna bayıldım. Sen daha iyisini hak ediyorsun, Honey Badger."

"Teşekkürler. Aslında ben de aynı fikirdeyim. Ve bu benim yeni sloganım: 'Yerleşmek yok.'"

"Güzel. Asla yetinmemelisin."

"Yarın hala eve gitmeyi planlıyor musun?" diye sordum, çünkü birkaç gün önce bundan bahsetmişti ve pek heyecanlı görünmüyordu.

"Evet. Annemle babamın yıldönümü partisi. Bir sürü saçmalık olacak ve babam, onunla geçireceğim birkaç saat boyunca elinden geldiğince beni iğnelemeye çalışacak. Ama ben bunu sineye çekip yapacağım." Gözleri benimkilere kilitlendi ve orada bir hüzün gördüm.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Bana yardım etmek mi istiyorsun, Montana?" Göz kırptı ve ben de yanıt olarak bacaklarımı birbirine sıkıştırdım. Adam gülünç derecede seksi ve haksız bir şekilde yakışıklıydı.

"Evet. Bu gece bana yardım ettin. Bana gerçek bir mikrofon düşürme anı yaşattın. Öyleyse ben de senin için aynısını yapayım. Ne istersen, yaparım."

Öne doğru eğildi ve şişeye uzandı. "Ne istersem mi?" "Şey, makul sınırlar içinde."

"Hmm. . ." İşaret parmağıyla çenesine dokundu. "Ev ziyaretinden önce bir oral seks, rahatlamak için iyi bir yol olabilir."

Gülerek şarabımdan bir yudum daha aldım. "Tabii ki öyle düşüneceksin."

"Aslında, bunu çok sevecek olsam da, daha da iyi bir şey var bence."

"Vay canına. Oral seksten daha iyi mi? Anlat bakalım."

"Benimle eve gel." Sanki şaşırtıcı bir şey söylememiş gibi başını geriye eğip kararan gökyüzüne baktı.

"Seninle eve mi gelelim? New York'a mı?"

"Evet. Uçağım hazır. Yarın uçacağım. Pazar gecesi evde oluruz."

"Nerede kalacağım?"

Gözleri benimkilere kilitlendi ve sıırttı. "Şehirde büyük bir dairem var. İkimiz için de bolca yer var."

"Orada ne yapmam gerekecek?" diye sordum, kalbim hızla atıyordu.

"Oh, lanet olsun. Seni benimle yatman için işe almıyorum." Güldü. "New York'a gideceğiz, iyi yemekler yiyeceğiz ve sen dünyanın en garip, son derece gösterişli akşam yemeğine katılacaksın. Babamın dikkatini dağıtmak ve benim bu durumu atlatmama yardım etmek için bana deli gibi aşıkmişsin gibi davranabilirsin."

"Myles St. James, benden sana aşıkmişim gibi davranmamı mı istiyorsun?"

"Ne istersen yapabilirsin. Oradayken dikkatimin dağılmasını tercih ederim. Böylece daha kolay olur."

"Şehirde çıkabileceğin kadınlar olduğunu sanıyordum. Orada seninle gitmek isteyecek kimse yok mu?"

"İsteyebileceğim birçok kadın var, Montana." Şişeden bir yudum daha aldı ve bana baktı. "Ama sana soruyorum. Benimle gitmesini istediğim kadın sensin."

"Tamam. Bu hafta sonu senin sevgilin olacağım." Diye iç geçirdim. "Ve istediğin zaman beni öpebilirsin. Bu geceki öpücük muhteşemdi."

O gülerek şarap şişesinin mantarını yerine taktı ve kano zeminine koydu. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet."

"Buraya gel." Sesi sert ve emir gibiydi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve dikkatlice öne doğru ilerledim, o da beni kucağına çekti. Her iki bacağımı da onun üzerine attım. Elleri yüzümde, boynumda, saçlarımda dolaşıyordu. "Sen

çok güzelsin, Montana Kingsley. Ve dudaklarımın dudaklarına değmesini istiyorsan bana sormana gerek yok."

"Ne diyorsun?" diye alay ettim. "Sen Blushing'de olduğun sürece istediğim zaman seni öpebilir miyim?"

"Ne zaman istersen."

Öne eğildim, dudaklarım onun dudaklarına çarptı. Anlaşılan, onu hemen öpmek istiyordum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Myles

Kano üzerinde o kadar uzun süre öpüştük ki, devam edersek penisimin tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyacağından emindim; çelik gibi sertti.

Onu iskeleden evime taşıdım.

Ne halt ettiğimi bilmiyordum, ama bunu istiyordum. Onu istiyordum.

İçeri girdikten sonra, onu mutfak tezgahının üzerine oturttum ve geri çekildim. "Siktir. Bana ne yapıyorsun?"

Gözleri benimkileri aradı. "Bu, benim seni öpmekten hoşlandığım kadar senin de beni öpmekten hoşlandığın anlamına mı geliyor?"

Öne doğru eğildim, elini tutup zonklayan ereksiyonumun üzerine koydum. "Evet. Seni öpmekten kesinlikle hoşlanıyorum. Ve bu çok şey ifade ediyor, çünkü öpüşmeyi hiç sevmem. Genelde hemen işime bakarım."

Bu doğruydı.

Ama bu kızda bir şey farklıydı.

İlk gecemizden beri ona karşı temkinli davranıyordum.

Onun ne kadar özel olduğunu hemen anlamıştım.

"Belki de arkadaş olmamızı seviyorsun," dedi ben bacaklarının arasına geçince. "Ara sıra öpüşen arkadaşlar."

Başımı salladım. Durumun öyle olmadığına oldukça emindim. Ama bunu söylemedim, çünkü ona ne kadar çekici geldiğimi söyleyerek onu korkutmak istemedim.

"Tabii. Bence bu bizim yeni arkadaşlık kuralımız olmalı: 'Ne zaman istersek öpüşürüz.'"

"Buna katılabilirim," diye fısıldadı, parmakları çenemin altını okşarken. "Sadece birkaç hafta daha burada kalacaksın, değil mi?"

O zaman çizelgesine çok odaklanmıştı. Ben öyle değildim. Ama bunun nedeni muhtemelen uzun süreli ilişkiler arayan bir erkek olmamamdı. Bu yüzden ne kadar kalacağım hiç önemli olmamıştı. Çok seyahat ederdim. Bu benim için sorun değildi.

"Doğru." Alt dudağımı ısırdım.

"Muhtemelen gitmeliyim, sabah uçağımızı yakalamamız gerekiyor." Bakışları benimkini aradı ve orada bir çelişki gördüm.

Bunu istiyordu. Ama korkuyordu.

Ve bu, onu teselli etmek istememe neden oldu.

"Gitme." Yüzümü boynuna gömdüm ve sonra geri çekildim. "Seks yok, söz veriyorum. Sadece benimle kal. Sabah seni eve götürüp çantayı hazırlayalım. Bu, seyahatimiz için bir prova olacak."

Düşündükten sonra gülümsedi. "Arkadaşlar birbirlerinde kalırlar. Ve burada geçirdiğim tek gecede gerçekten çok iyi uyudum."

"Çünkü sana birden fazla orgazm yaşattım, bu yüzden rahatlamıştın."

"Haklısın. Ama o zamanlar arkadaş değildik," dedi. "Sen beni Chicago'dan bir elmas tüccarı sanıyordun. Artık daha fazlasını biliyoruz."

Onu kucağıma aldım ve bacaklarını belime doladı. "Şimdi kesinlikle daha fazlasını biliyoruz."

Onu koridordan geçerek odama taşıdım. Benden bir tişört ödünç istedi ve banyoya gitti. Geri geldiğinde saçları omuzlarına dökülüyordu ve minyon vücudu beyaz pamuklu gömleğimin içinde boğuluyordu. Sert göğüslerinin kumaşın içinden belirginleşmesini fark ettim ve bakmamaya çalıştım.

Daha önce çok seksi iç çamaşırları giyen kadınlarla birlikte olmuşum, ama Montana Kingsley'nin benim büyük beden tişörtümü giymesi, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi.

O yatağa doğru koşarken, ben banyoya giderken gülümsedim. Dişlerimi fırçaladım ve kıyafetlerimi çıkarıp siyah boxer şortumla kaldım. Lavabonun kenarını tutarak aynaya baktım.

Ne halt ediyorsun sen?

Işıkları kapattım, odaya gittim ve yanındaki yatağa uzandım. Vücudunun ısını hissetmemek imkansızdı ve onu kendime doğru çektim.

"Sen biraz ateşlisin," diye alay ettim.

"Bu yatak oldukça rahat," diye fısıldadı. "Bu gece bana destek olduğun için teşekkürler, Myles."

"Ben yanıdayım." Yanağını göğsüme yaslariken kollarımı ona doladım.

"Biliyorum. Ve bu benim için çok önemli."

Bu sözler beni derinden etkiledi. Hayatımdaki insanlar için yaptıklarımın bir anlam ifade etmesine alışkın değildim. Elbette ailemi, özellikle annemi ve kardeşimi seviyordum. Çok çalışıyordum ve kurduğum işten gurur duyuyordum.

Ama bu kız, duygulara çok önem veriyordu. Ve onu incitmek bir seçenek değildi.

Bu yüzden başının üstüne öptüm ve ona daha sıkı sarıldım. Ve ikimizin de uykuya dalmasına izin verdim.

"Bu çok lüks bir seyahat şekli," dedi Montana ertesi sabah erkenden. "Vay canına. Bagajının kaybolmasından endişelenmene gerek yok. Güvenlik görevlilerinin el bagajında su şişesi bulup sana şok tabancası kullanıp havaalanı hapishanesine sürüklemelerinden endişelenmene gerek yok." Telefonunu kaldırdı ve uçağın kalkışından hemen önce uçakta bizim bir selfie'mizi çekti. "Vi ve Blakely, şu anda bu uçakta olduğum için ölecekler."

Uçuş görevlisi Whitney, uçağın havalanır havalanmaz kahvaltı getireceğini söylemek için yanımıza geldiğinde gülümsedim.

"Sık sık havaalanı hapishanesine götürülüyor musun?" Özel pilotumuz Walker hoparlörden konuşarak kalkışa hazırlanmamızı söylediğinde kaşlarımı kaldırdım. Montana telefonunu kapatıp çantasına koydu.

"Hayır, ama bilirsin, o sırada hep bağırlıyorlar. Su şişesi varsa ya da dizüstü bilgisayarını çıkarmazsan ciddi sonuçları olacağını hatırlatıyorlar."

Gülerek, "Whitney sana herhangi bir sonuç vermeyecek. Yedi saatlik bir uçuşumuz var, rahatlayabilirsin," dedim.

"Her zaman paran var mıydı? Yani, büyürken?"

Başımı salladım. "Evet. Annemle babamın aileleri çok varlıklıydı ve maddi olarak hiçbir eksiğim yoktu. Ama unutma, bu hayatın mükemmel olduğu anlamına gelmez."

"Anlıyorum. Ama bir sonraki öğününüzü nereden bulacağınızı düşünmüyorsanız, hayatın zorluklarıyla başa çıkmak daha kolaydır herhalde." Sesi alaycıydı, ama bakışlarının benimkilerle buluştuğunu da fark ettim.

"Büyürken bir sonraki öğününüzü merak ediyor muydunuz?" Sesimdeki endişeyi gizlemedim. Genç yaşta para konusunda endişelenen bir Montana düşüncesi bana hiç hoş gelmiyordu.

"Oh, hayır. Hayatımdan çok memnunum. Ama çocukluğumun çoğunda babam ve ben maaş maaş yaşıyorduk; ancak babam aşçı olduğu için, kısıtlı bir bütçeyle muhteşem yemekler yapabiliyordu. Lüks tatillere falan çıkmazdık, ama her zaman eğlenirdik. Kart ve masa oyunları oynar, kano ile suya açılırdık. Resim yapar, kitap okur ve birlikte vakit geçirirdik, anlarsın ya? Çocukluğum büyülü bir çocukluktu."

Vay canına. Bunu söyleyebilecek çok fazla insan yok. Ben de dahil.

"Bu çok güzel. Sanırım benim ailem hiç masa oyunu oynamadı. Tenis ve golf oynardık ve çok rekabetçi olurduk. Annem, Samuel ve ben ara sıra birlikte film izlerdik. Ama çok sayıda hizmetçimiz vardı ve kardeşimle ben çok zaman geçirirdik."

"Samuel ile yakın mısınız?"

"Çok. Kardeşim en iyisidir. Hep yakın olduk. Ama küçükken beri babamın onayını almak için çok çalışıyor. Yorucu bir iş ama sonunda başardı."

"O bir cerrah mı?"

"Öyle. Hem de çok zeki biri. Ama yaptığı seçimlerden gerçekten memnun mu, onu sorguluyorum. Onunla sık sık başka seçenekleri konuşuyoruz." Whitney kahvelerimizi, bir sepet muffin ve bir meyve tabağıyla birlikte önümüze koyduğunda konuşmamı kesip durdum.

"Başka seçenekler mi?"

"Evet. Çılgın saatler çalışıyor ve bu noktaya gelmek için uzun süre çok çaba sarf ettikten sonra, bunun değip değmediğini sorguluyor galiba. Eğer bu

gerçekten istediği hayat bu mu diye sorguluyor. Ona başka seçenekleri de olduğunu bilmesini istiyorum. Ne seçerse seçsin, onunla gurur duyuyorum."

"Sen iyi bir kardeşsin, Myles. Eminim o da seninle gurur duyuyordur."

"Aslında öyle olduğunu düşünüyorum. Tıp fakültesini bırakmam için beni cesaretlendirdi, ne kadar mutsuz olduğumu anlattığımda. Kardeşim, ailemi tamamen terk edemememin sebebidir. Bizim bir arada olmamızı çok istiyor." Bu doğrudu. Birçok kez bu çılgınlıktan kurtulmaya hazırdım, ama Samuel, babamla birlikte bu sürekli bir araya gelmeler için çok ısrar ediyordu. Tatiller, yıldönümleri, doğum günleri, cenazeler.

"Ailenin yakın kalmasını istiyor," dedi, muffin'den bir parça koparıp ağzına atarak. "Yapılabilir gibi görünüyor, değil mi?"

Bu sorunun dürüstlüğüne gülümsedim.

"Babam bir narsist. Yargılayıcı biri, bu da yeterince sinir bozucu, ama bir de yaptıklarının hiçbir zaman aynaya yansımaması var. Bu da benim için kabul etmesi zor bir şey."

"Anlıyorum. Camdan evlerde yaşayan ve taş atmaya devam eden insanlar gibi." Omuz silkti ve aniden onu öpmek istedim. İkinci kez kollarımda uyumuştum ve bundan hoşlanmıştım. Ve şimdi bu küçük uçaktaydık ve onu evime götürüyordum.

Çıkmıyorduk. Hiç
seks yapmamıştık.

Bunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

Yine de onu burada istiyorum.

"Evet. Ve herkes onun bunu yapmasına izin veriyor. Çünkü o zeki ve zengin ve insanlar ondan biraz korkuyor."

"Sen ondan korkuyor musun?"

"Sanırım çocukken öyleydim. Kendi kararlarımı verdiğimde ne olacağından korkuyordum. Ama bunun daha derin bir nedeni var."

"Nasıl yani?" diye sordu, sohbete tamamen kendini vermiş bir şekilde. Elimi ensemin arkasına götürdüm. Bunu paylaşmaktan pek hoşlanmıyordum.

"Bilmiyorum. Ve bu çok sıkıcı bir konuşma. Senin o pislik eski sevgilinden bahsedelim."

Gözleri kısıldı. "Bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Konuşma derinleştği anda konuyu değiştirmeyi. Kendi kararlarını vermene engel olmak için yaptığı bir şeyi anlat bana. Biz arkadaşız, bana güvenebilirsin." Sözleri o kadar samimiydi ki beni hazırlıksız yakaladı.

"Öpüşen arkadaşlar." Kıkırdadım. "Dinle, kimse zengin adamın sorunlarını dinlemek istemiyor. Hayatım güzel geçti. Burada oturup şikayet etmeyeceğim."

"Myles, sırf paran var diye baban pisliğin teki olamaz. Şimdi bana bir şey söyle, çünkü ben sana annemle ilgili korkunç hikayemi anlattım."

Gözlerimi devirdim ve kahvemi yudumladım. "Tamam. On üç yaşındayken, hasta olduğum için okuldan erken eve geldim. Annem kız kardeşi ile tatildaydı ve o zamanlar şoförümüz olan Daniel beni aldı. Eve geldim ve odama uzanmak için gittim, ama orada babamı buldum. Babam, hizmetçimiz Wendy ile yatak odamdaydı. Adam, tıp dünyasında çok önemli biri olduğu için spor etkinliklerini ve mezuniyet törenlerini kaçırıyordu, ama işte o sıradan bir Salı günü, benim yatağında hizmetçiyle sevişiyordu."

"Ciddi misin?" Ağzı açık kaldı ve ben omuz silktim. "Sana bunu konuşmamamız gerektiğini söylemiştim."

"Şok edici olması, bunun hakkında konuşmamamız gerektiği anlamına gelmez. Annemin, babama beni dört yaşındayken evlatlık verebileceğini söylediğini sana anlatmıştım." Diye iç geçirdi. "Ama evet, onun bir ilişkisi olması ve senin buna tanık olman travmatik bir deneyim olmalı. Seni yakaladığı için dehşete kapıldı mı?"

"Kesinlikle hayır, HB." Bu anıyı hatırlayarak boğazımı temizledim. "Aslında bu, birçok olayın ilkiydi. Wendy'nin oğlu Caleb'in benim üvey kardeşim olduğundan oldukça eminim. Wendy, mülkümüzdeki misafir evinde yaşıyor ve Caleb de orada büyüdü. Sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi. Metresini mülkünde yaşatıp evinde çalıştırmak. Bahsettiğim boktan durumlar işte bunlar."

"Onları yakaladığında ne yaptılar?" diye sordu, babamın sapkın narsist kişiliğinden tamamen habersiz.

"Şey, o anda yapmaya devam ettiler. Bana odadan çıkmam için bağırdı. Sonra dışarı çıktı ve anneme bundan bahsedersen çok pişman olacağımı söyledi."

"Ne? Bu ne anlama geliyor?"

"Yıllar geçtikçe, onun çok büyük bir mirastan bahsettiğini öğrendim, ancak bu miras onunla pek ilgisi yoktu, çünkü her iki tarafın dedesi ve büyükannesi tarafından bırakılmıştı. Ama kendini koruyordu, çünkü annem onu terk etseydi, pahalı bir boşanma süreci yaşanacaktı. Bu yüzden, bunu söylersem bir şekilde acı çekeceğimi bana açıkça belli etti. Ayrıca, o zamanlar bunu tam olarak anlamasam da, zaten açıkça yıkılmış olan ailemizi yok etmekten benim sorumlu olacağımı söyledi."

"Sen daha çocuktun. Peki ne yaptın?" diye sordu, yaklaşarak elimi tuttu.

"Onları birkaç kez daha yakaladım, çünkü bir kez farkına vardığımda, artık gözden kaçırmam imkansızdı. Ve o beni tehdit etmeye devam etti. Anneme yalan söylemenin ağırlığı çok büyüktü ve yıllarca ne yapacağımı bilemedim." Neden ona tüm bunları anlattığımı bilmeden boğazımı temizledim. "Ve on altıncı doğum günümde ona söyledim. Artık daha fazla saklayamazdım. O sözleri söylediğimde büyük bir rahatlama hissettim. Onun sırrını taşımaktan kurtulduğumda."

"Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Şaşırmadı. Zaten biliyordu. Hiçbir evliliğin mükemmel olmadığını söyledi ve bu sırrı saklamanın bana ne kadar zarar verdiğini bildiği için ağladı. Annem harika bir kadın ve neden buna razı olduğunu anlamıyorum, anlıyor musun?"

Bir sonraki hatırladığım şey, emniyet kemerini çözüp aramızdaki kol dayanağını kaldırmasıydı. Sonra kucağıma tırmandı ve kollarını boynuma doladı.

"Üzgünüm, Myles. Bu çok kötü bir durumdu." Geri çekildi. "Bir malikanede yaşamak, özel uçaklara sahip olmak ve paranın satın alabileceği her şeye sahip olmak bunu değiştirmez."

Yanağından lanet olası bir gözyaşı süzülüyordu.

Benim acımı üstleniyordu.

Artık hissetmediğim bir acı. Belki çocukken üzgündüm, ama şimdi tüm o üzüntü öfkeye dönüşmüştü.

Birkaç yıl boyunca terapi görmüş bir yetişkin olarak, beni en çok şaşırtan şey tıp fakültesine gitme kararımdı. Bu, hayal ettiğim ya da ilgimi çeken bir şey değildi. Ama babama olan nefretim karmaşıktı. Uzun bir süre onun onayını almayı arzuladım, bu yüzden bu yolu seçmiştim. Ancak tıp fakültesini bıraktığım gün, babam ve benim için bir dönüm noktası oldu. Artık onun benim hakkımda ne düşündüğünü umursamıyordum, onayını da aramıyordum. Aslında, çoğu zaman onun hayal kırıklığını memnuniyetle karşılıyordum. O da buna dayanamıyordu. Bu yüzden, daha da acımasızlaştı. Daha öfkeli. Her birlikte olduğumuzda daha düşmanca davranıyordu. Ve hayatımın bu noktasında ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum.

Başparmağımın ucuyla gözyaşını sildim ve başımı salladım. "Yapmadığın bir şey için özür dileme."

"Seninle geldiğim için mutluyum. Durumu iyileştirmek için yapabileceğim bir şey varsa, söylemen yeter."

"Mile High Club'a katılmak bir seçenek mi?" diye sordum. Omzumu çimdikledikten sonra koltuğuna geri kaydı.

"Ciddiyim, Myles."

"Ben de." Göz kırptım ve yanakları kızardı. "Zaten öpüşen arkadaşız. Neden riski artırmıyoruz? Uçak tuvaletinde seks yapan arkadaşlar olabiliriz."

Doğrusu, Montana Kingsley ile uçak tuvaletinde yirmi dakika geçirebileceksem, babamla bir hafta geçirmeyi göze alabilirdim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Montana

Birkaç saat önce New York'a varmıştık ve pistte bizi bir araba bekliyordu. Myles St. James sık seyahat etmeyi gerçekten iyi biliyordu. Uçuş boyunca çok heyecanlıydım çünkü adam, mil yüksekliğinde kulübe katılmam konusunda durmadan benimle dalga geçiyordu.

Bu fikre hep gülmüştüm. Bir buçuk yıl önce Phillip ile birlikte, onun üniversiteden arkadaşının düğünü için Hawaii'ye gittiğimiz bir uçuşu hatırlıyorum. Arkadaşı Carl'ın nişanlısıyla birlikte "mile-high club"a nasıl katıldığını anlatıp durmuştu. Phillip, partnerinizle birlikte o küçük alana sıkışmanın saçma olduğunu düşünüyordu. Sadece kendisi ve eli ile daha mutlu olacağını söylemişti.

Kırılmam gerekirdi.

Ama gerçek şu ki, Phillip Moon'un kulağıma nefes nefese kendi zevkini kovalarken, onunla küçük bir alana sıkışmak hiç istemiyordum.

O anda, otobüste orta koltuğumun ve fındık torbamın çok daha çekici olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Ama Myles St. James ile seks yapabileceksem, küçük bir alana sıkışıp, yukarı bakan çivilerle kaplı zeminde çıplak ayakla durmaya razı olurdum.

O kadar çekici buluyordum onu.

Ve bu beni çok korkutuyordu, çünkü ondan hoşlanıyordum. Ondan çok hoşlanıyordum.

Onun Blushing'den ayrılacağını her düşündüğümde, göğsüm sıkışıyordu.

Muhtemelen yılda bir kez, devasa otelini kontrol etmek için küçük kasabamıza uğradığında göreceğim bir adama bağlanıyordum.

Göz kapaklarıma göz farı sürerken bu düşüncayı kafamdan uzaklaştırdım. Manhattan'ın ortasındaki muhteşem çatı katı dairesinde bana kendi odamı vermişti, ama bu teklifin ardından dün gece benimle yatmaktan hoşlandığını ve tekrar onun yatağında yatarsam çok memnun olacağını söylemişti.

Hiçbir koşul yoktu.

Ama içimdeki duygular, insan ayağına yapışan denizanası tentakülleri gibi yapışyordu.

İhtiyacım vardı ve çaresizdim.

Maskara sürmeden önce iç geçirdim. Bu gece Myles'ın ailesiyle tanışacaktım ve o beni, akla gelebilecek en kötü deneyime hazırlamıştı.

Aynaya son bir kez baktım ve ellerimi siyah kokteyl elbisemin üzerinde gezdirdim, dönüp elbisenin kıcıma nasıl mükemmel oturduğuna baktım. Kırmızı Manolo Blahnik ayakkabılarımı giydim, geçen yıl *Cosmopolitan* dergisinde Blushing Bride'dan bahsedildiğinde yaptığım büyük bir savurganlıktı.

Saçlarım omuzlarıma dalgalı bir şekilde dökölüyordu, birkaç altın bilezik taktım ve altın rengi ışıltılı çantamı aldım, sonra misafir odasından çıktım.

Oturma odasında klasik müzik çalıyordu ve Myles barın arkasında durmuş, gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. Ben de bundan hoşlandığım için rahatsız olmadım ya da ona seslenmedim.

Gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyordu.

Ve genellikle aynı odada olduğumuzda gözleri üzerimdeydi. "Vay canına. Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sen de fena görünüyorsun, Para Çuvalı." Bara doğru yavaşça yürüdüm ve bana uzattığı şarap kadehini aldım. Siyah takım elbise ve siyah gömlek giymişti, sanki bir derginin kapağına çıkmış gibiydi.

Dairesinden manzara muhteşemdi.

Oturma odasındaki duvarı kaplayan tavandan tabana pencerelerin önüne geçtim ve aşağıdaki caddede hızla hareket eden insanları izledim. Arabalar kornaya basıyordu ve uzaktan siren sesi geliyordu.

"Burası farklı, değil mi?" diye sordu, yanımda durup şarabını yudumlarken.

"Evet. Burada kesinlikle geyik ya da kirpiye rastlamayacaksın."

O güldü. "Evet. Burası enerji dolu ve etrafında her zaman bir şeyler oluyor."

"Şehirde yaşamayı seviyor musun?" diye sordum, bardağı dudaklarıma götürdüm ve meyveli tatlar duyularımı doldururken inledim.

"Çoğu zaman seviyorum. Ama burada büyüdüğüm için tek bildiğim bu. Ama yalan söylemeyeceğim, uzaklarda olmaktan keyif aldım. Özlemedim, bu da beni şaşırttı. Blushing'de çok iş yapıyorum çünkü burada her zaman gündüz vakti, bu yüzden içimdeki başarı düşkününü uzun saatlerden keyif alıyor." Kıkırdadı.

"Evet. Tüm düğünlerim yaz aylarında gerçekleşir ve kışın düğün sezonu oldukça durgundur."

"Öyle mi? İnsanlar dışarısı zifiri karanlıkken evlenmek istemiyorlar mı?"

"Hayır. Ama o zaman yeni fikirler buluyorum ve pazarlama ve işlerle ilgili, meşgul olduğumuzda ilgilenemediğim konulara odaklanıyorum."

"Mantıklı." Telefonu titredi ve ona bir göz attı. "Tamam, araba aşağıda. Gidelim."

Restorana giden yol kısaydı ve Myles, babasının sözlerine alınmamamı birkaç kez hatırlattı.

"Rahat ol. Ben iyiyim. Seni desteklemek için buradayım. Benim için endişelenme." Bana attığı bakış göğsümü sıkıştırdı.

Senin için endişeleniyorum.

Vardığımızda, Myles arabadan aceleyle indi ve benim kapımı açtı. Ailesi şehirdeki çok lüks bir restorani kiralamış ve en yakın arkadaşlarını bu kutlamaya davet etmişlerdi.

İçeri girdiğimizde nefesim kesildi. Büyük salonun her yerinde kristal avizeler asılıydı. Işıklar loş ve romantikti ve her masada beyaz çiçek aranjmanları vardı. Burada yüzün üzerinde kişi olmalıydı ve bu samimi akşam yemeğinin bu kadar büyük olmasını beklemiyordum.

Surround ses sisteminden caz müziği çalıyordu ve her masada mumlar yanıyordu.

Myles'ın eli benim elimi buldu ve parmaklarımız birbirine kenetlendi. Ona gülümsedim ve o da bana göz kırptı.

Bu adam, bir insana izin verilebilecek olandan daha fazla özgüvene sahipti.

"Myles, çok geç kaldın." Ona benzeyen bir adam onu kucakladıktan sonra bana döndü. "Merhaba, sen Montana olmalısın. Ben Samuel, bu adamın kardeşi."

Son dakikada karar verdiğim bir seyahat olduğu için, benim geleceğimi bildiğine şaşırdım.

Elini uzattım ve sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum, Samuel. Hakkında çok şey duydum."

Kaşlarını kaldırdı, bir garson şampanya kadehleriyle dolu bir tepsi ile geldiğinde durakladı ve Myles ikimize de birer kadeh doldururken kendisi de bir kadeh aldı.

"Vay canına. Aileden bahsediyor, değil mi? Şanslıyım ki, ben onun en sevdiği çocuğuyum." Samuel güldü. "Ben de senin hakkında çok şey duydum. Kendi işini kurmuşsun ve duyduğuma göre Alaska'daki düğün sektörüne hakim olmuşsun."

Myles kardeşine benden bahsetmiş miydi?

Myles'ın benim varlığımdan bahsetmiş olması bile kalbimi hızla attırdı.

"Biraz cömert davranıyor. Ben sadece Blushing'deyim. Ama teşekkür ederim." Şampanyamı yudumladım ve bu kesinlikle üniversitede Violet'le birlikte bir şişeyi tek başımıza içtiğimizde kusmamıza neden olan ucuz şampanya değildi. Bu çok lezzetliydi.

"Brianna nerede?" diye sordu Myles.

"O, şey, bu gece gelmiyor. Uzun hikaye. Sonra anlatırım."

Myles bana kardeşinin uzun süredir bir kız arkadaşı olduğunu ve birbirlerine deli gibi aşık olduklarını söylemişti. Kızın burada olmamasına şaşırdım.

"Umarım iyidir." Myles durakladı ve kardeşi inceledi, kardeşi şu anda daha fazla konuşmayacağını açıkça belli etti. "Burada işler nasıl gidiyor?"

"Yani, bu bir kutlama, değil mi?" Samuel sırıttı. "Babam Wendy ve Caleb'i davet etti, annem de sorun etmiyor gibi görünüyor. Gino'yu davet etti, yani

sanırım bu bir intikam."

Myles bana dönüp sesini alçaltarak konuştu. "Gino annemin antrenörü ve Samuel onların bir... yaşadığını ısrarla söylüyor." Durdu ve kardeşinin konuşmaya devam etmesini bekledi.

"Onlar 'duygusal bir ilişki' yaşıyorlar. Her gün birlikteler, ama annem evli olduğu sürece bu konuda bir şey yapamayacak kadar kurallara bağlı biri." Samuel iç geçirdi ve başını salladı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ama etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştım, bu da ikisini de güldürdü.

"Neden bu kadar özenli bir yıldönümü partisi düzenleyip, sonra da kendi partnerlerini getirdiklerini merak ediyorsun, değil mi?" diye sordu Samuel gülerek.

Önemli değilmiş gibi omuz silktim. "Hey. Yargılamak bana düşmez. Burada olduğum için mutluyum."

Samuel beni bir süre inceledi, sonra kardeşine döndü. "Bu kısmı halledelim mi?"

Myles, bu özenle tasarlanmış mekanda ilerlerken elimi bırakmadı. Birkaç kez durup beni birkaç kişiye tanıttı, düğün organizatörlüğü işimden övündü ve beni övdü.

Bu biraz saçmaydı.

Ben küçük bir kasabanın düğün organizatörüydüm. Blushing Bride'ın muhteşem olmadığını düşündüğümünden değil, ama Blushing, Alaska dışında kesinlikle tanınmıyordum. Bu adam, tüm ülkede tanınan bir emlak deviydi. Babası ve kardeşi beyin cerrahıydı.

Yine de, beni rahat hissettirmek için çaba gösteriyordu ve bu çok hoştu. Çünkü ben onu desteklemek için buraya gelmiştim.

Dün gece Phillip ile çok rahatsız edici bir durumda beni kurtarmıştı ve ben de ona aynı şeyi yapmak istiyordum.

Bize bakan bir adam ve bir kadına yaklaşırken elimi daha sıkı tuttu. Samuel yanımıza geldi ve sanırım kardeşine moral desteği olmak için ona yakın duruyordu.

"Bakın kim gelmiş," dedi adam. Uzun boyluydu, ama Myles ondan yaklaşık 2,5 cm daha uzundu. Tuz ve biber saçları ona yakışıyordu

ona heybetli, yakışıklı bir görünüm kazandırıyor. "LEGO'larla oynayıp partiyi kaçıracağını düşünmüştüm."

"Babanı dinleme," dedi yanındaki güzel kadın. Onun annesi olduğunu düşündüm. Myles ile aynı yeşil gözlere sahipti ve koyu renk saçları şık bir topuz şeklinde toplanmıştı. Yere kadar uzanan şeftali rengi saten bir elbise giyiyordu. "Sana zorluk çıkarmayı seviyor. Ben Myles ve Samuel'in annesi Sophia. Sen Montana olmalısın. Çok güzelsin."

Beni kucaklayarak beni şaşırttı.

"Sizinle tanışmak çok güzel. Kutlamaya katılmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

Elimi sıkıp gülümsedi ve geri çekildi.

"Montana, değil mi?" Myles'ın babası dikkatini bana çevirdi ve bakışlarında çok küçümseyici bir şey vardı. Bana alaycı bir şekilde baktığında hemen gerildim. "İlginç bir isim. Ben Dr. Winston St. James."

Kafamı salladım, elini kısa bir süre tutup sertçe sıktım. Bu adam *Armani takım elbiseli bir şeytan gibi* görünüyordu.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Dr. St. James."

"Montana," dedi Sophia, "oğlum bana senin düğün işinde çok başarılı olduğunu söyledi. Müşterilerinin hayatlarının en özel gününü planlamak ne kadar eğlenceli bir iş olmalı, hayal bile edemiyorum." Şampanyasını yudumladı. "Keşke oğullarım da evlenmeyi düşünseler. Bir gün torunlarım olsun istiyorum."

Samuel gülümsedi. "Bunun için çalışıyorum."

Myles gözlerini devirdi, ama dikkatimi çeken Winston'dı.

"Çocuklar kolay değildir," dedi. "Onlara her fırsatı sunarsın, en iyi eğitimi verirsin, ama yine de hepsini çöpe atarlar."

Vay canına. Myles şaka yapmıyordu. Parti olduğu için bu konunun açılmayacağını düşünmüştüm. Ama o, beş dakika bile beklemeden oğluna saldırmaya başladı.

"Güzel geçiş, baba." Myles boğazını temizledi. "Benim bir diplomam var ve onu her gün kullanıyorum. Birinin kafatasının içine bakmıyorum diye iyi iş yapmıyorum anlamına gelmez."

"Kesinlikle öyle. Cahil, eğitimsiz aptalların yaşadığı, nüfusu yüz olan küçük bir kasabada otel inşa etmek nasıl iyi iş yapmak oluyor?"

Hayır. O. Yapmadı.

Çoğu zaman dudaklarımı ısırarak kendimi kontrol edebiliyordum. Ama bu sefer öyle değildi.

Sophia, sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kocasına tısladı.

"Belli ki Blushing'e hiç gitmemişsin, çünkü orada dokuz bin iki yüz yetmiş yedi kişi yaşıyor. Orada büyüyen çocukların çoğu üniversite için oradan ayrılıyor, ama insanları ve bizi çevreleyen güzelliği sevdikleri için geri dönüyorlar. Orada yaşayan insanları 'cahil' veya 'eğitimsiz' olarak nitelendiren kimseyi görmedim, bu yüzden araştırmayı nereden yaptığını tam olarak bilmiyorum, ama böyle bir açıklama yapmadan önce gerçekleri kontrol etsen iyi olur."

Samuel güldü ve Myles bana yaklaştı, kolunu omzuma doladı, sanki beni korumaya çalışıyormuş gibi.

Ama bu dar görüşlü pislikten korunmaya ihtiyacım yoktu.

Sözleri beni incitmedi. Beni öfkeliendirdi.

Ve Myles'ın bu adamla birlikte büyüdüğü düşüncesi göğsümü sıkıştırdı.

"Sen sarhoş mu oldun?" diye bağırdı Myles. "Nasıl benim randevumu aşağılarsın? Kendine gel baba. İnsanlar izliyor."

"Randevun mu? O zaman kemerini bağla Myles, çünkü Gigi Wellington buraya geliyor ve sanırım bu akşam senin randevun olacağını düşünüyor."

"Gigi neden burada?" diye bağırdı Myles, omzunun üzerinden bakarak ve sinirini gizlemeye çalışmadan.

"Babanın onu birkaç dakika önce davet ettiğini az önce öğrendim," dedi Sophia, oğluna özür diler gibi bakarak.

"Gigi'yi ben hallederim," dedi Samuel, Myles'ın omzuna vurarak. "O altın avcısı bir narsist, bu yüzden bana kesinlikle borçlusun."

Myles gözlerini babasından ayırmadı. "Sen bir pisliksin."

"Evet. Bunu birçok kez kanıtladık." Alaycı bir gülümsemeyle, "Ahhh... işte geldi. Gigi, bu gece bize katıldığın için çok teşekkürler," dedi.

Döndüğümde, her tarafında kesikler olan kırmızı, vücudu saran bir elbise giymiş uzun boylu sarışın bir kadın gördüm. Hayal gücüne pek yer bırakmıyordu, ama muhteşem bir vücudu vardı ve bunu çok iyi kullanıyordu. Göğüsleri zar zor sığıyordu ve Myles'ın kolu omzumdan ayrılırken ona doğru ilerledi ve Myles ona hızlıca sarıldı.

"Burada olacağını umuyordum," diye mırıldandı ve ben sadece ona bakarak, onun beni fark etmesini bekledim. O ise kolunu belime doladı ve beni kendine çekti.

"Seni burada göreceğimi beklemiyordum, Gigi."

"Şey, baban bu sabah aradı ve burada olacağını ve beni görmek isteyeceğinden emin olduğunu söyledi."

Ne olup bittiğini tam olarak anlamamıştım ama durum kesinlikle çok garipti.

Myles St. James üzerinde hiçbir hakkım yoktu, ama bu kadın çok agresif davranıyordu ve onun yanında durduğum halde beni fark etmemesi beni sinirlendiriyordu.

"Gigi Wellington, bu Montana Kingsley," dedi Myles, elimi tutup bana gülümseyerek.

Serbest elimi uzattım ve o bana alaycı bir şekilde baktı. "Montana mı? Adın bu mu? Birisi gerçekten doğum belgesine bunu yazmış mı?"

Montana aslında pek de nadir bir isim değildi. Onun adı benimkinden daha az yaygındı.

Camdan evler, Gigi.

"Evet. Birisi bunu doğum belgeme yazmış. Annem kaçıp beni terk ederek yeni ailesinin yanına gitmeden önce bu ismi seçmişti." Başımı yana eğip gülümsedim. "Ama sorun değil, çünkü bu odadaki en çekici kız benim kolumda. Değil mi, Gigi?"

Samuel'in yüzünde geniş bir gülümseme yayıldı, Winston ve Gigi ise bana hayretle baktılar. Sophia ise sanki hava durumunu konuşuyormuşuz gibi gülümsedi.

Ama beni şaşırtan Myles oldu. Bana o kadar hayranlıkla bakıyordu ki, neredeyse nefesim kesilecekti.

"Bundan emin değilim, Honey Badger. Bu odadaki en seksi kız benimle birlikte."

Sonra eğildi ve en beklenmedik şeyi yaptı. Beni öptü.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Myles

Bu, muhtemelen bir aile etkinliğinde geçirdiğim en güzel zamandı.

Babam bile beni sinirlendiremedi, çünkü randevumdan çok etkilenmiştim.

O, babamdan ya da Gigi'den hiç etkilenmemişti.

Ve ben burada onunla slow dans ediyordum, normalde eski moda bir şey üzerinde kafa yorardım... ya da on dört yaşında.

"Bunu nasıl bu kadar iyi yapabiliyorsun?" diye sordu, başını geriye eğerek bana baktı.

"Anaokulundan beri resmi davetlere katılıyorum. İstendiğinde dans pistinde kendimi gösteririm. Peki ya sen? Geyik ve kirpi ile dans ederek çok zaman geçirdin mi?"

Gözlerini devirdi, ama dudakları kıvrıldı ve yüzünde geniş bir gülümseme yayıldı. "Ben bir düğün planlayıcısıyım. Düğünler hakkında her şeyi bilmezsem müşterilerime pek yardımcı olamam. Bu yüzden dans dersleri aldım. Muhtemelen bir balo salonu dans yarışmasında kendimi savunabilirim. Harika kuaförüm Bella'ya, düşen bir örgüyü nasıl düzeltereğimi veya gevşek uzantıları nasıl takacağımı öğrettim. Kırık topukları, kırık tırnakları ve kırık kalpleri nasıl düzeltereğimi biliyorum."

"Sen romantizmin CEO'susun, değil mi?" diye gülerek sordum. "Romantizmin CEO'su. Bu şimdiye kadarki en iyi unvan."

"Bu gece burada olduğun için teşekkürler. Bu geceyi katlanılabilir hale getiriyorsun ve sana minnettarım." Elim yanağına uzandı, başparmağım çenesini okşadı.

"Dün geceyi katlanılabilir hale getirdin, minnettarım."

"Sen de babamı ve Gigi'yi hafif bir rahatsızlıkmuş gibi hallettin."

"Bu seni şaşırttı mı?" diye sordu, ben bir elimi belinin altına indirirken kalçaları benimkilerle birlikte sallanıyordu.

Onu daha
yakınımda
istiyordum. Ona
daha yakın olmaya
ihtiyacım vardı.

"Evet. Babam ve Gigi muhtemelen gözlerini kırpmadan kahvaltıda kedi yavrusu yerler."

"Yine de onunla çıktın, değil mi?" diye sordu.

"Yaptığımız şeyi 'çıkma' olarak adlandırmazdım. Biz eski aile dostlarıyız ve yıllar boyunca birlikte bazı etkinliklere katıldık, diğer şeylerin yanı sıra."

"Ahhh... 'diğer şeylerin yanı sıra'. Yani onunla seks yaptın," dedi, dilini çıkarıp alt dudağını yaladı. Bu bir soru değildi, daha çok bir ifadeydi.

"Evet, yaptım. Ama aramızda bir şey olalı altı aydan fazla oldu. O daha fazlasını istiyordu, ama ben onunla bir ilişki kurmak istemiyordum, bu yüzden ilişkiyi bitirdim. Ne sunabileceğim konusunda her zaman dürüst oldum. Ve bu, aynı sayfada olmadığımızın bir işaretiydi."

"Sana söyledim, 'seks' ve 'gündelik ilişki' her zaman uyuşmaz." Kıkırdadı. "Ve o bunu unutmuş gibi görünmüyor."

"Nereden anladın?"

"Çünkü bana gözlerimi oymak istermiş gibi bakmaya devam ediyor," dedi. "Kiminle uğraştığını bilmiyor. Onu kolayca alt edebilirim."

Şimdi gülmek için sıra bendeydi. Hiç bu kadar çok gülmüş müydüm?

"Onun sana dokunmasına izin vermem," dedim, kulağına eğilerek. "Sana dokunmasını istediğim tek eller benimkiler."

Kalbinin göğsüme çarptığını hissedebiliyordum.

Onu o kadar çok istiyordum ki, ne yapacağımı bilemiyordum.

Geri çekildi ve bana baktı. "Bazen ben de ellerinin bana dokunmasını istiyorum."

Bunu beklemiyordum. Kelime oyunu kasıtlıydı.

"Sadece istemen yeterli," dedim.

"Bunu bilmek güzel."

Müzik durduğunda ve Samuel bizi almaya geldiğinde konuşmamız kesildi. Annemiz fotoğrafçının bir aile fotoğrafı çekmesini istiyordu.

Her etkinlikte bunu yapardık.

Yıllarca dörtümüzün, şık giyinmiş ve mükemmel bir aile gibi görünen fotoğraflarımız vardı.

Hepsi bir maskeydi. Ama annem bundan hoşlanıyordu, bu yüzden onun için hayır diyemezdin.

Bazı konuklar ayrılıyordu, diğerleri kokteyllerini yudumlarken tatlılarını yiyorlardı. Montana'yı odanın diğer tarafına, fotoğraf çekmek için hazırlanan alana götürdüm. Eli elimdeydi ve Samuel, yaklaştıkça inledi.

"Bu saçma sapan fotoğrafları çekmekten nefret ediyorum," dedi.

"Ben de öyle, ama annem seviyor, bu yüzden en azından bunu yapabiliriz. O bir pislikle evli. Bırak da lanet olası fotoğrafları çekilsin."

Samuel ve Montana ikisi de güldü.

"Peki."

"Gigi nerede? O durumu halledeceğini sanıyordum."

"Şey... Bana onun biraz sert davrandığını önceden haber vermek ister miydin?" Kardeşim bana sert bir bakış attı.

"Bunun oldukça açık olduğunu düşünmüştüm. Onu gençliğimizden beri tanıyorsun."

"Dostum." Montana'ya döndü. "Ve kadın."

"Dostum ve kadın mı?" diye gülerek sordum.

"Evet. O erkek değil, kadın. Neyse, Gigi masanın altında benim aletimi tuttu. Ve nazik değildi. Çok korkutucuydu. Ayrıca benim çok ciddi bir ilişkim olduğunu da biliyor. Bu kadının sınırları yok."

İnanamadan başımı salladım. "Tanrım. Bu kadın kontrolden çıkmış. Sen ne yaptın?"

"Onun bileğini tuttum ve durdurdum. Tanrı aşkına, bu benim ailemin yıldönümü partisi, ayrıca o benim kardeşimle takıntılı ve ben de kız arkadaşımı seviyorum, şu anda benimle konuşmasa da."

Samuel ve Brianna için endişeleniyordum. Brianna ona çok yakışıyordu. Onu tüm kalbiyle seviyordu. Ama onun daha fazla yanında olmasını istiyordu, oysa Samuel çok uzun saatler çalışıyordu. Bu, bir aile babası için pek uygun bir yaşam tarzı değildi. Babam bunun en iyi örneği.

Montana eliyle ağzını kapatarak gülmesini engelledi. "Ona ne söyledin?"

"Onun için bir araba çağırdım ve eve gitmesini söyledim. Onun hastalıklı, sapkın oyununda bir piyon olmak istemiyordum."

"Sapık ve çarpık demişken, lütfen arkanı dön ve şuna bir bak," dedim, sesimi alçaltarak.

Babam, kimsenin bahsetmediği diğer ailesi Wendy ve Caleb ile derin bir sohbe dalmıştı. Onları yıldönümü partisine davet etmişti, çünkü sapkın bir piçti. Caleb'i burada görmeyi beklemiyordum.

Annem antrenörüyle birlikte bize doğru yürüyordu. "Çocuklar, Gino'yu hatırlıyor musunuz?"

"Evet, anne. Ortaokuldan beri seni bizim evimizde eğitiyor. Onu hatırladığımızı söylemek yanlış olmaz," dedim gülerek elini sıkarken. "Gino, bu benim sevgilim, Montana Kingsley."

Gino onun elini sıktı ve merhaba dedi. Babamdan daha farklı olamazdı. Nazik ve kibardı ve annemi gerçekten önemsiyor gibi görünüyordu.

Fotoğrafçı bize doğru adım attı ve hazır olup olmadığımızı sordu. Gözlerinin Montana'nın vücudunu baştan aşağı süzdüğünü fark etmedim değil. Açıkça onu incelediğini saklamaya çalışmadı.

Odadaki her erkek onu fark etmişti. Ben dikkatli bir adamdım ve odadaki en güzel kadının kolumda olduğunu fark etmemiştim.

Normalde umursamazdım.

Ama Montana'da, her şeyi umursadım.

Fotoğrafçıya bakışlarımı daralttım.

Geri çekil lan, pislik.

Babam Caleb'in yanında odaya girdiğinde adam başını salladı.

Samuel ve ben onun üvey kardeşimize inandık, çünkü bize benziyordu ve babama katlanıyordu, bu yüzden gerçeği bildiğini düşündük. Bize hep Wendy'nin uzaktaki bir erkek arkadaşı olduğu söylenmişti. Ama Caleb'in babama baktığı zamanki yüzündeki ifadeyi gördüm.

Onaylanmaya olan bu çaresiz ihtiyaç.

Kahretsin, ben de bunu anlıyordum. En azından hayatımın bir döneminde anlamıştım.

"Bakın, annesini almaya kim geldi." Babam beni sinir eden gürültülü bir kahkaha attı. "Görünüşe göre Wendy bu gece çok fazla içmiş. Biraz fazla kaçmış."

"Neden acaba?" dedim, sesim tamamen düz.

Babam bana sert bir bakış attı, ben de göğsümü kabarttım çünkü onu kızdırmayı seviyordum. Ama Caleb'in sözlerime tepki verip gerginleştğini fark edince keskin bir acı hissettim.

O, onun annesiydi.

Ben pislik gibi davranıyordum.

"Caleb, okula başlamayı dört gözle bekliyor musun?" diye sordum, çünkü yakında üniversiteye gidecekti. Aslında çocuğu seviyordum.

"Hazırım Myles. Gelecek yaz için bahsettiğin yaz stajını ciddiye aldığını umuyorum. Seninle çalışmayı gerçekten çok isterim."

"Pfft," diye homurdandı babam. "Sen de mi inşaatçılık oynamak istiyorsun?" Caleb'in gözleri büyüdü ve yutkundu. "Şey... Evet. Bence

Myles'in yaptığı şey oldukça havalı."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Montana. "Blushing'de inşa ettiği otelin çizimlerini görmelisin. Gerçekten harika."

"Oh dostum, inşa edildiğini görmek için gelmeyi çok isterim," dedi Caleb.

"Tıp fakültesine gideceğini sanıyordum," dedi babam.

"Hayır. Bilimi pek sevmiyorum. Aslında mimar olmayı düşünüyorum."

Babam bana baktı. Öfkeyle parladı, ben ise sadece gülümsedim.

Gino'ya döndü ve içinde birkaç buz kalmış boş bardağını ona uzattı. "Bana buzlu viski ver."

Gino gözlerini kısarak baktı. "Ben eğitmenim, barmen değil."

"Ama benim maaşımı alıyorsun, değil mi?" Bardağını önünde salladı ve Gino onu aldı. "Ve aile fotoğrafı çekileceğiz, bu yüzden burada işin yok."

"Oh, Winston. Lütfen güzel bir gece geçirebilir miyiz?" dedi annem ve ben oradan bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyordum.

"Görüşürüz. Annemi eve götüreceğim." Caleb elini kaldırdı, ama babam onu tamamen görmezden gelerek fotoğrafçıya döndü.

fotoğrafçı ile konuşmaya başladı.

Montana bana baktı ve ne düşündüğünü anladım.

"Hey, Caleb," dedim, o da bana dönüp baktı. "Birkaç ay sonra otelin yapımını görmek için seni oraya götürmemi istersen, seve seve gösteririm."

"Gerçekten mi? Alaska'ya gitmeyi çok isterim. Çok teşekkür ederim, Myles." Ben başımı salladım ve kardeşim bana sırıttı.

"Caleb, seni ameliyata davet ederdim, ama bu Blushing'de otel inşa etmek kadar havalı değil," dedi Samuel.

"Katılıyorum. Ayrıca ameliyatlar midemi bulandırıyor." Caleb güldü. "Teşekkürler çocuklar. Yakında görüşürüz."

Sonraki yirmi beş dakikayı fotoğraf çekerek geçirdik. Kardeşim Montana ve benim birlikte birkaç fotoğraf çekilmemiz için ısrar etti ve ben de karşı çıkmadım.

Bu geceyi hatırlamak istedim.

Eve dönerken arabada onu öpmek istemiştim. Daireme döndüğümüzde onu öpmek istemiştim.

Ama topu ona atıyordum.

Eve vardığımızda, ona duş alacağımı söyledim ve o da banyo yapmak istediğini söyledi.

Bunu bir davet olarak sunmadı, ben de ısrar etmedim.

Sonrasında yatmaya gidecek miydi, yoksa işini bitirince dışarı çıkacak mıydı, emin değildim.

Daha önce hiçbir kadın hakkında bu kadar kafam karışmamıştı. Çok gergindim.

Elimi sikime doladım ve alnımı duvara dayayarak birkaç kez okşadım.

Rahatlama. Sadece biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Bir süredir seks yapmamıştım ve çok sinirliydim.

Gözlerimi kapattım ve dudaklarını dudaklarımın üzerinde hissedebiliyordum.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden kopardı ve çelik gibi sertleşmiş penisimi elimden düşürdüm. Yanlış duymadığımdan emin olmak için cam kapıyı açtım.

"Merhaba?"

"Myles?"

"Evet."

"Girebilir miyim?"

"Tabii ki," dedim, kafam hala duş kapısından dışarı çıkmış haldeyken, o sadece mükemmel göğüslerinin arasında sıkışmış beyaz bir havluyla içeri girdi.

"Selam," dedi yaklaşırken. Gözleri camdan vücudumu taradı ve sikime odaklandıktan sonra tekrar benim gözlerime baktı. "Seninle konuşmak istedim."

"İlginç bir zamanlama." Elimini yüzüme götürüp suyu silkeledim. "Ne oldu?"

"Hayatımda iki erkekle seks yaptım ve ikisi de sıradan geçti. İkisi de ciddi ilişkilerdi ama hiçbir yere varmadılar. Bu yüzden, artık biraz değişiklik yapmanın zamanı geldiğini düşünüyorum."

Onun sözleri üzerine penisim sertleşti. "İşleri karıştırmak mı?"

"Evet. Birkaç hafta sonra gideceğini biliyorum, ama ne olmuş yani. Belki bunu sadece bir kez yaparız ve bir daha asla bahsetmeyiz. Belki de hoşumuza gittiği için sen gidene kadar bunu tekrar tekrar yaparız. Bağlanma yok. Beklenti yok. Sadece birlikte eğlenen iki insan."

"Seks yapmak mı istiyorsun?" diye sordum, sözlerine şaşırarak. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Aslında bence bu harika bir fikir. Kim olduğunu biliyorum ve seni değiştirmeye çalışmayacağım. Ama senden hoşlanıyorum ve seninle birlikte olmak istiyorum." Yanakları kızardı, bu çok sevimliydi.

Montana bana nadiren savunmasız tarafını gösterirdi. Kendini ortaya koyuyordu.

Ben de bunu istiyordum. Ne sunabileceğimi açıkça belirtmiştim.

O da kabul ediyordu. Öyleyse neden kalbim bu kadar hızlı atıyordu? Neden kendimi sorguluyordum?

Bunu kafamdan attım. Bu kadına olan arzum, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi.

Onu istiyordum. O da beni istiyordu. Önemli olan tek şey buydu.

"Ben de seninle olmak istiyorum. Duşa benimle gelir misin?" Sesim sert çıkmıştı.

Derin bir nefes aldı ve bana doğru yürüdü. "Tamam. Bunu yapacağız."

Kapıyı açtım, havlusunun toplandığı yere uzandım ve onu çektim.

Havlu yere düştü ve ben onu sardım. Onun her bir santimini hayranlıkla inceledim.

Lanet olasıca muhteşem.

Görünüşü ağzımı sulandırdı.

Ona elimi uzattım ve o da içeri girdi. Saçları başının üstünde bir topuz halinde toplanmıştı ve makyajsızdı.

"Ben sonsuza kadar birlikte olacak bir erkek olmayabilirim, ama bir kadını nasıl mutlu edeceğimi bilirim. Ve seni o kadar mutlu edeceğim ki, daha önce birlikte olduğun o iki bencil pislüğün adını bile hatırlamayacaksın," diye kulağına fısıldadım.

Elleri omuzlarımda durdu, sonra saçlarıma kaydđ. Beni kendine çekti ve dudaklarım dudaklarına çarptı. Sıcak su sırtıma çarparak, penisim ikimizin arasında zonkluyordu. Ondan uzaklaştıım, su damlacıkları boynundan ve göğsünden aşağı akıyordu, dizlerimin üzerine çöktüm, yüzümü bacaklarının arasına gömdüm ve bacaklarını daha da açtım. "Seni önce dudaklarımla, sonra da penisimle boşaltacağım."

Nefesi hızlanıp sertleşirken parmakları saçlarıma dolandı. "Bana uyar."

Sözleri nefes nefese ve arzulu idi.

Ellerim şeftali şeklindeki kalçalarını kavrarırken, dilim onun yarık boyunca kayıyordu. Emdim ve yaladım, onu kızdırdım ve alay ettim.

Sonra içine daldım, önce yavaşça içeri girip çıktım.

Onun küçük sesleri saf bir coşkıuydu ve hiç bu kadar bir kadını memnun etmek istememiştim.

Yüzüme sürtünerek, boşalmak için çaresizce çabalıyordu. Onu defalarca doruğa ulaştırdıktan sonra geri çekildim. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi.

"Myles, lütfen," diye yalvardı.

Yukarı baktım ve onu görünce neredeyse boşalacaktım.

Gözleri arzuyla çılgındı, dudakları aralanmış, yanakları kızarmıştı.

Dilimi onun içine sokup çıkarırken başparmağım klitorisine doğru kaydđ. Daha hızlı.

Daha arzulu.

Elleri saçlarıımı çekiştirirken, uylukları beni sıkıca kavradı.

Ağzımı klitorisine götürdüm ve sertçe emdim, aynı anda parmağımı içine soktum.

Ve sonra bir tane daha.

Onları içeri ve dışarı sokarken, yaladım, emdim ve onu doruğa ulaştırdım.

Adım, onun dudaklarından bir çığlık olarak çıktı.

O son damla zevki de yaşarken ben orada kaldım. Ve bu, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Montana

Dünyanın en harika orgazmından henüz inmeden, havluya sarılmış Myles'ın yatağında yatıyordum. Duşta orgazm yaşamamıştım ve şimdi bunun benim yeni favorim olduğunu söyleyebilirim.

Bu seksi, çıplak adam dizlerinin üzerine çökmüş ve bana hayatımın en iyi orgazmını yaşatıyordu.

Evet, lütfen.

Ben de ona karşılık vermeye çalıştım ama o beni durdurdu. İçime girmek için bir saniye bile bekleyemeyeceğini söyledi.

Beni hiç kimse bu kadar arzuladığını hissettirmiş miydi?

O komodinden prezervatif almak için uzanırken dirseklerimle kendimi yukarı ittim ve yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. "Sen çok seksisin."

"Sen de öyle."

Ve öyleydi. Tamamen çıplak duruyordu, altın rengi teni parıltıyordu ve penisi sert, uzun ve kalındı. Lateksi taktı ve sonra parmağıyla havlumu açtı. Sanki her santimimi ezberlemek istermiş gibi bana bakıyordu.

Bunu olduğundan daha fazla abartmayacağım. Biz sadece iyi vakit geçiren iki arkadaşız.

Bağlanma yok.

Beklentiler yok.

Romantizm yok.

Seks. Seks istedim. Bir şeyler hissetmek istedim. Sadece kendim için bir şeyler yapmak istedim. İstedğim bir şey.

Muhtemelen çok sorumlu veya akıllıca olmayan bir şey... ama harika hissettirecekti ve sonuçlarıyla sonra ilgilenirdim.

Parmakları nazikçe yanağımdan aşağıya, sonra boynuma doğru kayd, sonra meme uçlarımı çimdikleyerek beni inlemeye zorladı.

"Mükemmel göğüslerin var, biliyor musun?" Parmaklarının izinden giden dili boynumu yaladı ve kulağımı ısırdı.

"Teşekkür ederim. Onların o kadar da dikkat çekici olduğunu hiç düşünmemiştim," diye fısıldadım ve o, başını kaldırıp bana bakmadan önce tenime karşı kıkırdadı.

"Senin göğüslerine her zaman tahrik oluyorum. Her zaman. Lanet olsun, kapıyı çaldığında tam da sana tahrik olmak üzereydin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Beni tam da sikim elimde yakaladın." Parmakları vücudumda aşağı doğru kayarken, bakışları benimkilerle buluştu. Bacaklarımın arasında durdu. "Tanrım. Yine çok ıslanmışsın."

"Ben de seni düşünüyordum," itiraf ettim, sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kendime şaşırdım.

"Öyle mi? Sen de benimle boşalıyor musun, Montana?" Yüzüm kızarıırken başımı salladım. "Evet."

"Kendine dokunduğunda sana ne yaptığımı söyle," dedi parmağını içime sokarken ve ciğerlerimden bir nefes çıktı.

"Seni öpmek istiyorum. Sana dokunmak istiyorum. Senin bana dokunman istiyorum."

Bir parmağını daha içeri sokarken gülümsedi. "İlk gece sana dokunduğumdan beri bunu düşünüyor musun?"

O içime girip çıkarken, başparmağı klitorisimi okşarken sırtım kavis yaptı.

"Evet," diye inledim.

"Ne istediğini söyle."

"Şu anda içimde olmanı istiyorum." Sesim titremezdi ve bundan utanmıyordum bile. Haftalardır bu adamla seks yapmayı düşünüyordum. Aslında aylardır. Beklemekten bıkmıştım. Alay edilmekten bıkmıştım.

Neler olduğunu anlayamadan, o benim altına girip beni üstüne çekti, ben de bacaklarımı onun kalçalarının iki yanına atarak üzerine oturdum. Ereksiyonu aramızda dik duruyordu ve ben ona sürtündüm.

"Siktir. Kontrolü ele almanı istiyorum. Hızı sen belirle. Sikimi istediğin gibi kullan, güzelim."

Tanrım. Ağzı çok pis.

Ve ben de bunun için buradayım.

Yukarı doğru ittim, kendimi onun ucunun hemen üzerine ayarladım, dişlerimi alt dudağıma geçirdim ve yavaşça aşağı kaydırdım.

Onu içime aldığımda nefesim kesildi. Büyük ve kalındı, vücudumun bu girintiye alışması için bir süre bekledim.

"Hey." Onun sert sesi beni düşüncelerimden kopardı. O adaçayı yeşili gözlere baktım. "Nefes al, güzelim. Aceleye gerek yok."

Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim bile, ciğerlerimdeki havayı boşalttım. Bir santim daha aşağı indim.

Yavaş

a. Sabit

bir

şekilde.

Her hareketle nefes alıp verirken, gözlerim ondan hiç ayrılmadı.

"Bana tamamen giriyorsun, güzelim. Beni lanet bir mengene gibi sıkıştırıyorsun." Beni izlerken sözleri gergindi.

Bir kez daha hareket ettim ve onu tamamen içime alırken inledim, ona uyum sağlamak için tamamen hareketsiz kaldım.

Elleri yüzüme uzandı ve beni kendine doğru çekerek sertçe öptü. Dudaklarımız birbirine kenetlendi, vücutlarımız birleşti ve ben hareket etmeye başladım.

Ritimimizi buldukça tekrar tekrar.

Hiç bu kadar kendimi kaybetmemiştim. Bir erkeğe bu kadar kapılmamıştım. Dudaklarım ağrıyana kadar beni öptü.

Vücudum karıncalandı ve ellerim onun uyluklarının üstüne yerleşirken sırtımı kavisledim.

Daha hızlı hareket ettim.

Myles öne eğildi ve dudakları göğüslerimi kapladı. Birinden diğerine geçerek.

Hissettiğim duygu o kadar yoğun ki inledim.

Sanki tam da ihtiyacım olan şeyi biliyormuş gibi, eli aramızda hareket etti ve klitorisimi buldu.

Tüm vücudum titremeye başlarken küçük daireler çizerek ovuşturdu.

Göz kapaklarımın arkasında ışıklar patladı ve en yoğun orgazm vücudumu sararken onun adını haykırdım.

Aşağı baktığımda gözlerinin bana dikildiğini gördüm.

Bana bir kez girdi. İki kez.

Boğazından boğuk bir ses çıktı.

Dudaklarında benim adım çaresiz bir
yalvarış gibiydi.

Son damlasına kadar zevki yaşadık, kolları beni sarmış, bana yakın
tutuyordu.

O yatağa geri düşerken yüzümü boynuna gömdüm, beni de
beraberinde götürdü.

Odadaki tek duyulabilir ses nefeslerimizdi.

Nefesimiz sonunda yavaşladığında, oda sessizleşti. Ben
ona bakarken, o saçlarımı yüzümden geriye itti. "O neydi?"
diye fısıldadım.

"Bu inanılmazdı," dedi ve bizi yan yatırdıktan sonra çekip ayağa
kalktı. Banyoya doğru yürüdü ve ben de prezervatifi attığını
düşündüm.

Yatağa geri döndüğünde, beni kendine doğru çekti. Myles
St. James'in sarılmayı seven biri olduğunu tahmin
edemezdim. Ama bu adam sürprizlerle doluydu.

**Violet: Erkek arkadaşın işini şansa bırakmıyor. Bugün yine
Seaside Inn'de 25 kişi çalışıyor olmalı. Bu yapı, biz farkına
bile varmadan inşa edilecek.**

**Blakely: Onun erkek arkadaşı olmadığını ısrarla söyleyecek.
Üç. İki. Bir.**

Ben: O benim erkek

arkadaşım değil. Ben: Jinx.

Blakely: Biliyordum.

**Ben: O benim erkek arkadaşım değil. Birkaç hafta sonra
ayrılacak. Bu sadece bir kaçamak. Ama şunu
söylemeliyim ki, bu kaçamak olayını çok özlemişim. Bu,
şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilişki çünkü hiçbir yere
gitmiyor. LOL.**

Violet: Evet, New York'ta tek seferlik bir ilişki olacağına ısrar ettiğin bir ilişki. Döndüğünden beri üç hafta oldu ve her gece o adamla birlikte oluyorsun.

Ben: Meğer bağlanmadan seks yapmayı seviyormuşum. O ayrılana kadar birlikte olmaya karar verdik. Hepsi bu. Bitti. Sona erdi. Bitti. Nada.

Blakely: Bunun senin için zor olmayacağını mı düşünüyorsun? Birlikte çok fazla zaman geçiriyorsunuz.

Violet: Katılıyorum. O pislik Phillip'le bu kadar zaman geçirmiyordun ve onunla yıllarca çıktın.

Ben: Heyecan verici bir gelişmeyle, Phillip'in yatakta iyi olmadığını öğrendim. Her zaman seks yapmayı pek sevmediğimi düşünmüştüm. Ama görünüşe göre, sadece yanlış adamla birlikteydim. Görünüşe göre, sorun Phillip'ti.

Violet: Tabii ki öyleydi. Ve aptallardan bahsetmişken... Phillip yine sana ulaştı mı?

Blakely: Bu adamın cesareti yok mu yok. Nişanlı ve eski kız arkadaşına mesaj atıyor. Devil bunun hakkında ne düşünüyor acaba?

Ben: Kızın adı Angel ve bunun hoşuna gideceğini sanmıyorum. Tekrar mesaj atmadı ama ilk iki mesajına cevap vermedim, belki de benim onunla konuşmak istemediğimi anlamıştır.

Violet: Aman Tanrım. Bakın kim gelmiş... <Clifford Wellhung'un Blushing Bride'ın penceresinden içeriye baktığı ekran görüntüsü>

Ben: Sanırım dün hanın şantiyesinde dolaşıyordu ve herkes 20 dakika boyunca uzanıp dinlenmeye karar verdiği için ara vermek zorunda kaldı.

Charlie ne yapacağını bilemedi, bu yüzden Clifford uzaklaşana kadar herkesi beklemeye aldı.

Violet: Charlie çok huysuz. Hep somurtuyor. Ama aynı zamanda çok da yakışıklı. Yalan söylemeyeceğim, tek başına çocuk yetiştirmesi biraz seksi.

Ben: Harika bir baba.

Blakely: Ama gerçekten huysuz. Onu biraz korkutucu buluyorum.

Violet: Huysuz erkekler beni korkutmuyor. Eminim yatakta da huysuz ve sinirli olduğu kadar iyidir. Muhtemelen yatak odasında çok dominanttır.

Ben: Çok fazla bilgi verdin. Charlie ile ilgileniyor muyuz?

Violet: Kesinlikle hayır. Sadece bariz olanı söylüyorum. O benim tipim değil. Küçük çocukları sevmem ve hepimiz benim kontrolü elinde tutmayı tercih ettiğimi biliyoruz, bu yüzden kontrolü ele almak isteyen bir erkeğe ihtiyacım yok.

Blakely: Kontrolü elinde tutmak istediğin için mi?

Violet: Kesinlikle. Yatak odasında ve dışında kararları ben vermekten hoşlanırım. 😂

Ben: Fazla bilgi verdin. Gitmem gerek. Moneybags beni bir yere götürüyor ama nereye olduğunu söylemiyor. Az önce evimin önüne geldi.

Violet: Bu, tüm zamanların en tuhaf ilişkisi olabilir. Onu her gün görüyorsun. Uzun saatler çalıştığını bildiği halde rastgele öğle yemeği getiriyor. Sana iki kez çiçek gönderdi. Seni bir aile etkinliğine götürdü. Seni New York'taki ofisine götürüp iş arkadaşlarına gösterdi. Ve şimdi o seni bir sürpriz

konum. Sana bir haberim var, canım... bunun hiçbir yanı sıradan değil.

Blakely: Katılıyorum. Ayrıca, kendime bir milyarder bulup bir kaçamak yaşamam lazım.

Ben: Sadece birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyoruz, sonra yollarımız ayrılacak. Bildiğim kadarıyla, bu gece ilişkimizi bitirebilir. Mesajında çok gizemliydi.

New York'ta birlikte geçirdiğimiz geceden bu yana üç hafta geçmişti ve o günden beri her gün birlikteydik. Sınırların benim için bulanıklaştığını biliyordum, ama kendime bu hediye veriyordum. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve yakında biteceği gerçeğine odaklanarak bunu mahvetmeye niyetim yoktu.

Yeni hayat felsefem şudur: Anı yaşa.

Yarını düşünme. Ya da gelecek haftayı.

O gittiğinde çok acı çekeceğimi biliyordum, ama o zaman bununla başa çıkardım. Her zaman toparlanma ve kendimi ayağa kaldırma yeteneğim vardı.

Onun arabasına bindiğimde, kasabadan birkaç blok öteye, nehir kenarındaki en sevdiğim yerlerden birine gitti.

"Çok sessizsin," dedim ve çenesindeki seğirmeyi fark ettim.

Gergindi. Belki de sinirliydi.

Myles St. James gergin olmazdı.

Tanrım. Gerçekten bu mu olacaktı? Bu düzenlemeden bıkmış ve bana nazikçe söylemek için beni özel bir yere mi götürüyordu?

O şehirden ayrılmadan önce her şeyin bitebileceğini biliyordum.

Bu adam ilişkiler kurmazdı. Bu konuda dürüsttü. Yine de her geceyi birlikte geçiriyorduk. Elbette bıkmıştı.

Bu onun için çok fazlaydı.

Bu kesinlikle onun için çok fazlaydı.

Boğazını temizledi. "Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum, ama nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

"Bunun nasıl biteceğini bilmediğimi sanmıyorsun, değil mi? Beni ıssız bir yere götürüp resmi bir ayrılık töreni yapmana gerek yok." Omuz silktilim. "Bu sadece bir kaçamaktı, Myles. Sen hayatına devam etmeye hazırsın diye ben yıkılmayacağım. Ben buna uzun zamandır hazırlıklıyım."

Yıllardır terk edilmiş olan Murphy Çiftliği'nin önüne çekti. Burası Blushing'deki en güzel mülklerden biriydi. Ama yıllardır miras davası nedeniyle el konulmuştu; aile mirası anlaşmazlığı bu muhteşem evi boş bırakmıştı.

"Ciddi misin?" dedi arabayı park ederken. Bana dönüp baktı. "Seni artık görmek istemediğimi söylemek için buraya getirdiğimi mi sanıyorsun?"

"Dinle, bu senin için tamamen yeni bir şey. Ve sen bu 'sürekli ilişki' olayını gerçekten çok iyi benimsedin. Ve dürüst olmak gerekirse, bu benim beklentilerimi aştı. Ama bunun bir son kullanma tarihi olduğunu biliyorum ve sen ayrılmadan önce biterse yıkılmayacağım. Eminim bu senin için çok zor bir durumdur."

"Ben bunalmış değilim, Montana. New York'a dönene kadar seni görmek istediğimi söylemiştim. Bunu uydurmadım. Seni artık görmek istemeseydim, sana dürüst davranırdım," dedi. "İstemediğim şeyi yapmam, Montana. Birkaç hafta daha birlikteyiz ve yirmi bir gün boyunca seni her şekilde becermek niyetindeyim. Seni henüz terk etmiyorum, Honey Badger. Her gün bunu bitireceğime ikna olmuş gibi görünsen de."

Belki de bir hafta önce, benim için tekmede çok romantik bir piknik hazırladığında, onun ilişkiyi bitireceğini düşünmüştüm.

Ya da New York'tan döndüğümüz gün, beni akşam yemeğine davet ettiğinde.

Ben, daha önce birkaç kez ayaklarının altından halı çekilmiş bir kızdım. Hazırlıksız yakalanmak istemiyordum.

Bu yüzden şükran günlüğü ve vizyon panoları kullanıyordum. İnsanların beni hayal kırıklığına uğratmasını beklemekten kendimi alıkoymak için bir çabaydı bu.

"Tamam. Bu dünyanın sonu değil. Sadece o gün geldiğinde, benim iyi olacağımı bilmeni istiyorum."

"Bunu bana sürekli söylüyorsun. Şimdi arabadan in de sana bir şey göstereyim."

"Burası terk edilmiş bir yer. İzinsiz girme suçundan tutuklanabiliriz."

"Şu lanet arabadan çık artık, kadın."

Ben kapıyı açarken, o da kiraladığı Tesla'nın yolcu tarafına geldi. "O zaman neden bu kadar gergin görünüyorsun?"

O derin bir nefes aldı ve hızla döndü, göğsüm onun göğsüne çarptı. "Belki de bu benim için yeni bir şey olduğu içindir. Hiç aklına geldi mi?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Senin için ne yeni olabilir ki? Birkaç hafta süren bir kaçamak mı?"

"Seni her gün görüyorum. Her gece yatağımdasın. Bu, lanet bir ilişkiden biraz daha fazlası, değil mi?"

Neden bu kadar kızgın? Kuralları koyan oydu. Ben sadece kabul ettim.

"Tamam. Yanlış ifade ettim. Bu, üç hafta sonra bitecek bir ilişki. Sen taşındığında, birbirimizi artık görmeyeceğiz."

Kafasını salladı ve içinden küfretti. "Analiz etmeyi bırakıp, sana bir sürpriz yapmama izin verir misin?"

"Bugün çok alıngansın." Kıkırdadım ve eski çiftlik evine doğru koşarken ona yetişmeye çalıştım.

"Seni şaşırtmak hiç de kolay değil." Ön verandaya çıkan birkaç basamağı çıktığımızda durdu. "Şimdi gözlerini kapat ve şaşırmaya hazır ol."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Tamam. Beni şaşırt, Para Çuvalı."

Elimi tuttu ve birkaç adım ileri götürdü. "Gözlerini aç."

ON ALTI. BÖLÜM

Myles

Bu benim için normal bir şey değildi. Romantik jestler yapmazdım.

İş kararlarımı kârlılığa göre verirdim.

Her zaman.

Ancak bu fırsat ortaya çıktığında tereddüt etmedim. Bunun, Montana'nın otel inşaatı tamamlanana kadar tüm iş sorunlarını çözeceğini ve ona işine ve kendisine daha fazla yatırım yapma fırsatı vereceğini biliyordum.

Belki de babamın Caleb'i nasıl küçük düşürdüğünü görmüş olmamdı.

Hatta, Samuel'i ve beni de sayısız kez aynı şekilde küçük düşürmüştü.

Belki de onun gibi olmak istemiyordum.

Ya da belki de onda bir şey gördüm. Özel bir şey.

New York'tayken onu ofisime götürmüştüm ve yaptığım işe bu kadar ilgi göstermesine şaşırılmışım. Ona üzerinde çalıştığımız birkaç projeyi gösterdim ve çok etkilendi. Asistanım Connor ile tanıştı ve tabii ki işyerime bir kadın getirdiğim için bunu büyük bir olay haline getirdi.

Bu benim için bir ilkti.

Tüm bunlar benim için ilklerdi.

Hiçbir şey değişmedi. Bu açıkça uzun süreli bir ilişkiye dönüşmüştü, ama sonuçta ben burada yaşamıyordum, o yaşıyordu. Bu yüzden bunun bir yere varıp varmayacağını merak etmenin bir anlamı yoktu.

İkimizin hayatı tamamen farklıydı.

Yollarımız kesiştiği sürece birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarıyorduk.

Onu izledim, gözlerini açmasını bekledim. "Beni duydun mu? Artık açabilirsin."

"Şimdi gerildim. Ya sen bir kaçakçıysan ve beni seks köleni yapmak için buraya getirmişsen?" Gülümsedi. "Mükemmel bir yer. Şehirden bir mil uzakta. Kimsenin beni aramayacağı terk edilmiş eski bir ev. Bağlar ve kırbaçlar da var mı?"

"Hay siktir," dedim, bileklerine uzanıp ellerini çekerek.

Gözlerini açtı ve etrafına bakındı. "Buraya nasıl girdin ki?"

"Benim yöntemlerim var."

"Çok uzun zamandır terk edilmiş durumda. Ama bu kadar temiz ve bakımlı olmasına şaşırdım."

"Öyle değildi. Tam bir felaketti. Sana göstermeden önce temizlettim."

"Temizlettiniz mi? Neden?"

"Aslında, seninle konuşmak istediğim konu da bu. Burası oldukça muhteşem bir arazi üzerinde. Temeli sağlam ve iş için açılabilmesi için çok fazla çalışma gerektirmeyecek."

Kafası karışmış gibi başını salladı. "İşletmeye açmak mı? Ne demek istiyorsun?"

"Satın aldım. Charlie, buraya küçük bir ekip getirip birkaç hafta içinde yenileyebileceğini söyledi. Senin etkinliklerini düzenlemek için mükemmel bir yer olabileceğini düşündüm. Çok büyük bir arazi üzerinde, yani potansiyeli çok yüksek."

Sanki söylediklerimi anlamamış gibi bana gözlerini kırıştırdı. "Burada etkinlikler mi düzenleyeceğim?"

"Ortak olursun ve burayı kendine ait hale getirirsin. Baban mutfaktan catering işini yürütebilir ve sen de kısmi sahibi olursun."

"Anlamıyorum. Bu yeri karşılayamam."

"Doğru. Ama ben karşılayabilirim. Sen de karşılayabileceğin aylık ödemeler yaparsın ve bu yerin bir hissedarı olursun."

"Myles." Gözleri yaşardı ve yutkundu. Yaklaştım ve elimi çenesinin altına koydum.

"Ne? Beğenmedin mi?"

"Bu yerin maliyeti birkaç milyon dolar olmalı. Böyle bir yerde nasıl hissem olabilir ki? O kadar param yok."

"Benim işim bu, unuttun mu? Ne yaptığımı biliyorum. Sana yatırım yapmak istiyorum. İşine. Tabii ki Blushing Bride'a değil, çünkü onu kendi başına kurdun. Ama bu mekana, kendi mekanın haline getirebileceğin bu mekana yatırım yapmak istiyorum. Sana."

"Yani, Violet ve ben her ay ödeme yaparak mülkte hisse sahibi mi olacağız?" Sesi titriyordu.

"Evet. Blushing Bride bu mülkün ortağı olacak. Ben finansal yatırımı yapacağım, sen de mekanla istediğini yapabilirsin. Butik otele dönüştürebilir ya da sadece etkinlikler için kullanabilirsin. Arazinin kendisi değerli, bu yüzden onunla istediğimizi yapabiliriz."

Biz.

Bu benim için yabancı bir kavramdı.

Elbette, daha önce de arkadaşlarıma yatırım yapmıştım, ama bu kesinlikle farklıydı.

Onun bunu elde etmesini istedim. Hayallerini gerçekleştirmesini istedim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Tek söylemen gereken, bunu yapmak istediğin," dedim gülerek.

Kendini kollarıma attı ve bana sarıldı. "Gençken buraya gelirdim. Murphy Çiftliği'nin önündeki nehre inen patikada bisiklet sürerdim. Suyun kenarında, muhteşem ağaçlarla çevrili gerçek bir kumsal var. Orada oturup günlüğüme yazardım. Çok huzurlu ve güzel bir yer. Bunu nasıl başardın? Mahkeme davasında kilitli kaldıklarını duydum."

"Öyleydi. Ama onlara reddedemeyecekleri bir teklifte bulundum. Bir bakıma, bu onlara bir son verme fırsatı verdi, çünkü çok uzun süredir mücadele ediyorlardı ve herkes yorgun düşmüştü. Bu şekilde, hepsi güzel bir ödeme aldılar ve sonunda hayatlarına devam edebildiler."

O yer için fazla para ödemiştım. Normalde böyle bir şey yapmazdım.

Ama Connor bahsettikten sonra mülkü görmeye gelmişim ve onun için mükemmel olacağını biliyordum.

Bazen fazla para ödemeye değer bir şey bulursunuz. Paha biçilemez bir şey.

Bu yatırımda uzun vadeli bir planım vardı, bu yüzden biraz tadilat yapıp faaliyete geçirdikten sonra değeri artacaktı.

"Buna yatırım yapmaya gücümüz yeter mi emin misin? Yani, bu bizim gücümüzün çok üzerinde bir şey, Myles."

"Evet. Bu konuda endişelenmiyorum. Eğer sadece emek harcıyıp tadilatı denetlemek istiyorsan, benim için sorun yok." Tartışmaya başladığında onu durdurmak için ellerimi kaldırdım. "Bunun senin istediğin şey olmayacağını biliyordum, bu yüzden makul bir ödeme planı hazırlayacağız. Avukatım bu hafta bir taslak hazırlayacak. Sadece sana etrafı göstermek ve bunun senin için uygun olduğundan emin olmak istedim. Gidip yeri gezelim ve konuşalım mı?"

O da başını salladı. Onun yaratıcı fikirleri akarken, biz de odadan odaya geçerek zamanımızı geçirdik. Bu ev, Seaside Inn'den çok daha büyüktü; on iki yatak odası, bir kütüphane ve bir salon vardı. Gelin ve nedimelerinin hazırlanabileceği bir süit olmasını istediğini söyledi. Ve alt katta damat ve sağdıçlarının tören öncesinde puro içip dinlenebilecekleri bir oda. Butik otel fikrini beğendi ve düğünler için gelen misafirler için odaları rezerve edebilecekleri gibi, düğün sezonu dışında turistler için de odalar sunabileceklerini söyledi.

Bu kadına yatırım yapmak istememin nedeni buydu.

Muhteşem bir vajinası ve dünyadaki en mükemmel göğüsleri olduğu için değil.

Beni hiç kimsenin yapamadığı kadar güldürdüğü için de değildi.

Gece uykuya daldığımda ve sabah uyandığımda onu yatağımda görmekten hoşlandığım için de değildi.

Birkaç ay içinde bir şekilde hayatımdaki en iyi arkadaşım olduğu için de değildi.

Çünkü ben, işlenmemiş bir elmas gördüğümde onu tanıyabilirdim.

Ve Montana Kingsley tam da öyle biriydi.

Gözü ve yeteneği vardı ve yaptığı her işte çok çalışıyordu.

Bunu altın madeni haline getireceğini biliyordum.

"Hepsini beğendim. Yenileme ve bazı güncellemeler için cömert bir bütçemiz var ve Charlie ile birlikte çalışmanızı istiyorum.

istediğiniz kaplamaları seçin. Bu sizin bebeğiniz ve günlük işleri denetleyen kişi siz olacaksınız. Burayı istediğin gibi yapmanı istiyorum. Tabii ki, burayı tam teşekküllü bir otele dönüştüreceksek, çalışanlar işe almamız gerekecek ve her şeyi yoluna koymak için Connor ile doğrudan çalışmanı isteyeceğim. Bütçeyi o yönetecek ve benim için birçok iş kurdu, yani bu işin uzmanıdır."

Gözleri duygu dolu bir şekilde başını salladı, ama bir an için ne olduğunu anlayamadığım bir şey gördüm.

Belki de hissettiği tüm o sevincin ardında biraz hüzün vardı.

Çünkü ben bir sonraki projeye geçecektim. Elbette, ara sıra Seaside Inn'e ve buraya gelip kontrol edecektim, ama bir kez faaliyete geçtikten sonra, benim uzmanlığım artık gerekli olmayacaktı.

Ben vizyoner bir insandım. Bir şeyin nasıl olabileceğini görür ve bunun gerçekleşmesine yardımcı olurdum. Bir kez başladıktan sonra, projeyi devredip bir sonrakini arardım.

"Bu iyi bir plan gibi görünüyor. Vi'ye göstermek için sabırsızlanıyorum. Çok heyecanlanacak."

"Güzel. Heyecanlandığın için sevindim. Hadi dışarı çıkıp mülkü gezelim," dedim ve alışkanlıkla elini tuttum.

Hiçbir zaman sevgi göstermeyi seven biri olmadım. Ama Montana söz konusu olduğunda, ellerimi ondan uzak tutamıyordum.

Bu ne anlama geliyor ki?

"Aman Tanrım, Myles. Buradaki çimlerin üzerinde uzun masalar hayal et," dedi, etrafı bitkilerle çevrili geniş bir yeşil alanı işaret ederek. Dağlar uzakta duruyordu ve muhteşem nehir sadece bir taş atımı uzaklıktaydı. "Törenler için suya uzanan uzun bir koridor yapabiliriz. Bu, bulabileceğin en rüya gibi bir fon olabilir. Ve sonra resepsiyon da şuradaki ağaçların altında olabilir. Her yere fenerler asabilir, güzel çiçekli çalılar ve peyzaj getirebiliriz. Burada büyülmüş bir vaha yaratabiliriz."

Gülümsedim. Fikirlerle dolup taşıdığı için normalden daha hızlı konuşurken gözlerinin heyecanla parıldamasını izledim.

"Bence bu mükemmel bir fikir."

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi ve elimi tuttu. "Bu kadar uzun süre bir ilişki yaşamak için beklediğime inanamıyorum."

Gölerek onu kendime doğru çektim. "Artık hanı yıkmamı affediyor musun?"

"Sanırım affediyorum." Parmak uçlarına yükseldi ve beni öptü.

Onu yerden kaldırdım ve bacaklarını belime doladı. Sonbahara girerken hava soğumaya başlamıştı ve onu eve doğru taşıdım.

Mutfağa vardığımızda onu tekrar ayağa kaldırdım. "Beni affettiğine sevindim. Burayı oda oda vaftiz ederek iş anlaşmamızı mühürlesek nasıl olur?"

"Beni istiyorsun," diye alay etti ve beni, geride bırakılmış küçük bir bistro masasının yanında duran tek sandalyeye doğru itti.

"Evet, istiyorum."

"O zaman bugün şanslı günün. Çünkü ben de seni istiyorum."

O benim üstümde dururken, ben sandalyeye oturdum, bacakları benim uyluklarımın iki yanında duruyordu. O benim kot pantolonumun düğmesine uzandı, ben de onu aşağı çekmesi için pantolonumu ve iç çamaşırımı yeterince kaldırdım. Ben zaten çelik gibi sertleşmişim, o da geri adım atıp eteğinin fermuarını açarken dudaklarını yaladı ve eteği yere düşerek bir su birikintisi oluşturdu.

Omuzlarından birinin üzerinden düşen şampanya rengi bir süveter, dantelli beyaz külot ve beyaz kovboy çizmeleri giyiyordu.

Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu ve altın rengi teni ince bacaklarını kaplıyordu.

"Sana şu anda doğum kontrol hapi kullandığımı söylemişim. Sen de prezervatif kullanmadan kimseyle birlikte olmadığını söylemiştin, değil mi? Ben de öyle."

Ona uzandım ve onu kendime doğru çektim. "Seni prezervatifsiz becermek istiyorum bebeğim. Senin her santimini hissetmek istiyorum."

Dişlerini sulu alt dudağına geçirdi ve gülümsedi. "Ben de."

Külotunun kenarına uzandım ve onu vücudundan koparıp attım.

"Bu, mahvettiğin ikinci çift," dedi kaşlarını kaldırarak, yüzünde seksi bir sırıtışla.

"Bunu telafi etmek için sana kendi iç çamaşırı mağazanızı alacağım."

Kendini benim ucumun üzerine yerleştirdi ve ben onun girişini okşadım. Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım. Hiç kimseyi şu anda onu istediğim kadar istememiştim.

Yavaşça zonklayan penisimin üzerine kaydı ve başım geriye düştü, onun sıcaklığı beni o kadar sıkı sarıyordu ki, hemen orada boşalma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldım.

Hemen o anda.

O, beni santim santim içine alırken inledi.

Parmaklarım saçlarına dolanırken onu öne doğru çektim, ağzım onun ağzına değmek istiyordu.

Dilimi içine soktum ve onu sertçe öptüm. Vücudu önce yavaşça, sonra hızla yukarı aşağı sallanmaya başladı.

Dudaklarım çenesinden boynuna doğru kayarken, ellerim sırtına doğru ilerledi ve sütyenini açtım. Mükemmel göğüslerini avuçladım, sonra süveterini tamamen aşağı çekip göğüslerini ortaya çıkardım, böylece onları yalayabilir ve tadını alabilirdim.

Ritimimizi bulduk, nefeslerimiz etrafımızdaki boşluğu doldurdu.

Ellerim onun kalçalarını kavrarken, sert meme uçlarını tek tek yaladım ve sonra dudaklarımla emdim.

Başı geriye düştü ve orgazma yaklaştığını anladım.

Başparmağımla klitorisini buldum, neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. "Benim için boşal, güzelim," diye kulağına emrettim.

Vücudu titriyordu, göğüsleri sallanıyor, dudakları açılıyordu, ben ona tekrar tekrar girerken.

O benim etrafımda parçalandı ve ben onun her santimini hissedebiliyordum.

Dudaklarımdan boğuk bir ses çıkarken, onunla birlikte doruğa ulaştım.

"ok iyi," diye inledim.

Ve zevkin son damlasına kadar sürdük.

İkimiz de nefesimizi sakinleştirip hareketlerimizi yavaşlattıktan sonra, sadece birbirimize baktık.

Hiçbir şey söylemedik.

Ama mesaj açıktı.

Nasıl veda edeceğiz?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Montana

"Şaka mı yapıyorsun?" Violet, Murphy Çiftliği'nin tüm odalarını gezerken böyle dedi. Gece boyunca uyanık kalmış, burayı butik otel ve düğün mekanına dönüştürmenin en iyi yolunu düşünerek hayal kurmuştum.

Bu yüzden, Myles ve ben çarşaplarda çıplak olarak yuvarlanmadığımız zamanlarda, Pinterest panomu güncelliyordum. Çünkü görünüşe göre, artık iki yönlü bir zihnim vardı.

Seks ve iç tasarım.

"Muhteşem, değil mi?"

Mutfakta durdu ve bana dönüp baktı. "Tanrım, Monny. Vajabbies'i aştığında, her şeyi ortaya koydun."

Kafamı salladım ve güldüm. "Neden bahsediyorsun?"

"Hayatın altüst olduğunda o adamla tanıştın. Tüm ilişkilerin en çılgınını yaşamaya karar verdin ve sonra o adam seni bu malikanenin ortak sahibi yaptı? Hayat en iyi arkadaşına limon verince, o da büyük bir limonata yapıyor."

Şimdi ikimiz de kahkahalarla gülüyorduk.

"Öncelikle, ben ortak değilim. *Biz* ortaklarız. Ve bunun cinsellikle hiçbir ilgisi yok. O burada yaşamıyor ve bir ortak istiyor. Bir fırsat gördü."

O sıırttı. "Kesinlikle gördü."

"Peki, bunu bu kadar kirli bir şey gibi gösterme." Pencereden dışarı baktım, bu yerde yapabileceğimiz her şey için heyecandan midem kıpır kıpırdı.

"Müstehcenlik o kadar da kötü değil. Belki bir denemelisin." Arka kapıyı itip dışarı çıktı. "Tüm fikirlerini beğeniyorum. Ben daha çok rakamlara önem veren biriyim, bu yüzden yaratıcı şeyler daha çok

senin uzmanlık alanın. Ama ayırdığı bütçeyle, istediğin her şeyi yapamayacağımızı düşünmüyorum. Ne zaman başlıyoruz?

"Şey, o burayı yeni satın aldı. Koşullar üzerinde anlaşmalı ve sonra sözleşmeleri imzalamalıyız. Charlie'nin burada çalışacak küçük bir ekibi olduğunu söyledi, bu yüzden çok uzun sürmemeli. Vi, altı ila sekiz hafta içinde burada çalışmaya başlayabiliriz. Her şey resmiyet kazanana kadar müşterileri buraya getirmek istemiyorum, ama bu, önümüzdeki yıl için birçok sorunumuzu çözecek."

Beni inceledi. "Bu adam gittiğinde iyi olacak mısın? Seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Lanet olsun, o pislikle çıktığın onca yıl boyunca hiç bu kadar neşeli görünmemiştin."

"Başladığımızda bunun ne olduğunu biliyordum. Yani, ben iyiyim. Tamamen iyiyim. Tabii ki iyiyim. Bu bir kaçamak. Daha fazlası değil. Elbette arkadaşız ve tabii ki seksle işleri karmaşıktırdık, ama ben iyiyim. Tamamen iyiyim."

"Vay canına. Çok ikna ediciydin." Gözlerindeki endişeli bakışı kaçırmadım.

"Endişelenmeyi bırak. Kendimi işe vereceğim. Beni tanırsın, çok dirençliyimdir."

O başını salladı. "Evet, ama bu acı çekmeyeceğin anlamına gelmez. Onunla iletişimde kalacak mısın?"

"Bunun akıllıca olacağını sanmıyorum. Yani, şehirden ayrıldığında geçici ilişkinle mektup arkadaşı olmazsın, değil mi? Hayatıma devam etmeme yardım etti ve ona minnettarım. O ayrıldıktan sonra tekrar çıkmaya başlayacağım."

O başını salladı, ama benim yalan söylediğimi bildiğini anlayabiliyordum. O adama deli oluyordum. Bu çok acı verici olacaktı. Ama bunu zaten biliyordum ve bu noktada bunu engellemek için hiçbir şey yapmıyordum. Bu benim seçimimdi. Sonuçlarıyla sonra ilgilenirdim.

"Tamam. Muhtemelen işlerini kontrol etmek için ara sıra şehre geri dönecektir, değil mi?"

"Eminim nadiren de olsa buraya uçacaktır, ama Connor burada bizim için her şeyi halledecektir. Myles'ın gelecek ay Manhattan'da başlayacağı büyük bir projesi var. Ve görünüşe göre, Chicago'da inşaat yapacağı bir şehir bloğu satın almış. Adamın büyük planları var

ve bu planlar Blushing'de değil." Boğazımı temizledim ve içeri geri girdim.

"Vay canına. Bu adamın ciddi bir büyük penis enerjisi var. Sence farklı şehirlere gittiğinde sevgililer ediniyor mu?" diye sordu ve nedense bu soru tam kalbimin ortasına saplandı.

Bana hiç bir kadınla arkadaş olmadığını ve benimle olduğu gibi kimseyle vakit geçirmediğini söylemişti. Ama New York'ta Gigi ile tanışmıştım. Aralarında açıkça bir tür... ilişki vardı.

"Bilmiyorum, Vi. Bunu düşünmek istemiyorum." İçeri girdik ve tüm ışıkları kapattım.

"Ah dostum, sandığımdan daha derindeymişsin."

"Ben iyiyim." Kafamı salladım ve evin kapısını kilitledim. "Hadi, ofise geri dönelim. Tracy ve Bryan ile bir toplantım var ve odaklanmam lazım, çünkü o kız baša çıkması zor biri."

Violet güldü. "O kız çok ılgın. 'Bridezilla' terimini yepyeni bir boyuta taşıyabilir."

Tracy Levett muhtemelen şimdiye kadar karşılaştığım en bakım gerektiren gelindi, ama ben bu göreve hazırdım. Violet onu çoktan unutmuştu ve bundan sonra iletişimin çoğunu ben stlenecektim.

Seaside Inn'in nnden geçtik ve binanın iskeletine kadar yıkılmış olduğunu görmek benim için hala zordu. erveveyi kurmaya başlamışlardı ve işler hızla ilerliyordu. Arazide malzeme ve ekipman yüklü kamyonlar park edilmişti. Ekibin bir kısmı her gün Anchorage'dan gelip gidiyordu ve bu işte çalışan çok sayıda insan vardı. Gözlerimle etrafı taradım ve onu hemen buldum.

Myles St. James.

Koyu renk kot pantolon, kovboy çizmeleri ve beyaz tişört giyyordu. Şehirdeyken farklı giyindiğini biliyordum, ama bu görünüşünü daha çok beğeniyordum.

Bu kıyafet ona çok yakışuyordu.

Birkaç kişiyle derin bir sohbele dalmıştı, ben de durup bir dakika onu izledim. Nadiren onun farkına varmadan onu izleyebiliyordum. Omuzları tişrtne baskı yapıyordu

ve erkekler onu dikkatle dinliyorlardı.

"Kahretsin. Yatak odasında da bu kadar otoriter mi?" diye fısıldadı Violet.

Onun orada olduğunu neredeyse unutmuştum. Dönüp yürümeye başladım. "Bir kadın asla sırlarını paylaşmaz."

"Lütfen. Biz tüm sırlarımızı paylaşırız." Köşeyi döndüğümüzde durup, Blushing Bride'ın karşısındaki büyük ağacın altında yatan Clifford'u gördüğümüzde gülerek dedi.

"Burayı gerçekten seviyor."

"Bence Clifford muhtemelen bir kadın istiyor ve kesinlikle evlenecek tipte biri," dedi kapıyı açarken.

"Harika. Şimdi de yerel geyiklerin düğünlerini planlıyoruz." Ben güldüm.

Blakely'nin gözleri, sanki bize sesli olarak söylemeden bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi, fal taşı gibi açılmıştı. "Tracy ve Bryan erken geldiler ve konferans odasında seni bekliyorlar, Monny."

"Peki, bol şans," dedi Violet fısıldayarak.

Konferans odasına doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. "Merhaba. İkinizi de görmek ne güzel."

"Umarım bu düğünü ciddiye alıyorsundur Montana. On dakikadır buradayız," dedi Tracy, Bryan ise tamamen ilgisiz bir şekilde telefonuna bakıyordu.

"Otuz dakika erken geldin, Tracy. Başka bir randevum vardı. Hala programın yirmi dakika önündeyim. Seni temin ederim, düğünle ilgili her şeyi kontrolüm altında tutuyorum."

"Mekanı değiştirmek dışında," diye şikayet etti.

"Tekrar söylüyorum, bu benim yaptığım bir şey değildi. Mülk satıldı ve yeni mekanı beğendiğini sanıyordum." Blakely'nin benim için dosyasını bıraktığı, onların karşısındaki koltuğa oturdum.

"Öyleyiz. Daha fazla kişi alabiliyor, bu da beni mutlu ediyor. Sadece... Düğün çok yaklaştığı için stresliyim ve birkaç küçük değişiklik yapmam gerekiyor."

Birkaç küçük değişiklik yapmam gerekiyor.

Bu, onun en sevdiği sözdü. Ve değişiklikler asla küçük olmazdı. Düğünün renklerini, konuk listesinin boyutunu ve

menüyü değiştirmişti. Neyse ki, babam catering hizmetini üstlenmişti ve değişiklikleri yapmak için zamanı olduğu sürece esnek davranıyordu.

"Büyük gün çok yaklaştı Tracy, bu noktada değişiklik yapmak mümkün olmayacak."

"Ne yazık, çok üzücü. Düğün yapılacak. Düğün partisini değiştiriyorum. Bethany dışarıda."

"Bethany Wilson mı? Baş nedimen mi?" diye sordum, şaşkınlığımı gizlemeden.

"Evet. Saçını kesti. Düğün gününden önce, bana danışmadan saçını kesti!" diye bağırdı.

Sanki en en yakın arkadaşım söylediği söylediği gibi bu kadın getiriyordu "bridezilla" "bridezilla" kavramını yepyeni bir boyuta taşıyordu.

Bryan'a baktım, hala tamamen ilgisizdi.

"Tracy, sanırım düğün heyecanı seni etkiliyor. Eminim Bethany'nin saçı gayet iyidir. Büyük günde herkesin saçını yapacak muhteşem bir stilistimiz var. İhtiyacı olan uzunlukta çalışabilir."

"Bir santim kesti. Bir santim!" diye bağırdı. "Eminim şimdi topuzu tamamen mahvolmuştur!"

Böyle günler, kariyer seçimimi sorgulamama neden oluyordu. Terapist olmanın daha uygun bir yol olup olmayacağını sorguluyordum.

"Yani kısacası sadece biraz düzeltmiş mi?" dedim, ses tonumu tamamen sabit tutarak. "Saçı uzun; bir santim büyük bir sorun olmaz."

"Alınma Montana, ama benim düğünümde olsaydın, saçların omuzlarından biraz aşağıya kadar olduğu için saç uzatma takmanı isterdim. Elbette, saçların kalın ve güzel, ama benim tercih ettiğim kadar uzun değil. O uzunluk güzel bir topuz yapmaya yetmez. Bethany'nin saçları zaten ince, şimdi topuzu berbat görünecek."

Alınma Tracy, ama senin düğününde olmak hayat hedeflerim arasında yok.

Onunla arkadaş olmak için sabrım yoktu.

Ama o bir müşteriydi ve ben bir profesyoneldim, bu yüzden ağızımı kapalı tutacaktım.

Nefesimi verip ses tonumu sabit tutmaya çalıştım. "Herkes sana bakacak. O yüzden endişelenme."

"Bakacaklar, değil mi? Yani, bana bir bak." Omuzlarını silkti. "Ben gelin olmak için yaratılmışım. Saım var. Yüzüm var. Vücudum var." *Ego.*

Muhtemelen dünyadaki en sinir bozucu kişilik.

"Evet. Sen muhteşemsin." Damadına bir göz attım ve onun telefonuna bakarken benim onunla ilgilenmek zorunda kalmamdan birdenbire rahatsız oldum. "Bryan da aynı fikirde olduğuna eminim."

Adam başını kaldırdı. "Evet, bebeğim. Sen dünyadaki en güzel kadınsın. Bethany'nin topuzu ise tam bir felaket."

Onun ne kadar iyi eğitildiğine gözlerimi devirdim.

Adam, onun öfkesinden kaçınmak için her şeyi söylerdi.

Onun ona birden fazla kez sinirlenmesine şahit olmuştum ve o da barışı korumak için elinden geleni yapıyordu.

"İşte bu yüzden birlikteyiz. Sen beni anlıyorsun, bebeğim," diye mırıldandı.

Ona bir bakış attım. Onun da bana destek olmasını istiyordum. Bana bir yardım et.

Bana yardım et.

Çünkü Tracy bir kez çılgına dönmeye başladığında, onu normale döndürmek imkansızdı.

"Sadece herkesin Tracy'ye bakacağını düşündüğümü söylüyordum, bu yüzden Bethany'yi düğün töreninden çıkarmamalıyız. Ve güzel gelinin koridordan yürüdüğünde kimse onun topuzuna bakmayacak, çünkü tüm gözler gelinde olacak."

Hızla başını salladı. "Katılıyorum. Ayrıca sen onunla anaokulundan beri en iyi arkadaşısın."

"Peki. O benim baş nedimem olabilir. Ama daha önce yaptığımız masa oturma planını konuşmak istiyorum."

Sonraki kırk dakikayı oturma planını değiştirerek geçirdi, çünkü artık tüm eski erkek arkadaşlarının aynı masada oturmasını istiyordu.

Böylece, onunla evlenmemiş olmanın kendileri için ne kadar büyük bir kayıp olduğunu anlatabilirlerdi.

Bu benim sözlerim değil, onun sözleri.

Bunu uydurmam mümkün değil.

Değişiklikleri kabul ettim ve bu toplantının artık sona ermesini umdum.

"Tamam. Anlaştık. Ama Bethany ile aranızı düzeltmeniz gerekecek. Dün gece ona düğün törenine katılmayacağını söyledim." Ayağa kalktı. "Bugün Brown Bear Diner'da çalışıyor, istersen gidip ona düğüne geri döneceğini söyleyebilirsin. Bugün halletmem gereken çok iş var, bununla uğraşamam."

Tabii. Sen tam bir pislik olduğun için en iyi arkadaşınla aramızı düzeltmeme izin ver.

"Evet. Anladım. Ben hallederim."

"Tamam, gitmemiz lazım. Bugün saçlarıma sıcak yağ tedavisi yaptıracağım. Düğün hazırlıkları başladı." Kapıyı açtı ve Bryan'ın hala oturup telefonuna bakmakta olduğunu fark edince parmaklarını şıklattı.

Eğitilmiş bir köpek yavrusu gibi ayağa fırladı ve onu kapıdan dışarı kadar takip etti.

Biz dışarı çıkarken Violet ofisinden çıkmıştı ve beni görünce kaşlarını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Her şey harika. Montana'nın halletmesi gereken bazı sorunlar var, ama o bu konuda çok iyidir, değil mi?" Tracy güldü ve Violet'in yüzü sertleşti. Yüz ifadeleriyle duygularını saklamakta hiç iyi olmamıştı.

"O en iyisidir. Bu düğünü senin için planladığı için şanslısın," dedi Violet ve boğazını temizledi.

"Evet. *Hepiniz* bizim için çalıştığınız için mutluyum. Her şeyi halledeceğinizi bilmek içimi rahatlatıyor. Çünkü sizin işinizde her şey gelinle ilgili, değil mi?"

Onu kapıya kadar geçirdim ve zorla gülümsedim. "Evet. Sıcak yağ tedavisi iyi gelsin. Bethany ile konuştuktan sonra sana mesaj atarım."

Bryan bana özür diler gibi baktı ve ben de zorla gülümsedim, bugün pek yardımcı olmamasına rağmen.

Ve o lanet olası damattı.

Kapı kapandığında, Violet ve Blakely'nin haber beklediğini gördüm. Onlara masa düzenini ve Bethany'nin saç kesimini anlattım.

"Bu sabah Brown Bear Diner'da kahvaltı yaptım ve Bethany tamamen aynı görünüyordu. Saçları da aynı uzunluktaydı."

Blakely gülerek şöyle dedi: "Tracy ile nasıl arkadaş olabilir ki? Bethany çok iyi biridir."

"Umarım bu karışıklığın ardından onu baş nedime olarak devam etmeye ikna etmek için gittiğimde de nazik davranır. Aksi takdirde, düğünde biriniz onun yerine geçecek, çünkü görünüşe göre benim saçım da Tracy için mükemmel bir düğün topuzu olmayacak."

"Bu kız, spreylere bronzlaştırıcı, ağartılmış sarı saçları ve bencil zihniyle kafayı yemiştir," dedi Violet. "Ve eski erkek arkadaşlarıyla bir masada oturmak... Bu arada, onların eşlerini getirmelerine izin verilmiyor mu? Yani, bu reality TV türünde bir drama. Ve bilgin olsun, onun düğününde ayakta durmam için bana para verseniz bile olmaz. Onun saçmalıklarını tolere etmektense, tüm saçlarımı memnuniyetle kazıtırım. Ama eski erkek arkadaşların masasında oturmak benim için sorun olmaz! Onun tüm kirli çamaşırlarını öğrenebilirim."

Blakely güldü. "Evet. Sanırım o masa partinin en iyi masası olacak."

İç geçirdim ve çantamı omzuma astım. "Tamam, hemen dönerim."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Violet. "Yine çıkmadığını iddia ettiğin seksi milyarderle izlemeye mi gidiyorsun?"

"Brown Bear Diner'a gidip Bethany ile barışmaya çalışacağım. Yakışıklı milyarderle görmeye niyetim yok." Kapıyı açmadan önce sııttım.

Dışarı çıktığımda telefonum titredi ve aşağıya baktığımda Myles'tan bir mesaj gördüm.

Moneybags: Selam. Acıktım. Öğle yemeği yemek ister misin?

Ben: Brown Bear Diner'da buluşalım. Oraya gidiyorum.

Belki de onu görmek için her türlü niyetim vardı. Ama bunu kendime saklayacaktım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Myles

O akşam Moose Brew'a girdiğimde Charlie bana el salladı. Barda oturmuş Benji ile konuşuyordu. Son birkaç ayda bu ikisiyle arkadaş olmuştum; Charlie ile birkaç kez orada buluşup hanın planlarını tartışmıştık.

"İşte geldi. İkimize biftek sipariş ettim. Gerçi beni bırakıp Montana'yla takılmaya gideceğini düşündüm." Charlie birasını yudumladı ve Benji önüme eski usul kokteyli koydu.

"Lütfen. Seni hiç ektiğim oldu mu?"

"Hayır. Ama ilişkilerle ilgilenmeyen bir adam için onunla çok fazla takılıyorsun gibi görünüyor." Charlie sıırttı.

Konuşmuştuk. Bekar bir adamdı ve kızını tek başına büyütüyordu.

Benji de bekardı, bu yüzden hepimiz bu konuda açık

davranıyorduk. "Birlikte çalışıyoruz. Arkadaşız.

Ciddi bir şey yok."

Benji güldü. "Bugün Brown Bear Diner'a uğrayıp milkshake aldım ve ikiniz o kadar yakın oturunuz ki, insanlar size bakıyordu. Kızdan hoşlandığını kabul et gitsin."

"İnkâr etmiyorum. O harika bir kız. Tabii ki ondan hoşlanıyorum. Ama yakında buradan ayrılacağım. O da bunu biliyor. Şu anda sadece eğleniyoruz."

İkisi arasında geçen bakışları kaçırmadım, ama umursamadım.

Yaptığının bencilce olduğunu biliyordum, ama durduramıyordum.

Blushing'deyken, onunla zaman geçirmek istedim. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bunu sorgulamayacaktım. Yakında gidecektim ve normale dönecektim. Konuyu tartışmıştık ve ikimiz de bu son birkaç haftayı birlikte geçirmek istediğimize karar vermiştik.

"Birlikte 'eğlenmek' mi?" dedi Charlie gülerek. "Dostum, onun için Murphy Çiftliği'ni satın al." "

Benji, tam bir pislik gibi güldü. "Bunu Montana için mi aldın? Vay be dostum. Kararsız bir adam için, gerçekten elinden geleni yapıyorsun." "İkiniz de siktirin gidin." Gözlerimi devirdim ve içkimin bir yudumunu aldım içkimin bir yudumunu içtim. "Bu bir iş kararıydı. O benim iş ortağım."

"Mekanı yenilemek ve kendine ait hale getirmek için sınırsız bütçesi olan mı?" Charlie kaşlarını kaldırdı.

"İstediği yere ulaşmak için makul bir bütçeyle. Ben burada yaşamıyorum, unuttun mu? Orayı o yönetecek. Yani kararları da o vermeli." İkisine de uyarıcı bir bakış attım.

"Dostum, en son ne zaman sıradan bir ilişkim olan bir kadına malikane aldığımı hatırlamaya çalışıyorum," dedi Benji, çenesini okşayarak.

Charlie gülmemek için ağzını kapattı. "Evet. Sanırım son sevgilime kahvaltı ısmarladım ve bu benim için biraz fazla samimi geldi."

"Peki, ikinizin de pislik olduğunuzu tespit ettik, işte bu kadar." Bir içki daha içmem gerektiği için bardağımı salladım. "Ve bilginiz olsun, daha önce çıktığım hiç kimseye yemek ve Broadway gösterisi bileti dışında bir şey almadım."

Bu sadece daha fazla kahkaha kopardı.

"Bizim demek istediğimiz de bu, pislik. Bu farklı. Kabul et gitsin." Benji içkimi masaya koydu.

"İçkilerimizin tadını çıkaralım ve bu saçmalıkları konuşmayı bırakalım mı? O ve ben arkadaşız. Siz iki salakla akşam yemeğinde buluşuyorum ve kimse benim niyetimi sorgulamıyor."

"Bana bir otel odası tutarsan yatmaya razı olurum." Charlie sırtıttı, ben de ona orta parmağımı gösterdim.

"Gidip bifteklerinizi alayım. Hemen dönerim." Benji, bar tezgahına iki kez parmaklarıyla vurduktan sonra uzaklaştı.

"Sen gittiğinde, her iki lokasyonun inşaatıyla ilgili olarak Connor'la ilgileneceğim, değil mi?"

"Evet. İki haftada bir buraya uçup bana ilerleme hakkında bilgi verecek. Adam neredeyse benim kadar iyi," dedim gülerek. "Ve bana işlerin nasıl gittiğini haber verecek. Birkaç ay sonra geri gelebilirim."

"Projenin ilk kısmını beğendin, ha? Sonra bayrağı Connor'a devredeceksin?" diye sordu.

"Evet. Plan yapmak ve projenin vizyonunu belirlemek hoşuma gidiyor. Sonra genellikle yıkım aşamasında kalıp işlerin yolunda gittiğinden emin oluyorum, Connor da oradan devralıyor, böylece ben bir sonraki projeye geçebiliyorum."

Charlie başını salladı. "Bu harika. Günlük işleri seviyorum. Projenin büyüklüğüne bağlı olarak birkaç hafta veya ay içinde işlerin yoluna girmesini görmek hoşuma gidiyor."

"Evet. Her aşamada birine ihtiyacın var, değil mi? Lanet olası bir köy gerekir, dostum." Benji yemeğimizi masaya koyup geri geleceğini söylediğinde durakladım. Bar kalabalıklaşmaya başlamıştı.

"Öyle." Bifteklerini kesti.

"Harper bu gece nerede?" diye sordum, çünkü okul gecelerinde küçük kızını sık sık yalnız bırakmayı sevmezdi.

"Bebek bakıcım Abigail'le birlikte. Komşumuz olan yaşlı bir kadın ve Harper'la vakit geçirmeyi çok seviyor. Ama onu yatırmak için zamanında eve döneceğim. Tanrı korusun, yatmadan önce ona *Pinkalicious*'ı okumazsam. Başka kimsenin ona okumasına izin vermez."

Annemin Samuel ve bana küçükken kitap okuduğu günleri düşünerek gülümsedim. Bu, çocukluğumun en sevdiğim anılarından biriydi.

"Her zaman baba olmak istediğini biliyor muydun?"

"Tabii ki hayır." Cevabı o kadar hızlıydı ki gülmekten kendimi alamadım. "Dürüst olmak gerekirse, baba olacağımı hiç düşünmemiştim. Benim de berbat bir çocukluğum oldu, birkaç yılda bir annem hayatını düzene sokana kadar koruyucu ailelerin yanında kaldım. Bu döngüyü tekrarlamak istemiyordum, anlıyor musun?"

"Yine de, işte buradasın, *Pinkalicious*'ı okumak için eve koşuyorsun?"

Elini yüzüne sürdü. "O küçük kız beni ele geçirdi dostum. O tam bir tatlılık abidesi. Bu yüzden pişman değilim. Ama bu planlı bir şey değildi, orası kesin. Bu yüzden ona mümkün olan en iyi hayatı sunmak için elimden geleni yapacağım. Eminim her gün bir şeyler yanlış yapıyorum. Onu tek başıma büyütme ideal değil ve eminim o da bir annesi olmasını istiyor. Ama bunu değiştiremem, bu yüzden elimden geleni yapıp ona destek olmaya çalışıyorum, anlıyor musun?"

"İnan bana, harika bir iş çıkarıyorsun Charlie."

"Ve bunu biliyorsun çünkü..." Ağzına bir patates kızartması atarken sırıttı.

"Çünkü ben zorba bir babayla büyüdüm. Babam pek evde olmazdı, ve evde olduğunda da pek hoş birisi değildi. Babamın gelip bana kitap okumasını beklediğim bir ev değildi bizim ev. Yani, inan bana... küçük kızının yatmadan önce sadece o kitabı okumanı istemesi... bu her şeyi açıklıyor."

Bunu düşündü. "Peki, teşekkür ederim. Kendimi sürekli sorguluyorum. Her şeyi mahvediyor muyum, ona ihtiyacı olan her şeyi veremiyor muyum diye endişeleniyorum."

"Bunu merak ediyor olman, zaten kazanıyor olduğun anlamına gelir."

"Nasıl anladın?" diye sordu.

"Çünkü sen önemsiyorsun, Charlie. En önemli olan da bu. Sen bu işe kendini adadın. Onun iyi bir hayat sürmesini istiyorsun."

"Kahretsin. İlk tanıştığımızda düşündüğümde çok daha az pisliksin," dedi gülerek. "Şaka yapıyorum. Ve söylediklerin için teşekkür ederim."

Charlie ile ilk tanıştığımızda birbirimize söyleyecek pek bir şeyimiz yoktu, ama zamanla arkadaş olduk ve artık bana sataşacak kadar rahat hissediyordu. Ve ben de ona.

"Tabii ki. Ve ara sıra ilerlemeyi kontrol etmek için seni arayacağım," dedim, her ne kadar günlük işlerin çoğunu Connor halledecek olsa da. Charlie'yi artık bir arkadaş olarak görüyordu, bu yüzden onunla iletişim kurmak için çaba gösterecektim.

Montana'nın nasıl gittiğini sormama gerek kalmadan bana anlatacağını biliyordum.

"Tabii ki arayacaksın," dedi gülerek. "Yeni bir projeye başladığında normalde bir yerde bu kadar çok zaman geçirir misin?"

"Üstlendiğim büyük projelerin çoğu New York'ta olduğu için işim kolaylaşıyor. Başka şehirlerde de birkaç proje yaptım, ama bu kadar büyük ölçekli değillerdi, burada tüm binayı yıkıp sıfırdan yeniden inşa ettik. Bu yüzden genellikle daha kısa sürede işimi bitirip ayrılıyorum. Ama bu sefer rahatsız olduğumu söyleyemem. Burası çok huzurlu, biliyor musun? Farklı. Ve uzaktan çalışabildim

uzaktan çalışabildiğim için sorun olmadı. Ama eve döndüğümde işler yoğunlaşacak."

"Kardeşin hala işe girmeyi düşünüyor mu?"

En son birlikte içki içtiğimizde ona Samuel'den bahsetmiştim. "Evet. Sanırım bu konuda oldukça ciddi. Sadece zaman çizelgesini ve diğer ayrıntıları hallediyor."

"Bu senin üzerindeki baskıyı biraz azaltır," dedi, birasına uzanıp bir yudum aldı. "Ve kız arkadaşını geri kazanmaya mı çalışıyor?"

"Evet. Kız onu geri kabul edecek. Kız harika biri. Birlikte çok yaklaşıyorlar.

Sadece çok fazla çalışıyor."

Samuel, Brianna'nın işler değişmezse onu terk etmekle tehdit ettiğini bana anlatmıştı. Partneri hiç yanında olmadığı için yalnızlıktan bıkmıştı. Kardeşim hayatını ciddi bir şekilde gözden geçirdi. Tabii ki babam, kardeşimin savunmasız olduğunu bildiği bir anı seçti ve iş yerinde baskıyı artırdı. Babam başhekimdi ve Samuel cerrahi asistanıydı. Babam tüm güce sahipti ve kardeşimin dediğine göre, onu herkesten daha fazla zorluyordu.

Buna bir an bile şüphe duymadım.

"Peki, kardeşin seninle aynı evde büyüdüğü halde nasıl bir ilişkisi olabilir?"

Sonuçta, ikimizin de hayatında büyük karışıklıklar yaratan ebeveynleri vardı.

"Bence bizim evde büyürken, hepimizin farklı bakış açıları vardı. O her zaman mükemmel bir hayat istiyordu, anlarsın ya? Ya da en azından onun mükemmel olduğunu düşündüğü bir hayat. Sevdiği bir eş. Mutlu ve sağlıklı bir aile. Çocuk istiyor ve harika bir baba olacak. İzlediğimiz filmlerde bunu sık sık vurgulardı. Ailenin tüm üyelerinin birbirini desteklediği ve iyi vakit geçirdiği filmleri bilirsiniz. Ama ben, bunu hiç istemedim. Evden çıkmak istedim. Bir aile kurmayı hiç istemedim, çünkü kararlarımdan çok etkilenen bu küçük insanları mahvetme riskini almak istemedim. Yıkıcı ve sağlıksız bir ilişki içinde olmak istemiyorum, ama benim bildiğim tek şey bu. Annem yıllarca kendisine kötü davranan bir adamı sevdi. Ben kimseyi öyle mahvetmek istemiyorum, anlıyor musun? İçkimin bir yudumunu içtim ve bekledim.

sabırla onun devam etmesini bekledi. "Samuel her zaman bu masalsı aileye sahip olmaya kararlıydı. Ama ben farklıydım."

"Nasıl yani?"

"Uzun zamandır, babamdan daha iyi bir cerrah olmak onun intikamını almak için bir yol olacağını düşünüyordum. Ama tutkulu olmadığım bir şeyi yapmanın sadece kendimi cezalandırmak olduğunu anladım."

"Yani tutkulu olduğun bir şey buldun," dedi.

"Evet. Kaderimi buldum ve bir şeyler inşa etmeyi çok seviyorum. İhtiyacım olan tek şey bu." Gülerек konuyu hafife almaya çalıştım, ama aslında bu konuda hafife alınacak hiçbir şey yoktu.

"Anlıyorum. Ben de ebeveyn olmak konusunda aynı şekilde hissediyordum. Babam ben daha doğmadan terk etti ve annem beni doğurduğunda henüz bir gençti ve kendine bakacak kadar bile temiz kalamıyordu, bir bebeğe bakmak bir yana. Bu yüzden, koruyucu aileler arasında dolaşmak kolay olmadı. Ve kendimi bu durumdan kurtarmak çok zor oldu. Ama sonra Harper hayatıma girdi ve tüm bakış açım değişti."

"Nasıl?" diye sordum, kokteyli yudumlarken.

"Ne yaşadığının önemi olmadığını öğrendim, kardeşim. Herkesin kendi sorunları vardır. Sen bir malikanede büyüdün, ben ise sistemde, ama ikimiz de farklı şekillerde mahvolduk." Boğazını temizledi. "Sonuçta, kim olmak istediğine karar vermek sana kalmış. Ben annem değilim, babam da değilim. Bu döngüyü kırmaya kararlıyım ve bunu yapmak bana kalmış."

"Sen iyi bir adamsın, Charlie Huxley. Ama bunu söylediğimi kimseye söylersen, inkar ederim."

Benji bize nasıl olduğumuzu sormak için yanımıza geldiğinde, o sıırttı. İkimiz de yakında çıkacağımızı söyledik ve onlar da muhtemelen Montana'nın evine koşacağımı söyleyerek benimle dalga geçtiler.

"Hayır. Yanılıyorsunuz. Bu gece kendi işlerimizi yapacağız. O arkadaşlarıyla dışarı çıkacak, ben de eve gidip biraz işlerimi halledeceğim."

Bunu konuşmuştuk ve bir gece ayrı kalmanın iyi olabileceği konusunda anlaşmıştık. Birlikte çok fazla zaman geçiriyorduk

birlikte geçiriyorduk.

Ve şimdi bu kararımdan pişmanlık duyuyordum çünkü çıkmaya hazırdım ve yalnız kalmak istemiyordum.

Onunla vakit geçirmek istiyordum.

"Bakın, kedi kimi getirmiş." Benji, canlı müzik çalınan verandayı işaret ederek güldü ve ben onu gördüm.

Montana, Violet ve Blakely birlikte dans ediyorlardı ve oradaki her erkeğin Montana'ya bakışlarını kaçırmadım.

"Tamam, planladığımdan daha geç kaldık. Abigail'in yerine geçip Harper'ı yatırmam lazım. Gidelim mi?" diye sordu Charlie, kaşlarını kaldırarak.

"Hayır. Bir içki daha alacağım," dedim, o ve Benji gülüştüler.

Aptallar.

Charlie omzuma vurdu. "Eminim içersin. Yarın görüşürüz."

Benji bana bir içki daha aldı ve ben, onun bakışları benimkilere rastlayana kadar gözlerimi verandaya dikmiş olarak durdum.

Gülümsedi ve bara girip bana doğru geldi.

"Hey, seni burada görmeyi beklemiyordum." Sözleri biraz peltek çıkıyordu ve birkaç içki içtiğini anladım.

"Tanıştık mı?" dedim, sesim alçak ve mizahla doluydu.

Gözleri benimkilere kilitlendi ve şeytani bir gülümsemeyle, "Sanmıyorum. Benim adım Dominique Venezuela," dedi.

"Ne güzel bir isim. Ne iş yapıyorsun Dominique?" "Elmas tüccarıyım. Çok fazla ithalat ve ihracat yapıyorum."

Charlie'nin az önce terk ettiği bar taburesine otururken kıkırdadı.

"Ahhh... bu mantıklı." "Neden öyle?"

"Çünkü ben, işlenmemiş elmasları bulma konusunda ustayım."

O, tüm vücuduyla kahkaha attı ve bu benim en sevdiğim sestti.

"Çok akıllıcaydı, Para Torbası."

"Sana ne iş yaptığımı söylemedim. İşsiz olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Umurumda olmaz," dedi, eli benim elimin üzerine gelip uyluklarına dokundu.

"Öyle mi? Benim paramın peşinde değilsin, Dominique?" "Hayır. Ben senin vücudunun peşindeyim." Kıkırdadı.

"Hesap lütfen," dedim elimi kaldırarak, ikimiz de güldük. Ve birkaç saniye içinde kapıdan çıktık.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Montana

Onun kiralık evinin oturma odasında yerde oturuyorduk ve akşamını ilk vizyon panosunu yapmak için ayırmayı kabul etmesine çok sevinmiştim. Denemesini ısrarla istemiştim ve iki büyük tuval, büyük bir şişe Mod Podge ve bir yığın dergi getirmiştım.

Surround ses sisteminden country müzik çalıyordu ve dışarıdaki sıcaklık düşmeye devam ederken biz de şömineyi yakmıştık. Tahtalar üzerinde çalışırken yemek için en sevdiğim fondü yaptım ve o bunu yapmak için durmadan şikayet etse de, keyif aldığını anlayabiliyordum. Onun tahtasına bakarken, peynirle kaplı bir parça ekşi mayalı ekmeği ağzıma attım. Az önce dev bir aslan kesmiş ve onu ortasına yapıştırıyordu.

"Kabul et. Bunu seviyorsun," dedim ve yapıştırıcıyla kaplı fırçamı kullanarak verandadaki salıncak fotoğrafını tahtama yapıştırdım. Henüz salıncak için yeterince büyük bir ön verandam yoktu, ama bir gün bunu istediğimi biliyordum.

"Sorun değil. Manhattan'da bir vizyon panosu yapacağımı sanmıyorum, ama konsepti anlıyorum. Sanırım kafamda her zaman bir vizyon panosu vardı."

"Nerede olduğu önemli değil, duvarında asılı olsun ya da beynine kalıcı olarak kazınmış olsun. Önemli olan istediğin şeyin peşinden gitmek ve yanlış gidebilecek şeylere odaklanmamak. Uzun zamandır çok fazla korku duyduğum için bunları yapmaya başladım."

Fırçasını bıraktı, bir parça brokoli aldı, peynire batırdı ve ağzına attığında inledi. "Ne tür korkular?"

"Eskiden her şey için endişelenirdim. Babama bir şey olur da ben yalnız kalırım diye. Sonra üniversitedeki notlarım için endişelenirdim

, okul masraflarını ödemek, babamın Blushing'de yalnız kalması, yanlış adamla evlenmek gibi. Ne olursa olsun, her şey için endişelenirdim."

"Vay canına. Bu çok ağır bir yük."

Gülümsedim. "Sen pek endişeli biri değilsin, değil mi?"

"Hayır. Ama sevmediğim bir mesleği seçerek kendimi neredeyse raydan çıkarmak üzereydim. Bu yüzden, istediğin şeye odaklanmanın önemini anlıyorum. Kendini raydan çıkarmak için endişeli olman gerekmez."

Başımı salladım. "Babanıza karşı çıktığınız için sizi takdir ediyorum. Eminim kolay olmamıştır."

"Artık onun benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil; sadece onun gibi olmak istemediğimi biliyorum. O gerçekten boş bir kabuk gibi bir adam. Sadece egosunun okşanmasına ihtiyaç duyuyor, ama hayatında onu gerçekten mutlu eden pek bir şey yok."

"Seni ne mutlu eder, Myles?" "Bir şeyler yaratmak. Bir şeyler inşa etmek."

"Peki, bu seni profesyonel olarak mutlu eden şey. Ama kişisel olarak seni mutlu eden şey nedir?" diye sordum, muhteşem bir gelinlik fotoğrafını keserken.

Bir an sessiz kaldı ve ben de beni duyduğundan emin olmak için ona baktım. Düşündüğünü fark ettim. Myles'ı sevdiğim özelliklerden biri de buydu. O palavra atan biri değildi. Dürüst biriydi ve sorulara düşünerek ve samimiyetle cevap verirdi.

Herkes böyle değildi. Onu bu yüzden saygı duyuyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, kişisel hayatımı iş hayatımdan nasıl ayıracağımı tam olarak bilmiyorum. Ama şunu söyleyebilirim ki, kardeşim iyi olduğunda mutlu oluyorum. Annem babamın saçmalıkları hakkında endişelenmeden hayatını yaşadığında mutlu oluyorum. Murphy Çiftliği'nde ortak olacağımız için gözlerin dolduğunda da mutlu oldum."

Onun sözleri kalbimi çarptırdı.

Hala bu yerin kısmi sahipleri olacağımız gerçeğini kafam almıyordu. Hala ayrıntılar üzerinde çalışıyorduk. Ortaklığımızda yarı yarıya paylaşmak istiyordu ve bu bana tamamen adaletsiz ve saçma geliyordu. Tüm parayı o koyuyordu,

Blushing Bride'ın bu işte neden bu kadar büyük bir paya sahip olacaktı ki?

Benim mutlu olduğumu görmekten mutlu olduğunu duyunca, bunu nasıl değerlendireceğimi bilemedim.

Myles St. James'e sırılsıklam aşık olduğumu biliyordum.

Onu sevdiğim gibi kimseyi sevmediğimi biliyordum ve yıllar boyunca iki ciddi ilişkim olmuştu, bu da çok şey ifade ediyordu.

Ama birini sevmenin her zaman yeterli olmadığını da biliyordum.

Onun fethetmek istediği büyük, kötü bir dünya vardı.

Ve her şeyi kendi başına fethetmeyi tercih ediyordu.

O, tahtasına yapıştırdığı aslan gibiydi.

Ve ben, partnerimle birlikte yaşlanmak, birlikte verandadaki salıncakta oturmak isteyen kızdım.

Farklı şeyler istiyorduk ve bu kabul etmesi zor bir durumdu.

"Oh, ayrıca, prezervatif takmadan seninle sevişip, sikimin üzerinde boşaldığını hissetmek beni çok mutlu ediyor. Bu benim en sevdiğim şey. Aslında, vizyon panom için bunun bir fotoğrafına ihtiyacım var."

Nefesim kesildi. "Ağzın çok pis." "Gerçeği söylüyorum."

"Ama aynı zamanda gösterdiğinden çok daha tatlısın." "Sadece senin için, Honey Badger."

O, kesip çıkardığı kirpi fotoğrafına odaklanmıştı ve ben gülmemek için elimle ağzımı kapattım. "Porky'yi tahtana mı koyuyorsun?"

"O pislik bana alıştı."

"Hadi canım." Kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım şaşırmamam gerek. Ona bir kafes aldın ve her gün onu besliyorsun." "Onlar yemek artıkları."

"Onu sevdiğini söylemek sorun değil. Burayı sevdiğini söylemek de." Şarap kadehime uzandım ve bir yudum aldım, kadehin kenarından ona bakarak.

"Senden hoşlanıyorum. İtiraf edebileceğim tek şey bu."

"Ben de senden hoşlanıyorum." Boğazımı temizledim, boğazımda oluşan büyük yumruyu uzaklaştırmaya çalışarak.

"Seni mutlu eden nedir, Montana Kingsley?"

"Ailem. Arkadaşlarım. Doğa ve hayvanlar. İyi yemekler. Resim.

Düğünler. Kitaplar. Yazmak. Müzik. Her şey."

"Vay canına. Senin cevabın benimkinden çok daha iyi." Omuz silktili.
"Bir gün evlenip aile kurmak ister misin?"

Gelecek hakkında hiç konuşmamıştık, çünkü bir geleceğimiz olmadığını biliyorduk.

Ama sonra bu işi satın aldı, ki bu benim geleceğimi büyük ölçüde etkileyen bir şeydi, bu yüzden bu noktada bu konuları tartışmak çok doğaldı.

İlişkimiz geçici bir kaçamaktan öteye geçmişti ve ikimiz de bunun farkındaydık.

"Evet. Evlenmek ve bir aile kurmak istiyorum. Büyürken hep bir kardeşim olsun isterdim, bu yüzden en az iki çocuk sahibi olmak istiyorum. Ayrıca annem olmadan büyüdüğüm için, ben de anne olmak istiyorum. Gençken yıllarca bir annem olsaydı nasıl olurdu diye hayal kurdum, biliyor musun? Sınıfımdaki diğer tüm çocuklar gibi. Ve sanırım bu, çocukken bunu yaşamamış olmamın, anne olarak bu duyguları yaşayamayacağım anlamına gelmediğini fark etmemi sağladı."

Gözleri benimkilerle buluştu, yumuşak ve empati dolu bir bakıştı. "Sen harika bir anne olacaksın. Ve benim tecrübelerime göre, bazen hayatında olmayan birinin olmaması daha iyidir. Babam berbat bir babaydı ve onun varlığı hayatımı zenginleştirmiyordu. Elbette, bana maddi olarak destek oldu. Bunu inkar etmiyorum. Ama anneme sözlü olarak tacizde bulunuyor, ona hükmediyor ve saygısız davranıyordu. Bu yüzden, belki de onun yokluğu daha iyi olurdu. Zengin bir ailede doğmuş olsam da olmasam da, para kazanmanın bir yolunu bulurdum."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim. En iyi babaya sahip olduğum için şanslıydım, biliyor musun? O, iki ebeveynin görevini üstlendi ve hayatımda bir gün bile sevilmemiş gibi hissetmedim."

"O zaman zaten kazanmışsın," dedi, tahtasını kaldırarak kirpi, aslan, spor araba, dağlar ve New York şehir merkezinin fotoğrafına baktı.

"Sanırım öyle."

"Şimdi merak ediyorum, düğün planlayıcısı olduğuna göre, beyaz atlı prensini bulduğunda büyük bir düğün yapmak ister misin?"

Beyaz atlı prensi unut.

Bana kalsa, Tesla'sında melankolik milyarderi tercih ederim.

"Aslında hayır. Düğünümün tüm planlarını çoktan yaptım. Ve beyaz atlı prens aramıyorum, ki bunu muhtemelen biliyorsundur, çünkü narsist eski erkek arkadaşımla tanışmıştın." Kıkırdadım. "Dağların arkasında, nehir kenarında, sadece damadım ve ben olmak üzere evlenmek istiyorum. Gösteri istemiyorum, evlilik istiyorum. Bir hayat. Mutlu bir hayat. Sevdiğim bir aileyle, bu benim için yeterli. Bir de veranda salıncağı eklersen, mutlu bir kız olurum."

Bunu konuşmamız tuhaf mı?

"Ama bir şarkın olmalı. Düğün şarkın ne?"

"Herkesin mükemmel hayatı ya da ruh eşini bulmayı anlatan geleneksel düğün şarkılarını seçtiğini biliyorsun. Bu şarkıları seviyorum ama benim düğünümü temsil etmek için istediğim şarkılar bunlar değil. Daha samimi bir şey seçerdim. Bana hitap eden bir şey."

"Zaten seçtin bile. Ne seçtin?" Sanki bu çok ilginç bir konuşma gibi gülümsedi.

"Zach Bryan'ın 'I Remember Everything' şarkısını seçerdim." Şarkıyı onun telefonunda açtım, böylece hoparlörüne bağlanacaktı. "Şarkı sözlerini dinle."

Zach'in ruh dolu sesi hamdı ve Myles dikkatle dinledi. "Birlikteymiş gibi gelmiyor."

"Belki birlikteler, belki de değiller. Belki ayrılıp tekrar bir araya geliyorlar çünkü birbirleri olmadan yaşayamıyorlar, kim bilir? Ama bana hitap eden sözler ve sesi. Bu şarkıyı söyleyen adam, şarkıda bahsettiği kadın olmadan yaşayamıyor. Onunla ilgili her ayrıntıyı hatırlamak istemiyor, hatta hatırlamamayı diliyor, ama hatırlıyor. Sonra kadın da acısını anlatıyor, değil mi? Birbirlerine kalmaları için yalvarıyorlar, çünkü birlikte geçirdikleri zamanın bitmesini istemiyorlar. Bu tür bir aşk insanı yok eder ve yeniden bir araya getirir. Bence onlar gerçek ruh eşleri. Ben hiç bu kadar yoğun bir aşk yaşamadım, ama birine hayatımın geri kalanını vereceğime söz verdiğimde, böyle hissedeceğimi düşünüyorum."

O sadece şarkı sözlerini dinledi ve başını salladı. "Beğendim. Düğün şarkında saçmalık yok, Honey Badger. Samimi ve duygusal."

Aferin sana. Ne istediğini biliyorsun.

Gülümsedim ve başımı salladım. Bunu hiç kimseye paylaşmamıştım ve istediğim şey için beni yargılamamasına bayıldım. Tıpkı benim de onu yargılamayacağım gibi.

"Teşekkürler. Aynı fikirde olduğuna sevindim."

Şarkıyı tekrar tekrar çaldı ve biz de dinlemeye devam ettik.

"Peki, büyük günün için akılda kalıcı bir düğün sloganı ne olacak? Kendi hashtag'in?" Ofisteki büyük beyaz tahtayı, çiftlerimiz için düğün sloganları ve hashtag'ler bulmak için kullanmamızı çok komik buluyordu.

New York şehrinin bir fotoğrafını gördüm ve onu kestim. Oraya sadece bir kez gitmiştim ve kısa ama güzel bir deneyimdi, ama şehrin enerjisini çok sevmiştim. Myles orada yaşıyordu, belki de vizyon panomda ondan bir parça olsun istedim.

"Hayır. Sanırım kendim için yapmak isteyeceğim kadar çok şey bulmak zorunda kaldım. Ve gerçek bir düğün yapmayı planlamadığımdan ve sadece ben ve seksi damadım olacağımızdan, bir slogana gerçekten ihtiyacımız olmayacak. Ama sırf eğlence olsun diye bir hashtag seçtim."

"Eğlence olsun diye, ha?" Gülümsedi ve tahtamı incelemeye başladı. "Ne olduğunu söyle bana."

"Damadıma söylemeden düğün hashtag'ini başkasına söylemek uğursuzluk getirir."

Bana baktı, gözleri benim vizyon panoma yapıştırdığım New York fotoğrafına kaydı. Onunkinde dağlar ve su vardı, bu yüzden Blushing'i gösterdiği kadar sevmediğini hissettim, tıpkı benim New York'u beklediğimden daha çok sevdiğim gibi.

"Hadi ama Montana. Bana söylemelisin." Şarabından bir yudum aldı. "Ben gittikten sonra konuşmayacağız, yani kimseye söylemeyeceğim."

"Peki. Üç tahmin hakkın var. Eğer kelimelerden birini bulursan, sana ne olduğunu söylerim. Bana söylememi sağlayarak gelecekteki düğünümü uğursuzlukla bozacak olsan da."

"Hmm... Senin o aşırı düşünen kafana bir dalayım. Benimle ilgili olmayan her şeye aşırı olumlu yaklaşıyorsun, bu yüzden kafan duygusal düşüncelerle dolu olmalı. İsimler içermemeli, çünkü

Henüz damadının adını bilmiyorsun." Çenesini okşadı ve düşündü.

"Vay canına. Ateş açıldı. Bu arada, Phillip'le çıkarken bu hashtag'i kullanıyordum. Ama yine de isimleri kullanmıyordum."

"Çünkü içten içe onun bir pislik olduğunu biliyordun ve onunla asla evlenmeyecektin."

"Belki. Hadi tahminlerini dinleyelim, bilge adam."

"Sonsuza kadar mutlu yaşadılar." Kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayır. Sevimli ama çok klişe. İki tahmin daha." "Aşk asla ölmez."

Kafamı geriye atıp kahkahaya boğuldum. "Düğün sloganına 'ölüm' ve 'ölmek' kelimelerini koymak istemezsin."

"Hmm... Bir tahmin daha." Boğazını temizledi. "Sonsuza kadar seninle."

"Lanet olsun, St. James. Bir kelime kaldı."

"Söyle bana."

İç geçirdim. "Neden bilmek istediğini bile bilmiyorum."

Birdenbire, düğün şarkım ve düğün hashtag'im varken damadım olmadığı için kendimi utandım. Ne kadar çaresiz bir durumdu bu? İkisini de bir süre önce seçmişim ve bir gün yapmak istediğim evliliğe çok uygun olduklarını düşünmüştüm.

Ve ben bir düğün planlayıcısıyım, Tanrı aşkına. Bizim işimiz bu.

"Cidden bahisten kaçacak mısın? Sözünün eri bir kadın olduğunu sanıyordum."

"Seninle tanıştığımda adımın 'Dominique Venezuela' olduğunu söylemiştim," diye hatırlattım ona.

"Söyle."

"Neden umursuyorsun?" diye inledim.

"Montana, beni zorla söylemek zorunda bırakma." Ben başka bir şey söyleyemeden, beni yere yatırıp gıdıkladı.

Gıdıklanmaktan nefret ederdim.

Kıvrandım, güldüm ve çığlık attım. "Tamam! Söyleyeceğim!"

Geri çekildi ve elimi tutarak öne doğru oturmamı sağladı. "Bu arada, bu çok saçmaydı." diye ekledi. "Bekliyorum."

"Sen, ben ve sonsuza kadar." Çenemi kaldırdım. Bu çok güzel bir sözdü ve gelecekteki evliliğimde somutlaştırmak istediğim bir sözdü.

Hiç tanışmadığım bir adam.

"Beklediğimden daha iyi. Biraz klişe ama sanırım biriyle evleniyorsan, klişe hissedersin."

"Sen olsaydın, o zaman azgın hissederdin." Kıkırdadım. "İyi oynadın, Honey Badger."

"Öyleyse, hayatının geri kalanında bekar kalmayı mı planlıyorsun?" diye sordum, çünkü artık konuşmadığımız hiçbir konu kalmamıştı ve bilmek istiyordum.

"Evet." Fırçasını yere bıraktı ve sırtını kanepeye yasladı. "Korkunç bir örnek gördüm ve istatistiksel olarak konuşursak, evlilik biraz saçmalık."

"Az önce tüm geçim kaynağımı aşağıladın."

"Düğünlerin saçmalık olduğunu söylemedim. Evliliğin saçmalık olduğunu söyledim."

"Myles, bu cahilce bir söz." Ona sert bir bakış attım. "Ve sen az önce bir düğün işine yatırım yaptın."

"Aynen öyle. Orada çok para kazanılabilir. Bazı insanlar iki, üç düğün yapar. Ben patlayan bir sektöre yatırım yapıyorum. İnsanlar masallara inanmak ister. Ben evliliğin başarısına yatırım yapmıyorum. Onların bu özel günde tonlarca para harcayacaklarına yatırım yapıyorum. Sonuç ne olursa olsun, matematiksel olarak mantıklı."

"Bu adil değil. Ailen normal değil, Myles. Aslında, eşinin uzun süreli bir ilişkisi olduğunu bilerek evli kalacak kimseyi tanımıyorum. Bu nadir bir durum."

"Peki, senin ailen birlikte değil. Ve uzun süredir birlikte olduğun erkek arkadaşın sana sadık değildi. Öyleyse bunu nasıl tartışabilirsin?"

"Çünkü insanların mutluluğu bulması fikrini seviyorum. Ben de dahil. Ve bu işi para kazanmak için yapmıyorum. Düğün planlayıcısıyım çünkü aşka, evliliğe ve sonsuza kadar mutlu yaşamaya inanıyorum." Ayağa kalktım.

Neden bu kadar kızgıyım?

Fondue'yu mutfağa götürdüm ve ceketimi almaya gittim.

"Ne yapıyorsun?" O da ayağa kalkmıştı.

"Eve gidiyorum. Artık burada olmak istemiyorum." Ceketimin kollarını çekip fermuarını kapattım.

"Dalga mı geçiyorsun? Lanet olası vizyon panosunu ben yaptım. Büyürken 'Sen, ben ve sonsuza kadar' gibi boktan bir şey istemediğim için üzgünüm. Ve saçma sapan masallara inanmadığım için pislik mi oluyorum?"

"Hayır, sen benim mesleğimi bir bütün olarak yerle bir ettiğin için pisliğin tekisin." Kapıya doğru fırladım ve o da peşimden geldi. "Ve sen, benim mesleğime inanmadığın halde benimle ortak olmayı teklif ettiğin için pisliğin tekisin. Otel inşa etmek gibi bir isteğim yok, ama yine de senin bu konudaki tutkusunu destekliyorum. Bunun saçmalık olduğunu asla söylemem."

Burada arabam yoktu, bu yüzden yürümek zorundaydım, ama dışarısı hala aydınlık olduğu için bu büyük bir sorun değildi. Ama o yine de beni kapıdan dışarı kadar takip etti ve küfürler savurdu.

"Lanet olası arabaya bin. Seni eve bırakayım."

"Yürüyeceğim." Kaldırıma döndüm ve evime doğru yürüdüm. Sadece birkaç blok ötedeydi.

"Sen çok inatçısın Montana."

"Peki, bunu benim hakkında sevmediğin şeyler listesine ekle," diye homurdandım.

"Şarkıyı beğendim. Bunun için takdir edilmeyecek miyim?"

"Övgü meselesi değil, Myles. Herkes o şarkıyı sever. Zach Bryan'ın şarkısı işte. Ama benim için önemli olan şarkının benim için anlamı. Yani hayır, benimle aynı müziği sevdiğin için ödül almayacaksın."

"Bu delilik," diye arkamdan seslendi, ama onu görmezden geldim.

Evime doğru yürümeye devam ettim ve verandanın merdivenlerini çıkıp anahtarı kapıya soktuktan sonra, omzumun üzerinden arkama baktım ve onu yürüyüş yolunun sonunda dururken gördüm.

Eve güvenli bir şekilde vardığımı kontrol etmişti. Ama o anda umurumda değildi.

İçeri girdim ve kapıyı çarptım.

Bana kalırsa, Myles St. James kışımı öpebilirdi. Aslında, bu hoşuma bile gidebilirdi.

O zaman Clifford Wellhung'un kışını öpsün.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Myles

Montana dün gece evimden fırlayıp gittiğinden beri onunla konuşmamıştım.

İşte bu yüzden ilişkiler kurmuyordum.

Onu kızdırmıştım. Şahsen onun tamamen saçmaladığını düşünüyordum.

Sonsuza kadar mutlu yaşamaya inanmıyorsam ne olmuş yani? Hiçbir zaman inandığımı söylemedim ki. Bu, üzerinde anlaştığımız bir şey değildi ve şimdi, onun inandığını inanmadığım için birdenbire kötü adam mı oldum?

Lanet olsun, her gün bunun geçici bir ilişki olduğunu söylüyor.

Neden bu birdenbire sürpriz oldu?

Bunu konuşmuştuk ve o benim bakış açımı anladığını söylemişti. Şimdi ise benden dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

O, benim sonsuza kadar mutlu yaşa masallarının saçmalığına inanan bir adam olmadığımı biliyordu. Ailemin ne kadar berbat durumda olduğunu biliyordu.

Öyleyse neden şimdi kötü adam bendim?

Telefonum çaldı ve ekranda kardeşimin adının yazdığını gördüm.

"Selam. Bu sabah ameliyatın yok mu?"

"Hayır. Görünüşe göre bugün herkesin beyni sağlam. Hastane kafeteryasında latte içiyorum."

"Ne kadar göz alıcı bir hayat," dedim gülerek. "Ne var ne yok?"

"Annem sana ulaşmaya çalışıyor, ama sen Alaska'nın küçük bir kasabasında evcilik oynamakla meşgul olduğun için onu aramıyorsun. Montana'ya kafan takılıyken herkesi görmezden gelmen normal tabii. Onu seninle takılmaya nasıl ikna ettin bilmiyorum. O senin için fazla havalı."

Gözlerimi devirdim. Onunla tanıştığından beri, onun benim ligimin dışında olduğunu defalarca söylemişti. "Evet, sanırım o da bunu anladı. Şu anda benimle konuşmuyor. Şaşırtıcı, değil mi? Annem ne haber? Her şey yolunda mı?"

"Annem boşanma davası açıyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Daha yeni yıldönümü partisi yapmışlardı."

"Evet. Annem, babamın Gino'ya saygısız davrandığını ve artık bıktığını söyledi."

"Dalga geçiyorsun."

"Ben beyin cerrahıyım, Myles. Biz insanlarla dalga geçmeyiz."

"Şunu bir netleştirelim. Babam ev hizmetçimizle bir ilişki yaşıyor, hepimizin bildiği bir çocukları var ve hayatının her günü tam bir pislik gibi davranıyor, ama Gino'dan kendisine bir kokteyl getirmesini istedi ve bu annemin kırılma noktası mı oldu?"

"Bu saçmalığı ben uydurmadım, kardeşim."

"Kahretsin. Keşke o telefonu ben açsaydım. Telefonu kapattıktan sonra ona geri döneceğim. Babam biliyor mu?" diye sordum.

"Evet. Babam evden taşındığını söyledi. Otelde kalıyor."

"Kahretsin. Çok uzun sürdü ama sonunda kararını verdiğine sevindim."

"Evet. Ben de. Seninle başka bir şey hakkında konuşmak istiyordum," dedi ve ses tonundaki değişikliği kaçırmadım. Ciddi geliyordu.

Açıkçası, anne babamızın boşanma süreci ciddi bir durum olmalıydı, ancak bunun olması gerekenden yaklaşık yirmi yıl geç gerçekleşmesi nedeniyle, bu durum sadece bir rahatlama gibi hissettirdi. En azından annem için.

"Ne oluyor?"

"Konuştuğumuz şeyleri çok düşündüm." Boğazını temizledi. "Meslek değiştirme konusunu. Ve bunu bir an önce yapmayı düşünüyorum."

Beyin cerrahı olmak bambaşka bir stres seviyesiydi. Kardeşim tanıdığım en iyi insandı. Dünyada bir fark yaratmak istiyordu, ama aynı zamanda bir hayat da istiyordu. Ve şu anda, tüm hayatı işiydi. Bu, onun için çok önemli olduğunu bildiğim ilişkisini mahvediyordu.

"LEGO ile oynamak ister misin, Samuel?" Sesim mizahla doluydu.

"Bunu düşünüyorum. Doktoruma bakıyorum, üçüncü evliliğini yapıyor; çocuklarıyla hiçbir ilişkisi yok. Babama bakıyorum ve kesinlikle onun izinden gitmek istemiyorum. Bilmiyorum dostum. Hayatta daha fazlası olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Brianna birlikte bir hayat kurmak istiyor, ama ben onu evlendirmek için mahkemeye gidecek bir hafta sonu bile bulamıyorum. O daha iyisini hak ediyor. Asla harcayamayacağımız güven fonlarımız var, yani bu işi para için yapmıyorum. İnsanlara yardım etmeyi seviyorum, ama bunun bedelinin ne olacağını bilmiyorum."

Kardeşim her şeyi hak ediyordu. Çok iyi biriydi ve altın gibi bir kalbi vardı.

"Dinle beni, Samuel. Sen tanıdığım en zeki adamsın. Eğer atılmaya hazırsan, ben de senin St. James Corp'a katılmaya hazırım. Büyüyoruz ve ikimizin birlikte yönetimde olması, sınırların olmadığı anlamına geliyor. Ama bunun zor bir karar olduğunu biliyorum ve benim kadar dürtüsel olmadığın için sana hayranım." Ben gülümsedim.

Tıp fakültesindeyken bir sınava girdikten sonra dedemle telefonda konuştum, sonra uçağa atladım ve bir daha geriye bakmadım. Okuldan ayrıldım ve o gün hayatıma başladım.

Gurur duyduğum bir hayat.

"Siktir. Babamın bu konuyu hiç kapatmayacağını biliyorum."

"Kimin umurunda? O iyi bir adam değil, Samuel. Neden onun onayını bu kadar çok istediğimizi bilmiyorum. Belki de büyürken bize sözlü olarak taciz eden bir pislik olduğu ve başarılı olmak için buna ihtiyacımız olduğunu hissettirdiği içindir."

"Lanet olsun, kardeşim. Terapiye harcanan paraya değmiş."

"Kesinlikle öyle. Beni dinle. Brianna'yı ne kadar sevdiğini biliyorum ve görünüşe göre o da sınırına gelmiş. Anne ve babamın partisine gelmemesi bir mesajdı. Onu ciddiye almalısın."

"Biliyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Dün gece yıkıldı ve beni değiştirmek istemediğini söyledi, ama bu şekilde yaşamaya da devam edemez. Sadece bunu nasıl yapacağımı bulmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Bunu nasıl yapacağımı bulmak için biraz zamana ihtiyacım var. Bu rotasyonu bitirip gerçekten düşünmeye çalışacağım." Boğazını temizledi.

"Hayatını düşünerek boşa harcamayın. İçgüdülerine güven, tamam mı?"

"Evet. Bazen senin içgüdülerine sahip olmak isterdim. Hiçbir zaman senin kadar emin olamadım."

"Önemli konularda kendinden eminsin. Kendine güven."

"Tamam. Bunu yapabilirim. Ama daha acil meselelere dönelim. Montana neden seninle konuşmuyor?"

"Hmm... harika bir soru. Evliliğin genel olarak bir şaka olduğunu söyledim ve bu onun geçim kaynağı olduğu için kırıldı. Ona neden düğün planlayıcısı olmak istediğini anladığımı söyleyerek durumu düzeltmeye çalıştım, çünkü bu işte çok para var. Herkes büyük bir parti verip, kaçınılmaz olarak çökecek olan saçma sapan bir masalı kutlamak istiyor. Ama para kazandığı için onu tebrik ediyorum."

"Tanrım, pislik herif. Ona gerçekten böyle mi dedin?"

"Ah, evlenmek isteyen biriyle konuştuğumu unutmuşum." Kıkırdadım. "Sen ve Brianna istisna olursunuz. Ama istatistiksel olarak bakıldığında, başarı oranı pek de etkileyici değil."

"Kahretsin. Biz çok berbat durumdayız." Diye iç geçirdi. "On yıldan fazla bir süredir bir kızla çıkıyorum ve ona evlenme teklif etmedim, o benim ruh ikizim olduğunu bilsem de. Onu çok seviyorum, ama bizim ebeveynlerimiz gibi olmak istemediğim için her şeyi mahvediyorum. Sen ise Montana'ya çok yapışkan davranıyorsun, ama bir saniyeden fazla bir ilişki sürdüremiyorsun, bunu fark etmediğimi sanma."

"Bunun bir anlamı var mı?"

"Ne halt ediyoruz biz, Myles? Maddi açıdan istediğimiz her şeye sahibiz. Büyük evler, özel uçaklar ve dedemin yatı. Ama tek yaptığımız çalışmak. Gerçekten yaşamıyoruz. Sadece bir gösteri sergiliyoruz. Yani, sonuçta, annem ve babamdan pek de farklı değiliz. Sadece rutinimizi sürdürüyoruz."

Onun sözleri beni çok etkiledi, ama ben onları kafamdan silip attım. "Bu tamamen saçmalık. Biz evcilik oynuyormuş gibi davranmıyoruz. Masum çocukları mahvetmiyoruz."

"Peki ya her şeye sahip olabilseydik, Myles? Gerçekten sağlıklı bir ilişki ve çocuklarımızın bizi gerçekten sevdiği bir aile?"

Güldüm. "Gerçekten derin bir iç gözlem aşamasındasın, değil mi?"

"Brianna beni terk etti."

Onun sözleri beni şaşırttı. "Ne? Ne zaman?"

"Yıldönümü partisinden hemen sonra. Hayatta neyin önemli olduğunu anlamamı beklemekten bıktığını söyledi. Ve haklı, biliyor musun?"

"Hay sıçayım. Hala birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Taşındı. Kız kardeşinin yanında kalıyor."

"Kahretsin. Bunu en başta söylemeliydin."

"Sanırım bunu yüksek sesle söylemek bile istemedim. Hâlâ bunu sindirmeye çalışıyorum. Ve ne sonuca vardığımı biliyor musun?"

"Ne?" Ne kadar acı çektiğini biliyordum ve bana söylemek için bunca zaman beklemişti.

"Babam şimdiye kadar hayatımızı etkilemiş olabilir, ama biz artık yetişkiniz. Artık ne istersek onu yapabiliriz. Onun onayına ihtiyacımız yok. Başka kimseyi memnun etmek zorunda değiliz. Öyleyse ne halt ediyoruz?"

"İş konusunda kararını vermişsin gibi görünüyor," dedim.

"Evet. Sanırım o gitmeden önce kararımı vermiştim, ama bir şey yapmaya çok korkuyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu noktada bunun babamla hiçbir ilgisi yok."

"Neden tereddüt ediyorsun?"

"Başardım, biliyor musun? Bu en zorlu kariyer yollarından biri ve kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. İnsanlar deli olduğumu düşünecek. Kim tıp fakültesi ve ihtisasını bu kadar uzun süre çekip sonra bırakıp LEGO ile oynamaya başlar ki?" diye gülerек dedi.

"Samuel St. James. Kimse ne düşünürse düşünsün, kimin umurunda? Önemli olan hayattan ne istediğin. Gel benimle bir şeyler inşa edelim kardeşim. Ve kız arkadaşını geri kazan."

"Üzerinde çalışıyorum. Sadece senin benim için hazır olduğundan emin olmak istedim.

Yakında görüşürüz."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor." Bir an durdum. "Hey, Samuel."

"Evet."

"Bana ihtiyacın olursa, buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu hep biliyordum, Myles. Kalbin sandığından çok daha büyük. Her zaman dayandığım kişi sensin. İsteyebileceğim en iyi ağabey sensin."

Göğsüm sıkıştı. "Sana da aynısı."

"Tamam, çağrı cihazım çalışıyor. Bir hastam var. Sonra konuşuruz."

O telefonu kapattı ve ben onun sözlerini düşünürken bir kısa mesaj geldi. Montana'dan gelmediğine hayal kırıklığına uğradım, ama asistanımdan gelen mesajı açtım.

Connor: Montana sözleşmeyi imzalamadan geri gönderdi. Ben: Ne? Neden imzalamadı?

Connor: Karşı teklif gönderdi.

Ben: Müzakere bile yokken nasıl karşı teklif gönderebilirsin? Onun şirketine mekanın yüzde 50 hissesini aylık 1 dolar ödeme ve emek karşılığı teklif ettik. Bundan daha iyisi olamaz.

Connor: Ama o bu teklifi beğenmedi. Mekanın ve arazinin yüzde 25'ini ve aylık 1000 dolar ödeme istedi. Ödemeyi çok düşük tutarak onu kıldın.

Ben: Çünkü onun parasına ihtiyacımız yok. Katkısı formalite icabıydı, ama bizim finansal katkıya ihtiyacımız yok. O zamanını ve enerjisini yatırıyor olacaktı.

Connor: Sana kişisel bir not eklemiş. Mesajı sana iletmemi ister misin?

Ben: Duymak için sabırsızlanıyorum. 😞

Connor: Cömert teklifin için teşekkürler, Moneybags. Ama bir ortak istiyorsan, bana da bir ortak gibi davranmanı öneririm

Ve bu işe yatırım yaparsak, sattığımız ürüne inanman gerekecek, yoksa ortaklığı reddetmek zorunda kalacağım.

Ben: Ona hayatının fırsatını sunuyorum ve o da bu saçmalıkla karşılık mı veriyor?

Connor: Bu hoşuma gitti. Dünyada senin ne kadar zengin olduğunu umursamayan tek kadını buldun, Moneybags.

Ben: Bana bir daha öyle de, bonusunu iptal ederim. .

Connor: Sanırım ikiniz kavga etmişsiniz, yoksa bu kartı sana göndermezdi, değil mi? Bu senin için çok şey ifade ediyor, çünkü genelde ilk sevgililer kavgasında uzun süre dayanamazsın.

Ben: Bu sevgililerin kavgası değil, pislik. O bana her zaman kızgın, ama bu sefer her zamankinden biraz daha kızgın görünüyor. Muhtemelen bu daha iyi. Bir hafta sonra buradan ayrılacağım, bu yüzden bunu uzatmanın bir anlamı yok. Hanın demosu neredeyse bitti. Şehirde inşaat başladığında eve döneceğim.

Connor: Onu eve getirdin ve babasının deliliğine maruz bıraktın. Sonra da onu ofise getirdin. Sanırım bu kızdı hoşlanıyorsun, Myles. İnatçı olma. Onu kızdıracak bir şey yapmış olmalısın.

Ben: Ve sen de her şeyi mahvedenin ben olduğumu mu varsayıyorsun?

Connor: Hiç şüphem yok. Seni iyi tanıyorum.😊 Samuel bana, kızın babanı yerine koyduğunu söyledi. Bu kızı seviyorum.

Ben: Bunu gizli tut, ama Samuel düşündüğümüzden daha erken aramıza katılabilir.

Connor: Evet, tabii ki. Ve bu, bir ortağın olursa biraz daha az çalışabileceğin anlamına gelir.

Ben: Duygusal bir pislik gibi düşünmeyi bırak da bir iş adamı gibi düşün. Bu, planladığımızdan daha hızlı büyüyebileceğimiz anlamına gelir.

Connor: Pislik gibi düşünmeyi bırak da insan gibi düşünmeye başla. Belki de gerçekten bir hayatın olabilir, bu da benim de bir hayatım olabileceği anlamına gelir. Samuel'in kendi asistanına ihtiyacı var. İki St. James'le başa çıkamam. 😊

Ben: Bir çözüm buluruz. Şimdi ilerlemeyi kontrol etmek için hanın oraya gidiyorum. Jackson tüm çizimlerin onaylandığını ve izinlerin alındığını söyledi. Başlamaya hazırız.

Connor: Şimdi gidip kızla aranızı düzelt. En azından onunla geçireceğin son haftanın tadını çıkarabilirsin. Son birkaç günü onunla geçirmek istediğini biliyorsun. İnatçı olmayı bırak ve gidip aranızı düzelt.

Ben: Teşekkürler, Dr. Phil. Şimdi işine bak. Tiyatroya vakit yok.

Connor: Myles?

Ben: Evet.

Connor: Clifford'un düşündüğü gibi bir adam ol.

Ben: Clifford da kim lan? **Connor:**

Kasabanın geyiği, gerizekalı.

Ben: Onun adını nereden biliyorsun? Bu arada adı Clifford Wellhung.

Connor: Çünkü Montana bana onun hakkında her şeyi anlattı. O senden çok daha iyi bir arkadaş. Ve eğer siz ikiniz ayrılırsanız, onu ben alacağım.

Ben: Biz birlikte değiliz, sik kafalı. Teknik olarak çıkmadığın birinden ayrılamazsın.

Connor: Kendine bunu söylemeye devam et, zengin çocuk.

Cevap vermedim. Bunun yerine, telefonumu arka cebime attım ve dışarı çıktım. Porky yiyecek aramaya çıkmış olmalıydı, çünkü verandada değildi. Charlie ve ekibinin yoğun bir şekilde çalıştığı hanın yolunu tuttum.

"Beklediğimizden daha çabuk hallettiniz."

"Bu, çalışmak için en iyi mevsimimiz," dedi. "Günün büyük bir kısmında hava hala aydınlık ve bu çocuklar fazla mesaiyi seviyorlar."

"Konuştuğumuz şeyleri kurtarabildin mi?"

"Evet. Murphy Çiftliği'nde yakında yenileme çalışmalarına başladığımızda her şeyi naklettireceğim."

"Çok uzun sürmez, değil mi?"

"Hayır. Çabuk bitecek. Sadece senin onayını bekliyoruz."

"Evet. Montana o bölgedeki tüm kararları verecek, ama hala sözleşmenin ayrıntılarını çalışıyoruz. O imzalamadan ilerleyemeyiz."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Siz ikiniz hep birliktesiniz, bunun kolay bir iş olacağını düşünürdüm."

"Hayır. Ortaklık konusunda bir sorunu var. Ona harika bir teklifte bulundum, ama o daha azını istiyor. Bazen onu hiç anlayamıyorum."

O güldü. "O sadece çok gururlu biridir. Hep öyleydi. Ona, o payı hak ettiğini ve bunun bir sadaka olmadığını hissettirmelisin."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Sen becerikli bir adamsın Myles. Sanırım bir yolunu bulursun. Ona para atabileceğin biri değil. Eminim biliyorsundur."

Şimdiye kadar. O yüzden, kendi dilini değil, onun dilini konuşmaya çalış. Ama ne zaman istersen, bana istediğin kadar para atabilirsin.

"Bu hiç yardımcı olmadı, ama bir çaresini bulurum."

"Eminim bir yolunu bulursun." O gülümsedi.

Bu sabahki berbat duruma başımı salladım. Ve şehirden ayrılmadan önce bunu düzeltmem gerektiğini biliyordum.

Son yapacağım şey olsa bile Montana Kingsley'e o sözleşmeyi imzalatacaktım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Montana

Banyodan yeni çıkmıştım ve saçlarımı başımın üstünde bir topuz yapıp bornozumu giymiştim ki, kapının çalınması beni düşüncelerimden kopardı. Saat geç olmuştu ve bu günlerde güneş gittikçe daha erken batıyordu. Gözetleme deliğinden baktım ve Myles'i görünce şaşırdım.

Birkaç gündür onunla konuşmamıştım ve içimden bir ses bunun muhtemelen en iyisi olduğunu söylüyordu. Yakında ayrılacaktı ve ona bağlandığımı söylemek yetersiz kalırdı.

Artık yalnız uyumaktan nefret ediyordum. Phillip ile çıkarken yatağımı kendime ait olması umurumda değildi. Aslında birlikte geçirmediğimiz geceleri ipe çekiyordum. Bu bana okumak ve sevdiğim programları izlemek için zaman veriyordu.

Ama Myles'ı hiç yaşamadığım bir şekilde özlüyorum.

Her ne kadar kendini beğenmiş bir pislik gibi davranmış ve benim yaptığım işi tamamen küçümsemiş olsa da.

Kapıyı açtım. Orada koyu renk kot pantolon ve siyah kazak giymiş duruyordu. Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda gülümsedi ve yanağındaki küçük gamze ortaya çıktı.

O anda gülümsemesinin samimi olduğunu anladım.

"Selam, Honey Badger," dedi, elinde kahverengi kağıda sarılmış büyük, kare şeklinde bir nesne tutarken. "Sana bir şey getirdim."

"Seninle tekrar konuşmam için bir hediyeden fazlası lazım," dedim.

"Biliyorum. Ama hediye için bir açıklaması var."

Geri çekildim ve içeri girmesini işaret ettim, o da odanın karşısına geçip kanepeye oturdu. Evim onun kiralık evinden çok daha küçüktü, ama rahat ve şirindi ve ben

çok seviyordum. İlk evimi almak için çok çalışmışım ve istediğim her şeyi yapabilmek için Charlie'yi tutmuştum.

Onun yanındaki kanepeye doğru yürürken orijinal ahşap zeminler gıcırdadı.

"Sana söylediklerimi söylememeliydim."

"Katılıyorum."

"Ben 'sonsuz kadar mutlu yaşadılar' saçmalığına, yani masallara inanmayabilirim," diye kendini düzeltti. "Ama bu, senin inandığın şeyi küçümsemem gerektiği anlamına gelmez. Lanet olsun, sende en çok hayran olduğum şeylerden biri, her şeyin olumlu yanını görebilme yeteneğin. İşinin bu kadar başarılı olmasının sebebi bu."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Sözleşmeyle ilgili bir sorunun olduğunu anlıyorum."

"Evet, çok fazla. İyi niyetli olduğunu biliyorum Myles, ama ödeme planı çok rahatsız edici. Yılda 12 dolar ödüyorsak nasıl ortak olabiliriz? Senin katkın kadar katkı yapamayacağımızı biliyorum, ama istediğinden çok daha fazlasını yapabiliriz ve yapmak da istiyoruz. Buna yatırım yapmak istiyoruz. Ama sadaka istemiyoruz; adil olmasını istiyoruz."

"Hayat her zaman adil değildir, Montana. Ara sıra biri gelip sana bir fırsat sunarsa ne olur? Neden bunu kabul etmiyorsun? Daha önce de adil olmayan durumlarla karşılaştın, öyleyse iyi bir fırsat çıkarsa neden bunu kabul etmiyorsun? Sen bunu hak ettin, sadece nefes alarak. Var olarak. Harika bir kadın olarak. Ve bunu hafife alarak söylemiyorum, çünkü çoğu insanı sevmem."

Ağzım açık kalmıştı ve başımı salladım. "Bunu söylemen çok tatlı. Ben sadece adil olmasını istiyorum, Myles. Sen de daha önce haksızlığa uğradın ve ben senden bir şey alan başka bir kişi olmak istemiyorum."

Gülümsedi. "Sana bir şey hazırladım. Bu ortaklığa ne kadar katkıda bulunduğunu göstermek istedim."

Bana, bir sanat eseri gibi görünen büyük, kare şeklinde bir nesne uzattı. Ambalajını açtım ve yaptığı vizyon panosunu görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Panonun üst kısmında THE BLUSHING BRIDE (KIZARAN GELİN) yazan harfler kesilmişti. Ve sonra düğün kıyafetleri giymiş, sarılan ve dans eden çiftlerin fotoğrafları her yere yapıştırılmıştı.

üzerinde. Dağlarla çevrili okyanus fotoğrafları, düğün pastaları ve çiçekler vardı. Tahtaya kesilip yapıştırılmış "Evet" ve "Sonsuza kadar mutlu" yazan kelimeler vardı. Tahtanın sol tarafında, I BELIEVE IN LOVE (AŞKA İNANIYORUM) yazan harfler uzanıyordu.

"Bu nedir?"

"Bu yüzden seninle ortak olmak istiyorum. Evlilik ve aşk kavramına pek inanmasam da, sana daha önce de söylediğim gibi, ham elmasları keşfetme konusunda yeteneğim var. Ve sen, Montana Kingsley, tanıdığım en nadir elmassın. Kararlı ve güçlü. Yaratıcı ve yetenekli. Dokunduğun her şey daha iyi hale geliyor. Ben de dahil. Seni tanıdığım için daha iyi bir adam oldum." Boğazını temizledi ve ben orada oturup ona bakakaldım. Myles, kendini savunmasız hissetmeyi seven bir adam değildi. Bu yüzden sana iltifat ettiğinde, bunu içten söylediğini bilirdin. "Ne yapacağımı bilmediğim kadar çok param var. Bu benim için büyük bütçeli bir proje değil. Ama bunun başarılı olmasını sağlayacak şeyin seni bu işe dahil etmek olduğunu biliyorum. Sen bu projeyi düğün hayallerinin gerçeğe dönüşmesini sağlayacak. Ben bunu sağlayamam. Parayı önceden yatırabilirim. Bir arazi ve üzerine inşa edilecek bir bina görebilirim, ama bunu göremiyorum." Tuvalini kaldırdı. "Bu tamamen senin eserindir."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve onu sildim. Kucağına oturmak için hareket ettim, bir bacağım her iki yana düşecek şekilde onu bacaklarımin arasına aldım. Yanağını okşadım. "Teşekkür ederim. Seni tanıdığım için daha iyi bir insan oldum. Ve biliyorum ki yollarımız ayrılacak, ama şunu bil ki beni daha iyi bir insan yaptın. Ve gittiğinde, bunun bir parçasını da yanında götüreceksin." Onun güzel yeşil gözleri benimkileri ararken, elini kalbimin üzerine koydum.

"Sana verecek bir kalbim olsaydı, sana kalbimi verirdim." Parmaklarını yanağımda gezdirdi.

"Sen biliyorsun. Bunu bilmeyen tek kişi sensin."

"Yani bu, affedildiğim anlamına mı geliyor?"

"Affedildin. Bana karşı dürüst olduğun için sana asla kızmayacağım. Ama geçen gece söylediklerin acı ve yorgunluk doluydu. Neden böyle hissettiğini anlıyorum, ama benim için önemli olan

benim kim olduğumu bilmen önemli. Ben, inandığım bir şey olmasa onu yapmayacak biri değilim."

"Biliyorum. Ve son iki gecedir sensiz çok mutsuzum."

İç geçirdim. "Ben de öyle. Ama bu, gelecekte olacakları hatırlatıyor. Sen gidiyorsun, Myles. Sen gittikten sonra muhtemelen hiç konuşmayacağız bile. Sen dünya hakimiyetine geri döneceksin, ben ise burada en iyi hayatımı yaşayacağım." Zorla gülümsedim, çünkü tüm bu gerçeklik çok üzücüydü.

"Ya birkaç ayda bir şehre gelip seni görsem? Ya da sen bir ara New York'a beni ziyarete gelebilirsin. Bunu vizyon panona yazmışsın, yani nefret etmiyorsundur." Gülümsedi.

Başımı salladım. "Seni yılda birkaç kez göremem. Senin için yarı zamanlı bir kız arkadaş olamam. Seni paylaşma düşüncesine dayanmam. Kendimi çok iyi tanıyorum. Ve bu hayatta senin bana veremeyeceğin şeyler var. Ve bu sorun değil. Senin seçimlerine saygı duyuyorum, ama benim seçimlerime de saygı duyuyorum. Bu yüzden seninle yarı yolda kalamam." Yanağımdan bir damla daha yaş aktı. Ona onu sevdiğimi söylemek istedim, tam burada. Tam şu anda. Ama ne anlamı vardı ki? Bu muhtemelen onu çok korkuturdu. O da aynı şeyi söyleyemediği için kendini suçlu hissedirdi.

"Siktir. Bu iş nasıl bu kadar karmaşık hale geldi?" diye sordu.

"Tanıştığımız o gece, bunun bu kadar karmaşık bir hal alacağını kim tahmin edebilirdi? Sen benim en iyi arkadaşım oldun, Myles. Çoğu zaman beni deli ediyorsun, ama sen yokken üzülüyorum. Ve bu beni korkutuyor, çünkü birkaç gün sonra gideceksin."

"Senin gibi bir kadın tanımadım." Omuz silkti. "Bunu beklemiyordum. Bütün bunları hissedeceğimi beklemiyordum ve bu kafamı karıştırıyor."

Elimi yüzünün iki yanına koydum. "Bunu değiştirmedim, biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"O gece tanıştığımızda, böyle hissedeceğimi bilseydim - barda oturan kibirli, düşünceli adama tamamen aşık olacağımı ve onun birkaç ay sonra gideceğini ve bunun çok acı vereceğini bilseydim - yine de yapardım. Çünkü sen buna değersin."

Gözlerini sıkıca kapattı, elimi buldu ve dudaklarına götürdü. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu, içgüdülerimin bize hemen bitirmemiz gerektiğini söylediği anlamına geliyor. Ama kalbim seninle son birkaç günü geçirmek istiyor. Peki, hangisine kulak vermeliyim?"

Gözleri yalvarır gibiydi. "Lütfen bana bu son birkaç günü ver, Montana. Ve ben gittiğimde, beni yalnız bırakmamı istersen, bunu saygıyla karşılayacağım. Beni hayatında yarı zamanlı olarak kabul edemiyorsan, bunu lanet olasıca saygıyla karşılayacağım. Ama bu beni öldürecek. Çünkü nasıl olduğunu bilmek isteyeceğim. İyi olduğunu bilmek isteyeceğim."

"Ben her zaman iyi olacağım, Myles. Göründüğümünden daha dayanıklıyım. Sonuçta, elmas ticareti yapıyorum. Bu ithalat ve ihracat işleri çok zorlu."

"Tüm limanlar," diye fısıldadı. "Ne yapmam gerektiğini söyle. Gitmemi istiyorsan, giderim."

"Son birkaç günün tadını çıkaralım, sonra ayrılmaya karar verelim. Çünkü birkaç haftada bir beni kontrol edersen, ben hayatıma devam edemem. Ben öyle biri değilim. Ben... ben... çok fazla hissediyorum, anlıyor musun? Ve deniyorum Myles, işleri hafif tutmak için gerçekten çok uğraşıyorum. Gitmen durumunda, seninle yarım yamalak bir ilişki sürdüremeyeceğimi anlamamı istiyorum. O yüzden, buna... "Sen, ben ve şu an" diyelim.

"Sen, ben ve şu an." Başını salladı. "Evet. Bu hoşuma gitti."

"Bu vizyon panosunu hazırlamak için zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Bunun senin en sevdiğin şey olmadığını biliyorum, ama ben onu saklayacağım ve çiftlikte, beni seninle ortak olmaya ikna etmenin nedeni olarak asacağım."

"Yani sözleşmeyi imzalayacak mısınız?"

İç geçirdim. "Ödemeyi istediğim miktara ayarlarsan, sözleşmeyi imzalarım."

"Harika. Yüzde elli-yüzde elli ortak olacağız. Connor'a bu değişiklikleri yaptırıp sana geri göndereceğim. Charlie seninle ve Violet'le buluşup yenileme çalışmalarını gözden geçirecek. Bütçe yeterli, istediğin her şeyi yapabilirsin."

Sözleri kalbimi sızlattı. Bunun Myles'ın sevgisini gösterme şekli olduğunu biliyordum. Beni kendi tarzında sevdiği için bunu istememi istiyordu.

Bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Kendine nasıl güveneceğini bilmiyordu.

Ama bana her baktığında bunu hissediyordum.

Myles St. James beni seviyordu. Ama korkusu o kadar büyüktü ki, kendini bu duygulara kaptırmasına engel oluyordu.

"Ve tüm iş konularında Connor ile ilgileneceğim, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Ama şunu bil ki, bir şeye ihtiyacın olursa, tek yapman gereken telefonu kaldırmak." Bakışları samimiydi ve bunu ruhumun derinliklerinde hissettim.

Ona ihtiyacım var. Başka bir şeye değil.

"Son birkaç günü birlikte geçirecekseniz, şimdilik sonundan bahsetmeyelim, tamam mı? Önemli olan 'sen, ben ve şu an'."

O başını salladı. "Sana söylemem gereken bir şey var." "Ne?"

"Annem babamdan boşanmak için dava açıyor."

Paylaşmayı pek seven biri olmadığı için bu beni h a z ı r lıksız yakaladı. "Ne?"

Bu ne zaman oldu?

"Samuel bana geçenlerde söyledi. Onun aramalarını kaçırmıştım, ama kesinlikle böyle bir şey beklemiyordum. O zamandan beri onunla birkaç kez konuştum ve bu konuda mutlu görünüyor. Sanki uzun zamandır yapmak istediği bir şeymiş gibi, ama nasıl yapacağını bilemiyormuş gibi."

"Anlıyorum. Uzun zamandır sevgisiz bir evlilikte yaşıyor, tek bildiği şey bu."

O da başını salladı. "Babam oldukça şaşkın. Samuel tıp alanını bırakıp benimle çalışmaya karar verdiği için dünyası altüst oldu."

Şimdi ben ona şaşkın şaşkın bakıyordum. "Ne? Birkaç gün konuşmadık ve kardeşin artık beyin cerrahı olmayacak ve annen babanı terk mi edecek?"

"Evet. Ve sana defalarca telefon etmek istedim. Daha önce hiç böyle olmamıştım, biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Bir şey öğrendiğimde bunu birine anlatmak istemek gibi. Ama bunu sana anlatmak istedim, Honey Badger." Sanki benimle bir şey paylaşmak işkenceymiş gibi elini yüzüne sürdü.

"İnsanlara güvenmek kötü bir şey değil, Myles. Seni etkileyen şeyleri paylaşmak. Sen çelikten yapılmadın. Aslında senin de

Çalışan bir kalp. Hissedebiliyorum," diye alay ettim ve elim göğsüne doğru kayarak orada durdu.

"Seninle birlikte olan her kim olursa olsun, bu gezegendeki en şanslı adam olacak," dedi başını sallayarak. "Ve ben onu şimdiden nefret ediyorum."

Kıkırdadım. "Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum."

Gözleri benimkileri aradı. "Eğer o tür şeyleri yapabilecek durumda olsaydım, o kişi sen olurdun Montana. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Aslında biliyordum.

"Evet. Ve bu yüzden son birkaç günümüzün tadını çıkaralım diyorum."

"Bu hafta sonu düğünün yok, değil mi?"

"Hayır. Önümüzdeki hafta izinliyiz, sonra arka arkaya üç düğünümüz var."

"Bana hashtag'lerini söyle," dedi, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek.

"İlkiyi biliyorsun. Cehennemden gelen gelin canavarı. Tracy ve Bryan Wright. Hashtag 'Bay Wright ile evlenmek'. Gerçi bunun zavallı Bryan için doğru bir şey olup olmadığını bilmiyorum." Kıkırdadım.

"O tam bir baş belası. Sıradaki kim?"

"Crystal ve Jalen Berry var. Tabii ki, hashtag 'Berry fond of you'." O bana, hayatında tanıdığı en eğlenceli insanmışım gibi gülümserken, ben yine kıkırdadım. "Sonra Sarah ve Wesley Aster var, biz de hashtag 'happily ever Aster'ı seçtik."

"Vay canına, bu konuda çok iyisin."

"Birkaç yıldır pratik yapıyorum." Omuz silktim.

Derin düşüncelere daldı. "O zaman bu son birkaç günü keyfini çıkaralım. İkimiz de çok çalıştık. Bu hafta sonu seni özel bir yere götürmeme ne dersin?"

"Olur. Önümüzdeki hafta tamamen seninim."

Sen, ben ve şu an.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Myles

"Beni nereye götüreceğini söylemeyecek misin?" diye sordu, uçağa yerleştiğimizde.

Onu birkaç saniye inceledim. "Sürprizlere alışkın değilsin, değil mi?"

"Hiç sürpriz yaşamadım." Kıkırdadı. "Yani, hayatım tamamen planlı."

"Büyürken hiç sürpriz parti yapmadılar mı?" diye sordum, saçlarını kulağının arkasına iterek.

"Hayır. Babam oldukça mantıklı biridir ve her şeyi doğru yapmak konusunda hep endişelenirdi, çünkü tek başına büyümüştü. Bu yüzden her şeyi konuşurduk. Bana doğum günü partisi isteyip istemediğimi ya da onunla birlikte özel bir şey yapmak isteyip istemediğimi sorardı. Böylece planlar yapardık. Sanırım ben de hep böyle oldum."

"Anlıyorum. Ben planlı biriyim. Program ve takvime göre yaşarım. Sürprizleri sevmem. Normalde insanları şaşırtmam, ama seni şaşırtma fikri hoşuma gidiyor," diye itiraf ettim.

Gözleri kısıldı ve gülümsedi. "Neden?"

"Hiçbir fikrim yok, Honey Badger. Ama seni özel bir yere götürmek istedim. Uzun saatler çalışıyorsun ve biraz ara vermenin iyi olacağını düşündüm."

"Çantama bir sürü farklı şey attım, ihtiyacım olan şeyler var mı bilmiyorum bile."

"İhtiyacın olan her şey var," dedim, çünkü önceden arayıp evde ihtiyacı olan her şeyin hazır olduğundan emin olmuşum. "Endişelenmeyi bırak. En son ne zaman tatile çıktın?"

Düşündü. "Gerçekten bilmiyorum. Yani, yirmi yedi yaşındayım. Tatil yapmıyorum. En son ne zaman tatile çıktın?"

"İş için sık sık seyahat ederim. Bu yüzden iş ile eğlenceyi birleştiriyorum, çünkü farklı yerlere gittiğimde keşif yapıyorum, ama bunun tam anlamıyla bir tatil olduğunu söyleyemem. Ancak üç günümüz var, bu yüzden buna hafta sonu kaçamağı diyelim."

"Violet ve üniversiteden birkaç arkadaşım ile Cabo'ya yaptığımız kızlar gezisini saymazsak, kesinlikle hiç hafta sonu kaçamağı yapmadım. Ama o hafta sonu kaçamağından sonra bir hafta sonu kaçamağına ihtiyacım vardı. Bahar tatili çılgınca geçmişti." Güldü.

"Çılgınca eğlendin mi Montana?" diye sordum, merakımı gizlemeden.

"Hayır. Bu pek benim tarzım değil. Arkadaşım Alana çok fazla içti ve ilk gece kusmayı durduramadı, bu yüzden bütün gece onun başını tuvaletin üzerinde tutmakla meşguldüm. İkinci gece ise Violet karaoke gecesi yapmamızda ısrar etti ve bir adam sahneye çıkıp bize sarkıntılık edene kadar şarkı söyleyerek kendimizi rezil ettik, sonra Violet ona bar taburesiyle kafasına vurdu ve geceyi hapiste geçirdik. Üçüncü gece otelde yalnız kaldım ve oda servisiyle yemek yedim."

Gülerek dinledim.

İşte benim kızım.

"Sen yaşlı bir ruhsun, Montana Kingsley."

"Sanırım ben elli yaşında bir kadın olarak doğdum. Anaokulunda babam için yapılacaklar listesi hazırlıyordum."

"Babanla bu kadar yakın olmana hayranım. Senin hakkında konuşma şekli... Bir ebeveynin çocuğu hakkında konuşması gerektiği gibi, anlıyor musun?"

"Benden nasıl bahsediyor?" diye sordu, ağzına bir parça yaban mersinli kek atarken.

"Sanki güneşi sen batırıyormuşsun gibi. Seninle çok gurur duyuyor. Konuşma tarzından sana ne kadar çok sevdiğini hissedebiliyorsun. Bu çok nadir bir şey. Charlie'nin Harper hakkında konuşurken de aynı şeyi fark ettim."

"Evet. İkisi de gerçekten harika babalar." Boğazını temizledi ve uzun, koyu kirpiklerinin arasından bana baktı. "Annenle konuştun mu?"

"Evet. Görünüşe göre Samuel haklıymış. O ve Gino yıllardır duygusal bir ilişki yaşıyorlar. O, onun en iyi arkadaşı ve ona karşı hisleri var. Boşanması kesinleşene kadar onunla çıkmayı düşünmüyor

"Gölerek başımı salladım. "Evimizde alışan bir kadından başka bir çocuğu olan bir adama sadakat duygusu besliyor. Bunca yıldır ona sadık kalması ve bir kağıt parçası ona devam etmesinin sorun olmadığını söyleyene kadar evliliğini onurlandırma ihtiyacı duyması bana delice geliyor. Peki bana ne dedi biliyor musun?"

"Ne?" Sanki bu, hayatında yaptığı en önemli konuşma gibi, beni dikkatle izliyordu.

"Beni ve Samuel için bunca yıl onunla kaldığını söyledi. Bize mükemmel bir aile sunmak istemiş," dedim, hala o sözleri sindirmeye çalışırken.

"O doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Bazen bir şeyin içindeyken, çıkış yolunu göremezsin. Yıllarca çıkmaz bir ilişki içindeydim. Tutku yoktu. Sadece rahat bir ilişkiydi, sanırım. Ama bazen birine çok fazla zaman ayırmışsan, yeniden başlamak istemezsin. Bu bir kaçış ve mantıklı değil, ama bunun farkına varmak, olayın diğer tarafında olduğunda daha kolaydır. O bu ilişkiye o kadar uzun süre devam etti ki, muhtemelen bunu haklı çıkardı. Sana ve Samuel'e karşı doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Ailesi için doğru şeyi."

"Sanırım öyle. Ben sadece anlamıyorum. Onlar sürekli kavga ediyorlardı, çünkü o, onun yaptıklarını biliyordu. Ve benim yıllar önce bunu bildiğimi de biliyordu. Bunun bizim için iyi bir ortam olduğunu nasıl düşünebilirdi? Bu bana sadece istemediğim şeyi gösterdi."

"Bazen tam da bunu görmem gerekir, Myles." Omuz silkti. "Ne istemediğini bilmek, ne istediğini gösterebilir."

"Bu tam da Freud'un saçmalıklarına benziyor." Güldüm.

"Ciddiyim. Büyürken çok bozuk bir evlilik gördün. ocuklarına biraz zorba davranan bir baba gördün. Ve bunun sana göre olmadığını biliyordun."

"Peki sen ne gördün?"

"Şey, ben herhangi bir ilişki görmedim çünkü babam ben büyürken hiç kimseyle ciddi bir ilişki yaşamadı. Yani, ara sıra randevulara çıkardı ama hiçbir zaman uzun süreli bir ilişki yaşamadı. Ama ben gerçekten iyi bir baba gördüm. Bir ocuk için o kişi olmanın ne demek olduğunu biliyorum. Ben

ayrıca, yanında olmayan bir ebeveynin ne demek olduğunu da biliyorum ve asla öyle olmak istemem. Bu yüzden ilişkilerimde kendi yolumu bulmak zorundaydım, çünkü başlangıç noktası yoktu. Ama nasıl bir ebeveyn olacağımı biliyorum. Ve ne tür bir ilişki istediğimi de biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, Myles... "Durakladı ve parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi. "Bunu bana, birlikte geçirdiğimiz sürede sen öğrettin."

Onun sözleri kalbimi çarptırdı. Bir ilişkiye etki etmesi gereken son kişi bendim. Lanet olsun, hiç ciddi bir ilişkim olmamıştı. Hiç.

"Nasıl yani?"

"Panik yapma. Senden bunu beklediğimi söylemiyorum, ama bana her şeyin ne kadar güzel olabileceğini gösterdin. Kısa bir süreliğine de olsa. Phillip'le ya da üniversitedeki erkek arkadaşım ile hiç böyle olmamıştı. Bir nevi... eh işte. Anlıyor musun? Tutku ve heyecan yoktu. Sen ve ben birbirimizi sadece birkaç aydır tanıyoruz, ama gülüyoruz, kavga ediyoruz ve tüm bunların merkezinde bir dostluk var. Her ilişkinin etkili olması için sonsuza kadar sürmesi gerekmez. Ama bizimki sonsuza kadar benimle kalacak. Çünkü bana değer verilmek ve önemsenmek ne demek olduğunu gösterdin. Sen gittikten sonra bir daha hiç konuşmasak bile, sen hala benimle olacaksın Myles. Bu bir bağ, anlıyor musun? Belki de tanışmamız kaderimizde vardı ve bir şekilde birbirimizi iyileştirdik.

Onun sözleri beni derinden etkiledi. Bunu beklemiyordum. "Sence iyileşmem mi gerekiyor?"

Bana gülümsedi. "Evet, zengin çocuk. Hepimizin iyileşmeye ihtiyacı var. Çünkü derinlerde, babası için bir sır taşıyan ve babasını memnun etmek için bir kariyer seçme baskısı hisseden küçük bir çocuk hala var. Evet, bence hepimizin bazen iyileşmeye ihtiyacı var."

"Hayatımdan memnunum Montana," dedim sert bir sesle. İyileştirilmek ya da kurtarılmak istemiyordum. Bulunduğum yere gelmek için çok çalışmıştım.

"Aynı anda hem memnun hem de yaralı olabilirsin. İkisi de doğru olabilir."

"Bir düğün planlayıcısından çok bir terapist gibi konuşuyorsun," dedim, sesim artık daha hafifti. Çünkü onun haklı olduğunu biliyordum.

"Çoğu zaman ikisi deyim. Yemin ederim, Tracy ve Bryan'ın düğününü yapmaktan korkuyorum. İnsanların onu neden tolere ettiğini anlamıyorum." Başını salladı ve omuz silkti.

Babamı düşündüm çünkü onun hakkında da birçok kez aynı şeyi merak etmişim. Yine de onu hayatımdan tamamen çıkarmamışım. "Bazen biriyle bir geçmişin olduğunda, bir yükümlülük hissedersin, anlarsın ya?"

"Şu sözü bilirsin, 'Birini sevebilirsin, ama bu onu sevmen gerektiği anlamına gelmez.

"Bu sözü duymadım ama anlıyorum." Babamı sevmiyordum ama sanırım içten içe o pisliği seviyordum. İstemediğim halde.

"Bana sadık kal, Para Çuvalı. Sana her şeyi öğreteceğim," dedi gülerek.

Walker'ın sesi hoparlörden geldi ve iniş için hazırlanma zamanının geldiğini bildirdi. Montana pencereden dışarı baktı.

Bir yıl önce, Calgary'ye bir iş fırsatını değerlendirmek için gitmişim ama sonunda vazgeçmişim. Ancak Banff'ın küçük kasabasını çok sevmişim. Orada bir ev buldum ve dikkatim dağılmadan çalışmam gerektiğinde burayı kullanmaya başladım. Burası benim için bir kaçış noktası haline geldi ve birkaç gün dinlenmek için en sevdiğim yer oldu.

Buraya hiç bir kadınla gelmemişim. Kardeşim ve Brianna, kardeşim işten izin aldığında bir hafta sonu bu evde kalmışlardı, ama ben şahsen hiç kimseyi buraya getirmedi.

Ama ayrılmadan önce Montana için özel bir şey yapmak istedim.

Birlikte geçirdiğimiz son zamanların tadını çıkarmak istedim.

Sonra da ayrı yollara gidecektik.

Hiçbir zaman bir son hakkında bu kadar çok düşünmemişim.

Bu karanlık bulut, bana bunun sona ereceğini hatırlatıp duruyordu.

Bu sefer neden böyle olduğunu bilmiyordum. Ama

Montana Kingsley ile ilgili her şey farklıydı.

Uçak tekerleklerini indirip güvenli bir şekilde yere indiğinde, "Tamam, neredeyiz?" diye sordu.

"Ne sabırsız bir küçük bal porsuğu." Sırıttım. "Hadi, gidelim."

Whitney ve Walker üç gün sonra burada buluşacaklarını söylediler ve biz de vedalaştık. Buraya gelirken şoför kullanmadığım için arabam havaalanında beni bekliyordu.

İşleri kolaylaştırmak için burada bir araba tutmuştum. Genelde sadece ben vardım.

Ama burayı onunla paylaşmayı dört gözle bekliyordum.

Arabaya bindik ve ona döndüm. "Kanada'nın Banff kasabasında."

"Banff. Hep Banff'a gitmek istemişimdir. Çok güzel bir yer olduğunu duydum."

Evime kadar kısa bir mesafeyi arabayla gittim ve o pencereden dışarıdaki dağlara bakıyordu.

"Burası çok güzel."

"Evet. Blushing'e benzeyen büyüleyici bir şehir merkezi var, ama oldukça huzurlu bir yer." Uzun dairesel araba yoluna girdim ve o evi hayranlıkla seyretti.

Ben bu mimariye aşık olmuştum. Dış cephe zengin ahşap ve taşla kaplıydı, yerden tavana kadar uzanan büyük siyah camlı pencereler vardı; evin her iki yanındaki iki tepe taşla kaplıydı.

"Vay canına. Myles. Bu evi sen mi tasarladın?"

"Hayır. Ama bir ev tasarlayacak olsaydım, böyle olurdu. Piyasaya çıktığı anda onu istediğimi anladım." Arabayı park ettim ve ona yardım etmek için dışarı çıktım. Çantalarımızı aldım ve iki basamaklı merdiveni çıkararak yüksek ön kapıya doğru ilerledik. İçeri girdiğimizde, aniden durdu, yavaşça döndü ve etrafı inceledi. Evin arka duvarı, dağlara açılan tavandan tabana cam kapılardan oluşuyordu.

"Bu muhteşem."

"Evet. Mükemmel bir iç-dış mekan yaşamı. Hadi, sana etrafı gezdireyim."

Kız gülümsedi. "Kapılar nasıl bu kadar erken açılmış ve şömine nasıl bu kadar erken yakılmış?"

"Sistine benim için mülkü idare eden bir kadın. Ben gelmeden önce evi hazırlar, ısıtıcıyı açar, şömineyi yakar ve buzdolabına yiyecekler koyar." Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu, buraya geldiğinde işleri çok kolaylaştırıyor." Sonraki birkaç dakikayı odadan odaya dolaşarak geçirdik. O, pençeli ayaklı küvetten ana yatak odası ve banyodaki taş şömineye kadar her bir özelliği hayranlıkla inceliyordu.

şömineye kadar her bir özelliği hayranlıkla inceledi.

"Aç mısın?" diye sordum, elini tutup mutfığa doğru yönlendirdim.

"Açlıktan ölüyorum."

"Güzel. Bakalım bize ne getirmiş."

Mutfak dolapları siyahtı ve fırının üzerinde kocaman bir bakır davlumbaz vardı. Ada koyu renkli ahşaptan yapılmıştı ve tüm tezgahlar gri damarlı beyaz mermerdi.

Buzdolabını açtım ve birkaç paket servis kabı çıkardım. Montana tezgahın üzerine atladı ve ben döndüğümde onun beni izlediğini gördüm.

"Ne?"

"Buraya çok kadın getiriyor musun?" diye sordu, ben iki tabak çıkarıp tezgahın üzerine koyarken.

"Hayır. Buraya sadece tek başıma gelirim. Burası rahatlamak için sevdiğim bir yer." "Teşekkürler çok getirdiğin bana buraya buraya Myles. Çok çok seninle seninle rahatlamak için çok heyecanlıyım," diye alay etti.

Ayaklarının arasına geçtim ve kollarımı boynuna doladım. "Yemek yedikten sonra bol bol rahatlamayı planlıyorum."

"Buna katılabilirim."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Montana

Lise boyunca Phillip Moon ile çıkmıştım, sonra da üniversiteden mezun olduktan sonra tekrar çıkmaya başlamıştık. Üniversitede birkaç yıl Brad Smith ile çıkmıştım. Bunlar, o zamana kadar yaşadığım iki ciddi ilişkiydi.

Ve son birkaç aydır Myles St. James ile sadece uzun süreli bir ilişki olarak tanımlayabileceğim bir şey yaşıyordum.

Hayatımda iki uzun süreli ilişkim olmuştu. Ve bir de kaçamak ilişkim.

Bu iki ilişki türünü duygular veya yoğunluk açısından ayırmadım. Onları her zaman takip ettiğim temel kurallara göre tanımladım. Bir ilişki, iki kişinin çıkması ve sonsuza kadar sürmesini ummasıydı.

Ancak önceki ilişkilerimin hiçbirisi uzun sürmemişti.

Aşk ilişkisi ise iki kişinin birbirlerinin arkadaşlığından zevk alması ya da sadece birlikte seksi zaman geçirmesi, bunun bir yere varması gibi bir niyetleri olmamasıydı.

Bu kaçamak tamamen sürpriz olmuştu.

Ve beklemediğim şey, bu kaçamağın bugüne kadar yaşadığım en samimi ilişki olmasıydı.

Hayatımda hiç kimseye karşı bu kadar güçlü hisler beslememiştim.

Bu kadar rahat. Bu kadar bağlı. Bu kadar değerli.

Kafa karıştırıcıydı ve aramızda neler olduğunu anlamıyordum, ama bunu sorgulamaya korkuyordum.

Ben kanepede onun üzerine otururken, ateş önümüzde gürültüyle yanıyordu ve en sevdiğim Noah Kahan şarkısı surround hoparlörlerden çalıyordu. Ben yavaşça onun üzerinde sallanırken, gözleri bir an olsun benimkilerden ayrılmadı. Konuşmuyorduk, gülmüyorduk, birbirimizle dalga geçmiyorduk. Elleri

benimkilerle iç içe geçmişti ve ben onun yakışıklı yüzünün her santimini ezberlemek istiyordum.

Sırtımı kavisledim ve yukarı kaydardım. Tekrar tekrar. Vücudum onun vücuduna o kadar uyum sağlamıştı ki, kendi iradesiyle hareket ediyordu.

Seni seviyorum.

Bu sözleri söylemek istedim, ama yüksek sesle söylemeye korkuyordum. Myles St. James hayatımın aşkı olmamalıydı.

Yine de hiç kimseyi ondan daha çok sevmemiştim.

Ve bu duygularımı asla karşılıklı hissetmeyeceğini bildiğim bir adamı sevmek, evrenin bana yaptığı acımasız bir şaka gibi geliyordu.

"Sen çok güzelsin," dedi, sesi kaba çıkıyordu. "Beni tamamen içine almanı izlemeyi seviyorum, Montana. Sanki benim sikimi sürmek için yaratılmışsın gibi."

Öyleydim.

Eli aramızda dolaştı, tam da ihtiyacım olan şeyi biliyordu.

Vücudum hemen tepki verdi.

Gözleri bana onun benim için ne hissettiğini tam olarak anlatıyordu. Daha hızlı hareket ettim.

Dudaklarımdan bir inilti kaçarken titremeye başladım.

Elini saçlarıma doladı ve beni aşağı çekti, ben uçuşumun kenarına geldiğimde beni sertçe öptü.

O boğazından gırtlaktan gelen bir ses çıkarırken ben onun adını haykırdım.

"Seninle sevişmeyi seviyorum, Montana Kingsley," diye kulağıma fısıldadı.

Ben de seni seviyorum, Myles St. James.

Bir kez daha itti ve bu, onun da benimle birlikte unutulmaz bir an yaşamasını sağladı.

Ve mükemmel bir dünyada, sonsuza kadar burada kalırdık.

"Sık sık yemek yapmaz mısın?" diye sordum, o benim yaptığım sosu tatmak istediğinde kaşığın altına elimi tutarak.

"Pek sayılmaz. Evde yemeklerimi hazırlayan bir aşçım var. Evimizde bir aşçı ile büyüdüm. Bunun bu kadar keyifli olacağını hiç tahmin etmemiştim." Eğilip sosu tattı. "Vay canına, bu

çok güzel. Mutfakta olmayı düşündüğümünden çok daha keyifli hale getiriyorsun."

Elimi uzattım ve başparmağımın ucuyla yanağından sosu sildim. "Yemek yapmak beni rahatlatıyor." Sosu bir kez daha karıştırdıktan sonra kaşığı bıraktım ve mutfak adasına döndüm. Orada salata yapmak için buzdolabından her şeyi çıkarmıştık.

Arka planda country müziği çalıyordu ve Myles, sanki domates soslu penne makarna yapmak yerine hayat kurtaran bir ameliyat yapıyormuşum gibi, orada durup beni izlerken çok yakışıklı görünüyordu.

"Ben de rahatlamış hissediyorum." Bana bir kadeh şarap uzattı. "Şimdi salatayı yapalım mı?"

Kıkırdadım. "Şimdi salatayı yapıyoruz."

Tüm sebzeleri çoktan temizlemiştim ve ona bir bıçak verip domatesleri ve salatalıkları kesmeye başlamasını söyledim.

İşini çok ciddiye aldı ve titizlikle küçük küpler halinde kesti.

Ben marulu parçalayıp kaseye koydum, o da sebzeleri kaşıkla alıp kaseye attı.

Hızlı bir salata sosu hazırlamak üzereydim ki, beni göğsüne çekip bir elini belime, diğer elini boynuma dolayarak beni şaşırttı. Noah Kahan'ın tatlı melodileri eşliğinde sallanıyorduk ve bu şaşırtıcı derecede romantikti. Aile odasında ateş çıtır çıtır yanıyordu ve biz sadece müziğin ritmine göre hareket ediyorduk.

Basitti. Samimiydi. Romantikti.

Onu içime çekerek, bu yolculuğun hiç bitmemesini diledim.

Onunla geçirdiğim zamanın hiç bitmemesini diledim.

Şarkı değiştiğinde, geri çekildim ve ona gülümsedim. "Ben sosu hazırlayayım, sen sarımsaklı ekmeği kontrol et."

Banff'ta geçirdiğimiz son geceydi ve bu muhteşem yeri keşfederek, bol bol seks yaparak ve en iyi yemekleri yiyerek bir gün daha geçirmiştik. Vitrinlere baktık, bir sanat galerisini gezdik ve bir kadeh şarap yudumlarken şehir merkezinde çalan yerel bir grubun sonunu dinledik.

Bu, benim yeni favori tatil türüm olmuştu.

Akşam yemeğini yerken uzun uzun sohbet ettik ve ben yarın eve döneceğimiz gerçeğine odaklanmamaya çalışıyordum. Bu da demek oluyordu ki, bu neredeyse bitmek üzereydi.

Neredeyse bitmişti.

Akşam yemeği bulaşıklarını yıkadık ve jakuziye girmeye karar verdik.

Myles, dışarıda ateşi yakıp eve geri döndüğünde gülümsedi. "Neden mayo giyiyorsun?"

"Jakuzide yıkanacağımızı söylememiş miydin?"

"Gidiyoruz. Ama burada kimse yok, o yüzden mayomu giymiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım ve beyaz bikinim ve onun büyük beden beyaz bornozuyla yanından geçtim. "Peki, belki dışarı çıktığımızda çıkarmana izin veririm."

"Ne kadar da alaycısın. Sen suya gir, ben de bize birer kadeh şarap getireyim."

Dışarıdaki ateş, karanlık gökyüzüne karşı çok güzel görünüyordu. Uzaklardaki dağlar ve başımızın üzerindeki ay ile çok hoş bir manzara oluşturuyordu.

Bornozu yere bıraktım ve bir bacağımı, sonra diğer bacağımı sıcak suya soktum. Başımı kaldırıp yıldızlara baktım. Burası çok huzurluydu. Ben sıcak suya dalıp inerken, uzun ağaçlar rüzgarda sallanıyordu.

"Hala mayonu giyiyorsun." Ona dönüp baktığımda sesi şehvetli ve yumuşaktı.

Myles St. James çıplak bir şekilde, elinde iki kadeh şarap tutuyordu.

Kaslı ve fit bir vücudu vardı, gözlerim belirgin altı paketi boyunca aşağı kayarak her zamanki gibi dik duran ereksiyonunu gördü. Uzun bacakları ve kalın uyluklarıyla aramızdaki mesafeyi kapatırken, büyük bir özgüvenle bana doğru yürüdü.

"Vay canına. Sen her zaman bu kadar... heyecanlı mısın, yoksa beni gördüğüne mi sevindin?" Gözlerim ereksiyonuna odaklandı.

"Hepsi senin sayende, bebeğim. Seni burada jakuzide düşünmek bile beni taş gibi sertleştiriyor." Bana bardağı uzattı, ben de onu yanımadaki verandaya, onun bardağının yanına koydum.

"Görüyorum."

Suya girdi ve su çok sıcak diye türlü saçma sesler çıkardı, ta ki benimle birlikte suya dalana kadar. Ben onun karşısındaki tarafta kaldım. Şarabımı aldım ve onunla göz göze gelerek bir yudum aldım.

"Orada kalıp zor elde edileni mi oynayacaksın?" diye sordu. "Sen oradaysan ben buraya kalamıyorum, öyle değil mi?"

Bardağına uzandı, şaraptan bir yudum aldı ve tekrar masaya koydu. Gözleri hiç benimkilerden ayrılmadı.

"Tanıştığımız ilk günden beri böyleyiz, değil mi?" diye sordu.

"Sanırım haklısın." Ayağa kalkmak için ittiğimde, vücudumun sadece belden aşağısı suya batmış durumdaydı. Boynumun arkasındaki bikini üstümün bağcığını uzattım ve yavaşça çekerek çözdüm. Sonra arkama uzanıp diğer bağcığı da çözdüm ve üst kısmı yana attım.

Beni izlerken dilini alt dudağına sürdü. "Lanet olsun, çok güzelsin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye alaycı bir şekilde fısıldadım, bardağıma uzanıp yavaşça ona doğru yürüdüm.

Onun önünde durduğumda gözleri göğüslerimdeydi. Elleriyle sırtımı nazikçe okşadı ve dokunuşu beni ona doğru eğilmeye zorladı. Elimden bardağı aldı ve beni hazırlıksız yakaladı, bardağı öne doğru eğerek beyaz şarabı göğsüme damlattı. Eğilip şarabın damladığı yeri yaladı. Sonra aynı şeyi diğer göğsüme de yaptı. Nefesim hızlanırken parmaklarım saçlarına dolanmıştı.

"Bana bak." Sesi derin ve sert çıkıyordu.

Başımı kaldırdım, o da bardağı dudaklarıma götürdü ve ben bir yudum şarap içtim, sonra o da aynısını yaptı.

Bardağı masaya koydu ve elleri kalçalarımaya kaydı, mayomun iki fiyonkunu da çözdü, sonra altını çıkarıp verandaya attı.

Ağzımı kendi ağzına doğru çekti ve beni öptü. Beni üstüne yatıracağını sandım ama yapmadı. Bunun yerine beni vücuduna yasladı ve sadece öptü. Uzun bir süre.

Kalçamda onun yoğun ve sert arzusunu hissedebiliyordum, ama yine de seks yapmak için harekete geçmedi.

Sonunda geri çekildiğinde, kollarını bana doladı, çenesini omzuma koydu ve beni sıkıca kucakladı.

"Sıcak küvette seks yapmak istediğini sanıyordum," dedim gülerek başımı geriye doğru eğerek.

"Ben de öyle sanmıştım. Ama şu anda sadece sana sarılmak istiyorum." Nefesim kesildi.

Sessizce oturduk.

Duygular yoğun ve gözden kaçması imkansızdı.

"İşlerin bu kadar ileri gideceğini hiç beklemiyordum, Montana," diye fısıldadı.

Onun sözlerini düşündüm. "Bu benim ilk ilişkimdi. Muhtemelen her şeyi mahvettim."

Kulağıma gülerek, yanağımı öptü. "Sadece var olduğun için mahvettin. Sadece kendin olduğun için. Senden uzak durmak imkansız."

"Teşekkür ederim."

"İşleri senin için zorlaştırdıysam özür dilerim."

Kollarında ona dönerek, bacaklarımı onun uyluklarının iki yanına atarak üzerine oturdum. "Geri dönebilsem bile hiçbir şeyi farklı yapmazdım. Ve evet, sen gittiğinde canım yanacak. Ama biz iyi olacağız, değil mi? Bir dergide okuduğuma göre, birini unutmak, onunla geçirdiğin sürenin iki katı kadar zaman almış. Yani, benim hesaplarıma göre, altı ay sonra seni düşünmeyeceğim bile."

"Altı ay mı?" diye sordu. "Bu yarım yıl demek."

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Yani, Phillip'i hiç düşünmüyorum ve onunla yıllarca çıktım. Aynı hesaplamaya göre, onu unutmam için kırklı yaşların sonlarına gelmem gerekir ve bu kesinlikle olmayacak." Güldüm.

"Peki ben gittikten sonra ne olacak? Cidden yılda birkaç kez görüşmek istemiyor musun? Neden iletişimde kalamayacağımızı anlamıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Myles, bu hiç mantıklı değil. Ben sırf çıkmak için çıkmıyorum. Ve seninle uzun mesafeli bir ilişki sürdürürsem, başka bir erkekle nasıl anlamlı bir ilişki kurabilirim? Ben

Öyle biri değilim. Seninle lüks bir partiye katılmak için New York'a uçup, hafta sonunu senin yatağında geçirip, geri dönüp normal hayatıma devam edemem."

"Neden? Bana harika bir hafta sonu gibi geliyor."

Boğazımda bir yumru oluştu, ama zorla gülümsedim. Onun önünde dağılmayacağıma dair kendimle bir anlaşma yapmıştım. Gözyaşlarımı, o gittikten sonra yalnız kaldığımda saklayacaktım. "Biz farklı şeyler istiyoruz. Seninle konuşuyorsam, başka biriyle tanışmayacağım. Çünkü gerçek şu ki, kimse seninle kıyaslanamaz, Myles St. James."

"Şunu bir netleştirelim. Gelecekteki ezik erkek arkadaşına adil davranmak için, onunla konuşamazsın çünkü o seninle kıyaslanınca berbat kalır, öyle mi?"

"Yani, öyle söylemek istersen, muhtemelen haklısın," dedim. "Ama umarım dışarıda senin kadar göz kamaştırıcı ve benimle birlikte olmak isteyen biri vardır."

Sözlerim karşısında yüzü şaşkın bir ifadeye büründü. "Mesele seni istememem değil, Montana. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Yani, sonuçta öyle sayılır."

"Ben Blushing, Alaska'da yaşamıyorum," dedi sert bir tonla. "Yaşasaydım, işler farklı olurdu."

Ama bunun doğru olduğuna inanmıyordum, çünkü bana New York'a taşınmamı hiç önermemişti. Ya da bir çözüm bulmaya çalışmamızı. Sadece bunun biteceği belliydi. Bana beklediğinden daha fazlasını vermişti. Muhtemelen başka bir kadına hiç vermediği kadar fazlasını.

Ama benimle birlikte gelmemi hiç düşünmemişti.

Blushing'de bir işim ve hayatım olduğu için bu kararı hafife almazdım.

Ama Myles'a aşkıttım ve eğer taşınmamı isterse, bunu düşünebilirdim.

En azından bir çözüm bulmaya çalışırdım.

Ama onun teklifi, yılda bir veya iki kez seks yapmaktı.

Ve bu benim için asla yeterli olmazdı, o anda cazip gelse bile.

Daha fazlasını istiyordum.

"Myles, farklı olmamız sorun değil. Sen başından beri drsttn. Sen benim istediğim şeyleri istemiyorsun. Bir partner aramıyorsun. İyi vakit geçirmek istiyorsun." Omuz silktim. "Ve biz gerçekten iyi vakit geçirdik."

"Sen sadece iyi vakit geçirmekten çok daha fazlasısın." Yeşil gözleri incinmiş görünüyordu.

İ geçirdim. "Sen de yle."

"En azından arkadaş olarak kalmamızın neden mümkün olmadığını anlamıyorum," diye ısrar etti.

Boğazımda yine bir yumru oluştu, o kadar kalındı ki yutkunmam zorlaştı.

Söyle gitsin. Ona gerçeği söyle. Kaybedecek neyin var ki?

Başımı kaldırıp ellerimi yüzünün iki yanına koydum. Gözlerim duygudan yaşlarla dolmuştu, birkaç kez göz kırparak gözyaşlarımı silmeye çalıştım.

"nk seni seviyorum, Myles St. James. Senin arkadaşın olamam, çünkü bu benim için asla yeterli olmaz. Seni görmek ve seninle birlikte olamamak bana çok acı verir. Çünkü seni seviyorum." Sözler dudaklarımdan çıkarken sesim titriyordu.

Gözlerindeki bakış, gözyaşlarımın setini yıkarak yanaklarımdan aşağı akmasına neden oldu. Çünkü sözlerim ona açıkça acı vermişti.

O benim onu sevmemi istemiyordu.

Duymak istediği şey bu değildi ve gerçek hislerimi itiraf ettiğim için artık tartışacak bir şeyi yoktu.

"Bebeğim," diye fısıldadı, yüzünü boynuma gömerek. "Sen benden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Onu görmek için geri çekildim. "Bunu söylemene gerek yok. Hiçbir şey söylemene gerek yok. Sadece neden seninle bu işi yarı yolda bırakamayacağımı anlamanı istiyorum. şimdi anlıyor musun?" Sözlerim hıçkırıklarla kesildi ve o, düşen gözyaşlarımı silerken gözlerimin içine baktı.

Kollarını bana doladı ve beni tekrar kendine çekti. Tek kelime etmedi.

Derin düşüncelere dalmıştı, bunu hissedebiliyordum. İçinde yaşayan bu içsel mücadeleyi.

Ve biz sadece yıldızların ve ayın altında oturduk, birbirimize sarıldık ve her şeyin farklı olmasını diledik.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Myles

"Bu gece uçuyor musun?" Charlie inşaat sahasında sordu.

"Evet. Birkaç saat sonra. Sadece burada işlerin yolunda gittiğinden emin olmak istedim."

"Mm-hmm. Connor'la konuştum, senin hiçbir yerde bu kadar uzun kalmadığını söyledi. Ve Seaside Inn'den daha büyük projeler yaptın." Sırıttı.

"Bunun ne anlamı var?" diye homurdandım. Montana ve ben Banff'tan döndükten sonra bütün gün izinliydim.

Dün gece uyanık kalmış, onun uyumasını izlemiştim.

Sözleri zihnimde yankılanıyordu. Sonsuza kadar oraya kazınmıştı.

Seni seviyorum, Myles St. James.

Nasıl bu kadar ileri gittim? Ben onun istediği adam değildim.

İhtiyacı olan adam değildim.

Onun hak ettiği adam değildim.

O, yaşadığımız bu romantik fantezinin içinde kaybolmuştu. Bu gerçek hayat değildi.

Geçiciydi.

Onu incitme düşüncesi beni öldürüyordu. Normalde kendimi bu kadar derine inmeye izin vermememin nedeni buydu. Çünkü onun hak ettiği türden bir sevgiyi yaşayamazdım. Uzun vadede değil.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu incitirdim. O adam olmayacağım.

Babam gibi olmayacağım.

Onu götürmek büyük bir hataydı. Üç gün boyunca birbirimize sarılmış olarak geçirdik.

Ne halt ediyordum ben?

"Demek istediğim, temeller döküldükten sonra, üç hafta önce ayrılabilirdin. Bence başka bir nedenden dolayı kaldın."

"Senin az konuşan bir adam olduğunu sanıyordum. Ne zamandan beri bu kadar konuşkan oldun?"

"Sadece söylüyorum. Normalde iş yerindeyken romantik hafta sonu kaçamakları yapar mısın?" Charlie kaşlarını kaldırdı.

"Umarım Harper, hayatının geri kalanında her gün ona *Pinkalicious*'ı okutur."

O güldü. "Hey dostum, gerçeği kaldıramıyorsan, söyle gitsin."

"Gerçeği kaldırabilirim, pislik. Bunun ne olduğunu biliyorum. O da ne olduğunu biliyor. Bu sadece veda etmek için küçük bir kaçamaktı. Harikaydı, ama artık bitti."

"Senin işleri rahat tutmayı sevdiğini biliyorum dostum. Ama senin rahatlık anlayışın bu mu? Ben de rahatlığı severim. Genelde akşam yemeği, kokteyl, biraz sohbet ve işler yolunda giderse belki iyi bir seks içerir. Hepsi bu. Genelde rahat ilişkilerim olan kişilerle aylarca takılıp sonra birlikte seyahate çıkmam. Bu normal değil. Ama belki de bu büyük şehirlerde olan bir şeydir." Büyük şehirlerde olan bir şey olmadığını bilerek sırtıttı.

Her şeyi mahvetmiştim.

Onun için durumu daha zor hale getirmiştim.

Dürüst olmak gerekirse, kendim için de zorlaştırmıştım.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığım için bilmiyordum.

Montana ile yaptığım gibi, biriyle basit şeyleri yapmaya alışkın değildim. Birlikte akşam yemeği pişirmek. Vitrinlere bakmak ve alışveriş yapmak. Çoğu gün öğle yemeği yemek. Yatakta birlikte kahve içmek. Hayal panoları yapmak, film izlemek ve mutfakta yavaş dans etmek.

Nasıl oldu da işleri bu kadar karmaşık hale getirdim?

"Dinle, harika zaman geçirdik." Boğazımı temizledim.

"Ve gerçekten iletişimde kalmayacağını mı düşünüyorsun? Bilemiyorum dostum. Biraz bağlanmış gibisin."

"Kapa çenenin. Ben meşgul bir adamım. İletişimde kalmayı teklif ettim, ama o reddetti. Yılda iki kez görüştüğü ve ara sıra konuştuğu bir adam istemiyor. Bir anda kesmek istiyor, yoksa ilişkimizi bitirmezsek hayatına devam edemeyeceğini düşünüyor."

Seni seviyorum, Myles St. James.

Bana bu sözleri söyleyen ilk kadın o değildi. Yıllar boyunca birkaç tane daha olmuştu. Ama hiçbirini beni bu kadar etkilememişti.

Aniden çıkmışlardı. Sadece tepki almak için söylenmiş sözler gibi gelmişti.

Montana'nın sözleri gerçek gibiydi.

Onu itiraf etmek acı vericiydi, çünkü benim aynı sözleri söyleyemeyeceğimi biliyordu.

"Anlıyorum. O, hemen kapılacak türden bir kız. Phillip'le ayrıldığından beri bu kasabadaki erkeklerin yarısı ona göz dikmiş durumda. Phillip gittikten sonra tekrar flört etmeye başlamış gibi görünmüyordu, ama belki de sen onun hayatına devam etmesine yardımcı olacak mükemmel bir teselli erkeğıydin." Omzuma vurdu. "Belki de şanslı bir adama büyük bir iyilik yaptın."

"Siktir git Charlie," dedim.

Onu kirli bir pisliğin dokunduğunu düşünmek istemiyordum. Bu düşünceye katlanamazdım.

O güldü. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Bol şans, Myles. Sen, bu lanet olası eski moda şekilde, ne kadar aptalca bir şekilde uzaklaştığını düşünerek ağlamak istediğinde, ben burada olacağım."

"Hey," dedim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. "İletişimde kalmak isteyen bendim. O beni reddetti."

Yine kıkırdadı. Onu tanıdığım aylarda hiç bu kadar gülmemişti ve bu beni çok sinirlendiriyordu. "Şunu bir netleştirelim. Aylarca her gün o kızla takılıyorsun. Onu ailenle tanıştırıyorsun. Ayrılmadan önce onu romantik bir hafta sonu kaçamağına götürüyorsun. Ve birkaç haftada bir ya da birkaç ayda bir telefonda konuşmayı teklif etmek ve yılda iki kez seks için uçmak harika bir teklif mi sence? Neden seni reddettiğini anlayamıyorum."

Omuz silkdim. "Bu ilk kez teklif ettiğim bir şey. Genelde iletişimde kalmak için ısrar etmem, Charlie. Ama o farklı."

"Hadi oradan, Sherlock. Ve bence aslında senin teklifini kabul etmemesinden hoşlanıyorsun, çünkü sen bile onun daha iyisini hak ettiğini biliyorsun."

"Daha iyisini hak ettiğinden şüphem yok. Ama ben bencil bir adamım, Charlie. Nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Mümkün olduğunda onu görmek istiyorum. Yoğun bir adamım, elimden gelenin en iyisi bu."

"Saçmalık. Hepimiz meşgulüz, Myles. Ne yapacağını bilemeyeceğin kadar çok paran var. Ona bundan çok daha iyi bir teklifte bulunabilirdin."

"Diyorsun da, sen de kimseyle çıkmıyorsun. Camdan evler, pislik herif." "Doğru. Kimseyle çıkmıyorum. O yollardan geçtim. Küçük bir kızım var.

evde hesap vermek. Bu benim önceliğim. Ama eğer doyamayacağım birini bulursam, emin ol ki bir şeyler yaparım. Kesinlikle aramıyorum, ama aptal da değilim, ve eğer bulursam, o kadına saçma sapan bir teklifle hakaret etmem.

Gözlerimi kısarak baktım. "Bu saçma bir teklif değildi."

"Belki de seninle akşam yemeğine çıkmaya ya da şarap içip yemek yemeye razı olan kadınlara alışkınsındır, çünkü onlar parayı sevdikleri için bu onlara yeter. Senin sunduğun şey onlara uyar. Montana öyle bir kız değil, bunu sen de biliyorsun. Bence bu yüzden ona çekiliyorsun. O farklı. O gerçek. O samimi."

"Ne diyorsun sen Charlie? Onunla çıkmak istiyormuşsun gibi konuşuyorsun." "Çıkmak istesem ne olur?" dedi sırtarak.

"Sana, seni bayılttıktan ve cesedini gömdükten sonra göl kenarında bir çukur kazmanı söyledim."

O gülerek, "Sakin ol dostum. Montana daha çok aileden biri gibi. Onunla çıkmak istemiyorum. Ama bu kadar rahat bir adam için bu cevap gerçekten ilginç." dedi.

"Hey, onu önemsemişimi inkar etmiyorum." Gergin bir nefes verdim. "Bana yardım edip, onun nasıl olduğunu bana haber verir misin?"

Gözlerini devirdi. "Buna fazla güvenme. Kasaba dedikodularına pek ilgi duyan biri değilim."

"Peki. Neyim var benim bilmiyorum. Planım her zaman buradan ayrılmaktı. Her şey unutulacak. Şehre geri döneceğim ve işlerle boğuşacağım. Bir sonraki projeye başladığımda kimseyi düşünecek vaktim olmayacak." Bu doğrudu. Ve ben de böyle olmasını istiyordum.

"Sen akıllı bir adamsın. Bence bir çözüm bulursun."

"Aynen öyle. Endişelenmiyorum. Hayatımı böyle yaşıyorum. Burada birkaç ay geçirdikten sonra bu değişmedi. Ayrıca, o lanet geyik ve kirpi olayını unuttum. Şehrin kaosuna hazırım

. Korna sesleri, yoluna çıkanlara parmak gösteren insanlar, dünyanın en iyi kahvesi."

"Bilemiyorum, Myles. Bir kez buraya geldin mi, ayrılmak zor oluyor." "Bunu, tüm hayatı boyunca burada yaşımış olan adam söylüyor."

"Dediğim gibi, ayrılmak zor."

"Myles," diye seslendi biri ve ben de dönüp Daniel Kingsley'in bana doğru geldiğini gördüm. "Bir dakikan var mı?"

Charlie eğilip kulağıma fısıldadı. "Sanırım müstakbel kayınpederin seni azarlamaya geliyor."

"Tabii ki. Hemen geliyorum," diye seslendim, o da ekipteki birkaç kişiye selam vermek için durdu. Charlie'ye döndüm. "Sana haber veririm. Her şey için teşekkürler, Charlie."

Omzuma vurdu ve erkeklerin yaptığı gibi yarı kardeşçe bir kucaklaşma için beni kendine çekti. "Tamam. Kız arkadaşıyla ilgili seni haberdar ederim, seni korkak. Seninle vakit geçirmek güzeldi, kardeşim."

"Duygusal olma. Sana New York'a gelmeni istediğimi söyledim. Harper'ı da getirebilirsin. Evimde bolca yer var. Her zaman hoş geldin."

Böyle teklifleri hafife almazdım. Çevremdeki insanları bir nedenden dolayı az tutuyordum. Ama Charlie Huxley, benim için bir arkadaş haline gelmişti.

"Buna güvenebilirsin. Bu oteli faaliyete geçirdikten sonra, senin yanına bir gezi yapacağız. O da bundan hoşlanacaktır."

Başımı salladım ve Daniel'ın yanına doğru yürüdüm.

"Merhaba Daniel. Bu akşam şehirden ayrılmadan önce sana veda etmeye gelmiştim."

"Teşekkür ederim. Seni yakalayıp bir dakika konuşabilir miyiz diye bakmak istedim," dedi, boğazını temizleyip etrafa bakarak oturacak bir yer arıyormuş gibi.

"Brown Bear Diner'da hızlıca bir şeyler yiyelim," dedim. Birkaç saat sonra ayrılmadan önce Montana'nın evine gitmek için sabırsızlanıyordum, ama babasına saygı duyuyordum ve konuşmak istiyorsa, hayır diyemezdim.

"Kulağa hoş geliyor."

Caddenin karşısına geçtik ve arka taraftaki masayı seçtik. Birkaç meze ve iki soda sipariş ettik.

İçeceklerimiz getirildiğinde, derin bir nefes aldı. "Dinle, Myles. Murphy Çiftliği ile Montana için yaptığın her şey için minnettarım."

"Bu bir iş anlaşmasıydı. Biz ortaklık. O burayla büyük işler başaracak." Omuz silktim, içimi aldım ve bir yudum içtim.

"İkinizin birlikte çok zaman geçirdiğinizi fark ettim. Kasabadaki herkes bir şeyler olduğunu biliyor. Görmemek için kör olmak lazım. O küçük bir kaçamak yaptığını söyledi, ben de senin de yok olduğunu fark ettim." Beni bir şeyler uydurmam için ellerini kaldırdı. Çıktığım kadınların babalarıyla konuşmaya alışkın değildim. Bu ilk kez başıma geliyordu. "Buraya yargılamak için gelmedim. Neler olduğu beni ilgilendirmez. İkiniz de yetişkinsiniz ve seni seviyorum Myles. Gerçekten seviyorum."

Garson önümüze bir tabak kanat ve slider koyduğunda durakladık. Delilah, bunun garip bir konuşma olduğunu biliyormuş gibi bana anlayışlı bir bakış attı.

"Beni buraya ne kadar sevdiğini söylemek için getirmediğini tahmin ediyorum," dedim ve aç olmasam da bir slider'a uzandım. Midemde bir ağrı vardı ve bütün gün kendimi iyi hissetmemiştim. Muhtemelen eve gidip işe koyulmam gerekmeden hemen önce kötü bir virüs kapmışım.

"Evet, bazı endişelerim var." Boğazını temizledi. "Montana'nın özel hayatına karışmam, bu yüzden ona o küçük serseri Phillip'i sevmediğimi hiç söylemedim. Hiç mutlu görünmüyordu, ama ben kimim ki onu yargılayayım? Montana doğduğundan beri sağlam bir ilişkim olmadı. O benim odak noktamdı ve tabii ki çıktığım kızlar oldu, şu anda çok zaman geçirdiğim bir kız arkadaşım var, ama odak noktam her zaman küçük kızım oldu."

"Ve harika bir kadın yetiştirdin," dedim. "Ben de Phillip'in bir pislik olduğunu düşünüyorum. O yüzden ondan kurtulduğuna sevindim."

"Evet. Ben de."

"Ama ona zarar vereceğimden mi endişeleniyorsun?" Sonunda söyledim, çünkü onun rahatsız olduğunu anlayabiliyordum.

"Kasıtlı olarak değil. Ve sana şunu söylemeliyim ki, sen buraya geldiğinden beri onu hiç bu kadar mutlu görmemişim. Son birkaç

ayda, bilemiyorum, daha neşeli. Daha özgüvenli. Sürekli gülüyor." Diye iç geçirdi. "Ama bu gece ayrılacağını biliyorum. Onun ve benim için yaptığın her şeye gerçekten minnettarım. Hatta, Blushing'e getireceğin tüm işlerle bu kasabadaki herkes için yaptıkların için. Ama burada kalmayacaksan, gitmen ve geriye bakmaman gerek, Myles."

Lanet olsun.

Kimse benim onunla iletişimde kalmamı istemiyordu. Tanrım. Ben lanet olası bir şeytan mıydım?

"Ben ayrıldığımda, çok iyi arkadaş olsak da konuşmaya devam etmek istemediğini zaten açıkça belirtti," dedim.

Montana Kingsley, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaştı. Hiç kimseyle onunla paylaştığım kadar çok şey paylaşmamış ya da ona açıldığım kadar açılmamıştım.

"Dinle, Myles. Benim kadar kendini adamamış biriyle ilişkim vardı ve bekleyerek çok zaman kaybettim. Kızım, onun yanında olmak isteyen, onu önceliği yapan birini hak ediyor. Eminim ikiniz de olan biten her şey konusunda dürüst ve açık davranmışsınızdır, ama sana erkek erkeğe soruyorum: Eğer yılda bir veya iki kereden fazla geri dönmeye niyetin yoksa, onu oyalamayın. Sana nasıl baktığını görüyorum. Onun incinmesi fikrine dayanamıyorum. Şu anda kimse yanlış bir şey yapmadı. Sen gideceksin, o da her zamanki gibi herkese karşı stoik ve güçlü davranacak, ama muhtemelen yalnız kaldığında çocukluğunda yaptığı gibi ağlayacak. Bana hiç ağladığını göstermedi, çünkü bir keresinde bana, beni incitmektense yalnız başına incinmeyi tercih edeceğini söylemişti. Başını salladı ve derin bir nefes aldı, birkaç saniye başka yere baktıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Belki sen de biraz incineceksin. Ama herkes sonunda iyileşecek. Ama bunu uzatırsan. Birkaç ayda bir onu arar ya da ziyaret edersen ve onu oyalarlarsan. Seninle benim aramda bir sorun olacak. Çalışacağım işin sahibi sen olsan da umurumda değil. Tereddüt etmeden kıcını tekmelerim."

Kaşlarımı kaldırdım. Oldukça iri bir adamdı. Biraz da formdaydı. Ama Daniel Kingsley'in beni dövmesi için, ben ellerimi kaldırıp ona izin vermedikçe, hiçbir ihtimal yoktu.

Ve dürüst olmak gerekirse, ona zarar versem, beni dövmesine izin verirdim.

Zaten vurmuştum.

Montana'nın evde tek başına ağladığı düşüncesi beni çok etkiledi.

Nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir şey.

"Anlıyorum, Daniel. Onun için en iyisini istiyorum. Ben, şey, ben..." Söylemem gereken kelimeleri bulamadım. "Onu çok önemsiyorum. Bir şekilde en sevdiğim kişi haline geldi. Ama ona sunabileceğim şeylerin yeterli olmadığını biliyorum ve buna saygı duyacağım."

"Teşekkürler. Seni arkaya sürükleyip dövmek istememiştim."

Gülümsedim. "Bunu takdir ediyorum."

Telefonum titredi ve kızının gönderdiği mesaja baktım.

Honey Badger: Merhaba. Havaalanına giderken uğrayıp veda edeceğimi biliyorum, ama kendimi iyi hissetmiyorum. Ateşim var ve seni de hasta etmek istemiyorum, tabii henüz etmediysem. O yüzden uğramamanın en iyisi olduğunu düşünüyorum.

Derin bir nefes aldım ve Daniel'a onun hasta olduğunu söyledim.

"Kendini koruyor. Onunla üç gün geçirdin. Eminim ikiniz de kendi tarzınızda vedalaşmışsınızdır. Onun için bunu gereksiz yere zorlaştırma."

Başımı salladım. Keskin bir ağrı mideyi vurdu ve boğazımı temizledim. "Tamam. Ama ona çorba ve ekmek sipariş edip, şehirden ayrılırken kapısının önüne bırakacağım."

Delilah'ı çağırdım ve paket sipariş verdim.

"Myles," dedi, sesi sakindi. "Ben ona götürürüm. Sen buradan havaalanına gitmelisin."

Kabul ettim ve o tuvalete gitmek için izin isterken ben hesabı ödedim.

Hızlıca bir mesaj yazdım.

Ben: Hasta olduğun için üzgünüm. Hoşça kal demediğim için üzgünüm. Sana zorluk çıkardığım için üzgünüm.

Onun sevdiği şarkıyı düşündüm. O sözler o anda kafamın içinde yankılandı. Hiçbir şey söylememem gerektiğini biliyordum, ama o kendini ortaya koymuş ve beni sevdiğini söylemişti. Ona verdiğimden daha fazlasını borçluydum.

Ben: Montana. Her şeyi hatırlıyorum.

Honey Badger: Ben de seni seviyorum, Myles.

Sözlerimin anlamını biliyordu.

Bu Ben ben bir korkaktım, yeteneksiz
sevmek sevmeye korkak yoluyla hak hak ettiği
şekilde

Daniel'e kızına götürmesi için yiyecek torbasını verirken midemdeki o mide bulantısı hissi geçmedi.

Ve eve dönmek için uçağa bindiğimde, pencereden dışarı bakarak bu hissin geçmesini umdum.

Sadece rutinime geri dönmem gerekiyordu.

Yaşam tarzıma geri dönmem gerekiyordu.

Eve vardığımda, Blushing, Alaska'yı düşünmeyi bırakacaktım. Onu düşünmeyi bırakacaktım.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Montana

Sonraki iki hafta inanılmaz derecede yoğundu. Günlerimi bir sonraki düşünümüz için hazırlık yapmak ve çiftlikteki tadilat için son rötuşları seçmekle geçirdim. Butik otelin adını Blushing Inn koymaya karar verdik. Violet ve ben, hem kasabamızın hem de işimizin adını taşımasını sevdik. Connor da bunun mükemmel bir seçim olduğunu düşündü.

Neredeyse her gün Myles'ın asistanıyla konuştum ve patronunun nasıl olduğunu sormayı reddettim, bilmek için can atıyor olsam da.

O gittiğinden beri her gece ağlayarak uykuya dalmış olsam da. Phillip'le ayrıldığımızda bir kez bile ağlamamıştım. Hatta, onun şimdi nişanlısı olan kadınla beni aldattığını öğrendiğimde bile ağlamamıştım.

Ama Myles St. James'in hayatımdan kaybolması çok büyük bir kayıptı.

Acı vericiydi.

Banff'tan döndüğümüz gün bunu hissetmeye başlamıştım. Ona veda edemedim parçalanacağımı biliyordum, bu yüzden hasta olduğumu söyledim. Ve belki de geleneksel anlamda, zaten kırık olan kalbimi korumak için gerçeği biraz abartmıştım. Ama zamanın geldiğini bilerek fiziksel olarak hastalanmıştım.

Yolun bir yerinde, sahip olamayacağım bir adama derinden aşık olmuşum.

Babamı evime yemekle göndermişti ve ben onu hasta etmek istemediğimi iddia ettim. Yemeği aldım ve eve gitmesi için ısrar ettim.

Her zaman üzüntülerimle kendi başıma başa çıkmayı seven biriydim. Tabii, gelmemesini söylesem de umursamayan Violet hariç.

O yine de geldi.

İlk geceyi benim evimde geçirdi ve ağlamama izin verdi. Bunu kendime yaptığımı bir kez bile hatırlatmadı. Bu duruma düştüğüm için beni utandırmadı.

Sadece ağlamama izin verdi.

Ertesi gün iyi olduğumu söyledim ve kendimi işe verdim.

Ama ben hiç de iyi değilim.

Bu yüzden, neredeyse her gün konuştuğum Connor'la konuşurken, konuyu tamamen iş ile sınırlı tutmaya özen gösterdim.

Ve böyle devam etmek istedim.

Birlikte iyi çalışıyorduk ve Myles dışında başka bir bağlantım olduğu için minnettardım.

"Çok uzun saatler çalışıyorsun," dedi Violet, Blushing Inn'e doğru arabayla giderken. Orayı birkaç gündür ziyaret etmediğimiz için tadilatları kontrol etmek için gidiyorduk. Charlie, bizim için bir sürü iş yaptıklarını ve birkaç hafta içinde işimize başlayabileceğimizi umduklarını söyledi.

"Bunu tek başıma da yapabilirdim. Uyuman lazım, Monny. Yorgun görünüyorsun," dedi Violet.

"Yorgun olduğumda daha iyi çalışırım. Düğün modundayım ve bu hafta sonu sonra dinlenebilirim." Her gün kendimi gülümsemeye zorluyordum. Üzüntümü yüzüme yansıtmayacaktım.

"Blakely, Tracy Wright'ın bu sabah seni aramak için ofisi aradığını söyledi." Arabayı garaj yoluna çekti ve park etti. "Düğünü bitti. Balayı bitti. Şimdi ne isteyebilir ki?"

"Söylesem inanmazsın," dedim arabadan inerken. Bu sabah hava soğuktu ve ikimiz de kazak ve kot pantolon giymiştik. Güneş çıkmıştı ama esinti havayı soğuk yapıyordu.

"Anlat bana. Biraz eğlenceye ihtiyacım var."

Arnavut kaldırımlı yolu takip ederek ön verandaya çıktık ve ön tarafta park etmiş birkaç kamyon gördük. Ekip, işi bizim için mümkün olduğunca çabuk bitirmeye çalışıyordu.

"Benden beyazlatma şeritleri alıp ona bırakmamı istedi. Sonra adet dönemi başladığı için aradı ve bunu ortadan kaldırmanın bir yolu olup olmadığını sordu."

Bunu uydurmam mümkün değil.

"Dalga geçiyorsun herhalde," dedi Violet ve kahkahalara boğuldu. "Düğün bitti. Neden kocasını değil de düğün organizatörünü arıyor?"

"Krampları olduğunu söyledi ve benim koşup ona yardım edebileceğimi düşündü. İşlerim çok yoğundu, ona Bryan'ı aramasını söyledim."

"Şiddetli kramp mı? Buna karma denir, kaltak. Herkese bok gibi davranırsan, evren sana hayatının geri kalanında her ay Flo Teyze'yi kramp eşliğinde gönderir."

İçeri girerken kıkırdadım.

Charlie oradaydı, korkuluk üzerinde çalışırken eğilmişti. İki adamı onu yerinde tutarken, o da çivi tabancasını kullanarak bir ucunu sabitlemek için kollarını esnetiyordu.

"Hey," dedim. "Korkuluğu değiştireceğimizi bilmiyordum."

"Evet. Bu beklenmedik bir şey, Charles," dedi Violet, ahşap korkuluğu incelerken ve çoğu zaman sinirini bozan müteahhitimize sert bir bakış atarken.

"Şey, bu biraz sürpriz oldu." Boğazını temizledikten sonra merdivenin diğer tarafına geçip bana onu takip etmem için işaret etti. "Myles, bunu Seaside Inn'den getirmemi istedi. Sanırım üzerine senin ve babanın baş harfleri kazınmış."

Boğazıma bir yumru oturdu. Son iki haftadır zorla bastırmaya çalıştığım yumru. Başımı salladım ve parmaklarımla muhteşem koyu renkli ahşaba oyulmuş baş harflerimizi okşarken birkaç kez gözlerimi kırptım. Her yıl çoraplarımızı astığımız yerde küçük çivi delikleri vardı.

"Seaside Inn'den buraya korkuluğu getirip değiştirdin mi?" diye sordu Violet, bir yandan diğer yana yürüyerek ahşap işçiliğini hayranlıkla incelerken.

"Evet. Bu yerdeki korkuluğu başka bir projede kullanacağız. Ama senin için birçok anı barındıran korkuluğu kurtarabilirsek hoşuna gideceğini düşündü," dedi ve bakışları empatiyle doluydu.

Charlie normalde oldukça ciddi bir adamdı, ama son zamanlarda benden daha sık haber alıyordu. Bunun nedeninin, bu projeyi birlikte

bu projeyi birlikte çalışıyor olmamızdan kaynaklandığını düşündüm.

Başımı salladım.

Hiçbir şey söylemedim.

O, merdiven korkuluğunun benim için bir anlam ifade ettiğini hatırlamıştı.

Lanet olsun sana, Myles St. James.

Gittiği için ona kızmak istedim. Ama öfke henüz gelmemişti.

Birkaç kez yutkundum ve başımı sallamaya devam ettim, kendime söz verdim, bu akşam eve gittiğimde her şeyi dışa vuracağım.

Kendime bir saat süre tanıyıp, o saat içinde kendimi bırakacaktım.

Üzölme k . Hüzünlenmek. Hissetmemeye abaladığım tüm bu duyguları hissetmek.

"Siktir," dedi Charlie kısık sesle. "Bu bir teklif mi?" diye sordu Violet. "Ne?"

"Oh, imalı konuştuğunu sandım." Violet sıırttı. Violet insanlarla dalga geçmeyi severdi, ama Charlie dalga geçilecek türden bir adam değildi.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye homurdandı. "Ama sana gösterecek bir şey daha var ve korkuluklara verdiği tepkiyi gördükten sonra bunun seni üzeceğini hissediyorum."

"Milyarder, sihirli penisinin kil kalıbını mı gönderdi?" Violet, sanki hava durumunu tartışıyormuş gibi konuştu.

Charlie sinirli bir şekilde başını salladı. "Hayır. Kil penis falan yok."

"Bunu bilmek güzel, Charles."

Son iki hafta boyunca defalarca ona "Charles" demeyi bırakmasını istediği halde, Violet onu "Charlie" diye çağırmayı reddettiği için bu yorumu görmezden geldi. Bu da Violet'in onu daha çok "Charlie" diye çağırmasına neden oldu.

"Hadi. Şunu bir bitirelim." Adamlarına üst kattaki boyacılara yardım etmelerini söyledi ve bizi mutfağa götürdü. Yeni dolapları takıyorlardı ve tezgahlar yarın takılacaktı. Mutfağı genişletmek istediğimiz için mutfak ile yemek odası arasındaki duvarı yıkmıştık ve yeni duvarı eski duvarın birkaç metre uzağına inşa etmişlerdi.

mutfağın yan tarafındaydı, bu yüzden değişiklikten sonra nasıl görüneceğini merakla bekliyordum.

"Çok daha geniş olmuş," dedi Violet, ikimiz de aynı anda döndüğümüzde. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Charlie onun cevabına güldü, sonra yüzünü düzelterek bana baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Boğazımdaki yumru artık sabit durmuyordu.

Alt dudağım titremeye başladı ve kaç kez göz kırpsam da, gözyaşlarım çok kalındı.

Baraj yıkıldı ve ben buna karşı koyamadım.

Yıllar önce Howard ve Lydia için boyadığım duvara bakarken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Tasarımda turkuaz ve pembe kelekler ve çiçekler dönüyordu.

Charlie'ye döndüm, yüzümden akan gözyaşlarını görünce irkildi.

"Lanet olsun, Charles!" dedi Violet. "Ona önceden haber verebilirdin."

"Ne? Bunun onu üzeceğini bilmiyordum."

"Oh, gerçekten mi, dahi? O lanet duvarı o boyadı." O öfkeleni ve ben onu durdurmak istedim, ama gözlerimi duvardan ayıramadım.

"Çok iyi biliyorum. Duvarı zarar vermeden yıkıp bir mil uzağa taşımak, sağlam tutmak ve sonra yeniden inşa etmek zorunda kalan adam benim. Violet'in duvarı boyadığını çok iyi biliyorum. Duvarı kurtardığımız için mutlu olacağını düşünmüştüm."

Onların tartışması umurumda bile değildi.

"Tabii ki umursamadın. Senin bir penisin var!" diye bağırdı. "Bizim zihnimizin nasıl çalıştığını hiç bilmiyorsun. Harper ergenlik çağına geldiğinde sana bol şans. O senden nefret edecek."

Harper'ı bu işe karıştırmaması gerektiği için ona döndüm.

"Dur," dedim, sesim titriyordu, yanaklarımı ve burnumu silerek kendimi toparlamaya çalışıyordum. "Beğendim. Sadece beklenmedik bir şeydi."

"Öyleyse, duvarla bir sorunu yoksa, çocuğumun benden nefret ettiğini konuşmaya dahil etmeyelim." Yanımdaki kadına sert bir bakış attı.

"Tabii ki duvarla bir sorunu yok," diye inledi kadın. "Duvarın yıkıldığını sanıyordu. Yani duvar için zaten yas tutmuştu, sen de gidip ona sürpriz yaptın. Bir dahaki sefere... daha dikkatli ol, Charles."

"Bu devasa duvarı tek parça halinde buraya getirmek için tüm insan gücümü kullanırken bunu aklımda tutacağım." Alaycı tavrını gizlemedi.

"Teşekkür ederim. Bu çabana minnettarım." Violet yüzüne çok sahte bir gülümseme yaptırdı.

"Teşekkürler, Charlie," dedim, sesim sessiz ve titriyordu.

O içini çekti. "Bu benim fikrim değildi. Ama o, senin için onu kurtarmak istiyordu. Ondan çok etkilenmişti."

"Ah, adı anılmaması gereken kişi." Violet bir kez daha Charlie'ye sert bir bakış attı. O sadece işini yapıyordu, neden onu suçluyordu, anlamıyordum.

Charlie elini yüzüne götürdü. "İnan bana, ben aracı olmak istemiyorum."

"Hepimiz penislerin birbirine yapışmayı sevdiğini biliyoruz, değil mi?"

"Yine mi? Neden bahsettiğini hiç anlamadım." Gözlerini kısarak ona baktı. "Evet, Violet. Benim de bir penisim var. Dürüst olmak gerekirse, oldukça büyük bir penis. Ama bunun, bir iş için işe alınmamla hiçbir ilgisi yok ve ben de işimi yapıyorum."

"Tipik. Kızım için başka sürprizlerin var mı, Charles? Belki de yanında taşıdığın o penis çantasının içinde kalanlarla onu hazırlayabilirsin." Kollarını göğsünde kavuşturup, gözleri dumanlar çıkaran bir bakışla ona baktı. "Dur tahmin edeyim. Bahçede kızının ilk bebek ayak izini bulup altın kaplatmış mı? Yoksa ilk bebek dişini bulup ona sunacağın inci kolyeye mi dönüştürmüş?"

O güldü. "Sen kesinlikle delisin."

"Hiçbir fikrin yok. Daha başlamadım bile." O sırıttı.

Telefonum arka cebimde durmadan titriyordu, onu çıkardığımda önümüzdeki hafta sonu evlenecek olan Monica'dan birkaç mesaj geldiğini gördüm. Burnumun köprüsünü çimdikledim. "Vi, lütfen

biraz sakın ol. Ben iyiyim. Gelinlik mağazasına gitmemiz lazım. Monica gelinlik konusunda sorun yaşıyor."

"Bugün şanslı günün, Huxley. Henüz öfkemi dindirmedim," diye homurdandı Violet.

"Tüm bunları yaptığın için teşekkürler, Charlie. Açıkçası, iyi anlamda duygularımla boğulmuş durumdayım. Bu duvar için çok çalıştım ve onun yok olduğunu düşünmüştüm. Ve korkuluk... "Elimi kalbimin üzerine koydum. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana anlatamam."

"Teşekkürler, Montana. Bu, her şeye değdi," dedi ve dönüp Violet'e kaşlarını kaldırdı.

"Ne? Koruyucu bir en iyi arkadaş olduğum için özür dileyeceğimi düşünmüyorsun, değil mi?" Violet güldü. "Görüşürüz, Charles."

O, içinden bir şeyler mırıldandı ama ben anlayamadım ve birlikte dışarı çıkıp onun arabasına bindik.

"İyi misin?" diye sordu, şehir merkezine doğru sürmeye başlarken.

"Evet. Charlie'ye kaba davranmamalıydın. Arabayı doğru yere park ettirmek için uğraşması çok tatlıydı. O işini yapıyor, Vi."

"Biliyorum," diye dramatik bir şekilde haykırdı. "Ama Charles'ı kızdırmayı seviyorum çünkü o çok... sinirli. Ve çok heyecanlanıyor. Bir kız biraz eğlenebilir. Ayrıca, sen ağladın. Sen asla ağlamazsın. O yüzden o anda buna neden olan herkese saldırırdım."

"Myles'ın bunu yaptığını inanamıyorum," dedim.

"Evet, o açıkça dünyanın en kötü sevgilisi," dedi ve Blooming Bride'in otoparkına girdikten sonra arabayı park etti. "Bu senin için hafif ve eğlenceli bir şey olmalıydı. Tek gecelik bir ilişki yaşamalı, adamın dünyanı sallamasına izin vermeli ve Phillip'in ne kadar berbat bir pislik olduğunu fark etmeliydin, sonra da flört dünyasına atılmalıydın. Senin flörtün aylarca sürdü, seni seyahatlere çıkardı ve çocukluk anılarını kurtardı. Bu ne saçmalık böyle?"

"Tabii ki kaçamağımda bile başarısız oldum. Eğlenceli olması gerekiyordu, o adama aşık olmamam gerekiyordu." Arabadan indim.

"Aşk berbat!" diye bağırdı Violet, ben de arkamı döndüm ve elimi kullanarak ağzını kapattım.

"Biz düğün organizatörüyüz. Bunu yüksek sesle söyleyemezsin." Onun başını sallamasını beklerken elimi orada tuttum.

"Hatırlatma. Gidip bugünün sorunu neymiş bir bakalım." Kolunu koluma doladı.

Kapıyı açtım ve ikimiz de dik durup yüzümüze gülümseme takındık.

"Burada olduğunuz için çok mutluyum," dedi Monica. Yüzünde panik ifadesiydi. Annesi ve nedimelerine bakarak, "Arka fermuarını kapatamıyoruz," diye ekledi.

Elbisesi sanki onun için yapılmış gibiydi.

Beyaz saten presnes tarzı bir gelinlik.

"Ölçüleri aldım ve doğru olduğundan emindim," dedi Beatrice. O, yerel bir terzidi ve işiyle gurur duyuyordu. Tracy ile yaşadığı deneyimden hala kurtulamadığından emindim, çünkü yaşlı kadına değişiklikler konusunda çok sert davranmıştı.

Onun önüne geçtim ve kaşlarımı kaldırdım. "Diğer her yer mükemmel oturuyor."

"Biliyorum. Burada neler olduğunu tam olarak anlamadım." Monica göğsüne baktı.

"Bu bir zorla evlilik değil, değil mi?" Monica'nın annesi Connie, kanepede şampanyasını yudumlarırken alaycı bir sesle dedi. Monica'nın birkaç nedimesi kıkırdadı.

"Aman Tanrım, anne. Hamile değilim."

Straplez gelinlik muhteşemdi ve göğüsleri son provaya göre belirgin şekilde daha büyük görünüyordu; üst kısmından dışarı taşıyorlardı.

Podyuma çıktım ve onu baştan aşağı inceledim. "Son provanda farklı bir sütyen mi giydin?"

Monica kıkırdadı. "Oh, bu yeni sütyeni yeni aldım. Bizim gibi daha az göğüslü kızlar için harikalar yaratması gerekiyor."

Gülmemeye çalıştım. "Violet, arkayı biraz açar mısın?"

Podyuma çıktı ve dediğimi yaptı. "Ne olduğunu görebilmem için üst kısmı tut."

Monica kumaşı vücudundan uzak tutarken, ben başımı eğip baktım. "Bir ayarlama yapabilir miyim?"

"Evet. Yap bakalım."

Dekolte bölgesine uzandım, her bir kupanın iç kısmındaki küçük açıklığı buldum ve sütyenden alışılmadık derecede kalın dolguyu çıkardım. İki dolguyu elimde tutarak Violet'ten elbisenin fermuarını çekmesini istedim.

"Oh. Ohhhhhh. Şuna bakın. Mükemmel uyuyor," dedi Monica ve annesi ayağa kalkıp kızını seyrederken gözyaşları doldu, nedimeler ise kanepede rahatladılar. "Çok teşekkür ederim Montana. İkiniz de küçük düğün ninjaları gibisiniz, hemen harekete geçiyorsunuz."

"Evet," dedi Connie. "Monica, Violet'in bütçeyi biraz aşmasına rağmen istediği düğün pastasını elde etmek için sihirli bir şey yaptığını söyledi. Bir şekilde, fiyat konusunda taviz vermelerini sağladı."

Kıkırdadım. Violet harika bir müzakereciydi ve telefonda, bu pastaneye yılda kaç düğün için müşteri gönderdiğimizi söylediğini duymuştum. Ayrıca, kasabada yeni iş almak isteyen başka bir pastacı olduğunu da söylemişti. Ve Monica'nın gerçekten istediği pastanın fiyatından hemen yüzde 20 indirim yaptılar.

"Özel gününüzde hayatınızı kolaylaştırmak için buradayız." Gülümsedim.

Beatrice, Violet ve bana gözlerini kocaman açarak rahatlamış görünüyordu.

"Al Bea, biraz şampanya iç," dedi Violet, yaşlı kadına bir kadeh uzattı, diğerleri ise Monica'nın elbisesine hayran hayran bakıyordu.

Veda edip dışarı çıkarken telefonum çaldı.

Ekranımda Tracy'nin adını görünce içimden inledim.

"Onu hoparlöre al. Bu sefer ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

Ben gülümsedim ve sonra cevap sonra hareket telefonunu hoparlöre geçmeden önce. "Merhaba, Tracy."

"Montana, az önce seni ve Violet'i aramak için ofisini aradım ve Blakely birlikte olduğunuzu söyledi."

"Öyleyiz. Düğünle ilgili bazı işleri hallediyoruz. Ne oldu?"

"Bugün şanslı günün. Evime gidip, ailemin benim için hazırladığı, doğumumdan düğün günümün sonuna kadar olan videoyu izleyeceğiz. Her şey var içinde. Bir film gibi. Üç saat sürüyor ve tüm nedimelerim şimdi benimle birlikte izlemek için oraya gidiyorlar. Sen ve Violet de bize katılmalısınız."

Violet'in yüzündeki ifade, *"Bunu kabul edersen seni yavaş yavaş öldürürüm"* havası veriyordu.

"Keşke yapabilsek, Tracy. Bu hafta sonu Berry düğünü için hazırlıkların nasıl gittiğini görmek için düğün salonuna gitmemiz gerekiyor."

Biraz sızlandı ama anladığını söyledi. "Bazı gelinler çok bakım gerektiriyor," dedi Tracy.

Gülümsedim, çünkü o, tanıdığım en az öz farkındalığı olan kişi olabilirdi.

"Tamam, peki, iyi eğlenceler," dedim. "Kendine iyi bak."

"Bir kısmını kaydedip sana gönderirim, böylece kaçırdığını hissetmezsin."

Violet ellerini havaya kaldırdı, ben de Tracy'ye teşekkür edip telefonu çabucak kapattım.

Arabaya bindikten sonra Violet bana döndü. "Gerçekten tekrar mekana gitmemiz gerekiyor mu? Bugün her şeyi kontrol ettik zaten. Yarın da işleri halletmek için bütün günümüz var."

"Hayır. Arabayı ofise bırakıp Blakely'yi alacağız ve Moose Brew'a yürüyeceğiz. Bence birer kokteyl hak ettik."

"Evet! Geri döndü!" Violet yumruğunu havaya kaldırdı. Geri dönmemiştim. Henüz değil.

Ama o anda duygularımı birkaç martiniyle boğmak gerekliydi.

YİRMİ ALTI.

Myles

"Bir dahaki sefere sen ve ekibin geç gelmeye karar verirseniz, burada çalışamazsınız," dedim ustabaşına.

O da başını salladı ve üçüncü kez özür diledi.

Birkaç haftadır şehre dönmüştüm ve lanet olası bir bebek bakıcısı olmaktan bıkmıştım.

"Myles," dedi Connor, sesi alçaktı ve sadece benim duyabileceğim kadar. "Biraz sakinleşmeye ne dersin?"

Ani bir şekilde durdum ve siyah paltomun yakasını çektim. "Biraz sakin ol? Birçok kez geç kaldılar. Böyle davranarak iyi bir isim yapamazsın."

Connor kapıyı açtı ve kalabalık sokağa çıktık. "Dört dakika geç kaldılar."

"Benim saatime göre çok daha geç geldiler."

"Sen otuz dakika erken geldin. Bu onların geç kalması sayılmaz. Aslında dört dakika geç kaldılar, Myles. Ve her gün geç saatlere kadar çalışıyorlar. İyi ilerleme kaydediyoruz ve programın önündeyiz."

"Neyse. Dört dakika geç kalmamalıydılar. Onlara iyi maaş veriyoruz. Ben asla geç kalmam. Benim için çalışanların da aynı saygıyı göstermelerini beklerim." Yan yana yürüyerek yan taraftaki kahve dükkânına gittik.

Connor uygulamayı kullanarak siparişimizi vermişti, kahvelerimiz bizi bekliyordu. Samuel bizimle burada buluşacaktı ve normalde oturduğumuz arka tarafta üç kişilik bir masa bulduk.

Kahvemi bir yudum içtim ve sinirli bir şekilde iç geçirdim. "Lanet olsun.

Bu kahve yine bok gibi tadı var."

"Bir aydır her gün aynı şeyi söylüyorsun. Belki de farklı bir şey sipariş etmelisin."

Connor dengeli bir adamdı, ama bunu gizlemeye çalışsa da bana kızgın olduğunu anlayabiliyordum.

Biz arkadaştık, ama sonuçta ben onun patronuydum ve o benim için çalışıyordu. O, bu sınırın nerede olduğunu bilmiyordu. Ve son zamanlarda benim de huysuzluğumdan dolayı, onun temkinli davranmasını suçlamıyordum.

Samuel kapıdan içeri girdi ve Connor ona el salladı. Kardeşim masaya doğru ilerlerken, asistanımın yüzünde neredeyse bir rahatlama ifadesi belirdi.

Sanki sadece benimle burada oturmak o kadar acı verici miydi? Siktir et onu.

Bana kalırsa, hepsinin canı cehenneme.

Samuel, paltosunu çıkararak karşımda oturdu ve ikimize de yumruğunu uzattı. Kahvesini alıp bir yudum aldıktan sonra masaya geri koydu. "Vay canına. New York'ta gerçekten en iyi kahve burada."

"Bu konuda hemfikir olan tek iki kişi biziz," dedi Connor alaycı bir şekilde ve ben ona sert bir bakış attım.

"Dur, tahmin edeyim. Hala kahveyi, trafiği, gürültüyü ve havayı sevmiyoruz." Kıkırdadı.

"İnşaat işçileri. Onun binasının kapıcısı. Köpeğini tasmaya bağlayan herkes. Şehir sokaklarında bisiklet sürenler. Postacı, çünkü iş günü içinde postayı dağıtması gerektiğini düşünmeye nasıl cüret eder?" Connor sırtıttı ve kahvesinden bir yudum daha aldı.

Görünüşe göre beni kızdırmaktan korkmuyor.

"İkinizi de siktir edin. Bugün ne oluyor böyle? O herif neden korsan gibi giyinmiş? Ve şuradaki bana sürekli ters davranan çocuk da lanet olası bir balkabağına benziyor. Herkes kafayı mı yedi?" diye homurdandım.

Connor ve Samuel güldüler, bu da beni daha da sinirlendirdi.

"Myles," dedi kardeşim, gözleri birden empatiyle doldu, oysa aptal gibi giyinmiş pislik ben değildim. "Bugün Cadılar Bayramı. Sana ters davranan çocuk belki iki yaşında ve tuvalete nasıl sıçılacağını bile bilmiyor. Senin varlığından haberi yok, umurunda da değil. Sadece etrafı inceliyor."

"Cadılar Bayramı'ndan nefret ediyorum."

"Tabii ki nefret edersin. Neden insanların kostüm giyip, şeker yiyip, yılda bir gün eğlenmelerini izlemekten hoşlanasın ki? Bu saçma bir kavram." Alaycı bir tavırla konuşuyordu ve kahvesinden bir yudum alarak gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu.

"Neyin var senin?" diye sordu Samuel. "Şehre döndüğünden beri mutsuz bir pislik gibisin. Proje planlanandan önce ilerliyor. Pazartesi günü işe başlıyorum. Annem hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Babam da alçakgönüllülük dersini alıyor. Sen de çok mutlu olmalısın."

"Ekip bugün yine geç kaldı. Eve döndüğümünden beri kahve berbat ve tadı eskisi gibi değil. Kapıcım lobide peşimden ayrılmıyor ve durmadan konuşuyor. Yetişkin insanların kostüm giymesi beni rahatsız ediyor." Omuz silktim. "Ve inan bana, babam yeterince alçakgönüllü davranmadı. Dün akşam beni yemeğe davet etti ve yanında bir kadın getirdi. Onların yıldönümü partisinden beri onu görmemiştim. Boşanmayı konuşmadık ve o yemeğe birini getirdi. Alçakgönüllülükten uzak bir davranış, kardeşim."

"Bunun annemle, babamla ya da kapıcıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," dedi Samuel ve Connor da elbette onaylayarak başını salladı. "Lanet olsun, korsan kostümü giyen bir yabancıyı ya da inşaat ekibinin birkaç dakika geç kalmasını umursamadığını düşünüyorum."

Lanet olası hain.

"Ne oldun sen, terapist mi? Doktor olmaktan bıktığını sanıyordum?"

"Hayır. Haftanın yedi günü çalışmaktan ve kız arkadaşımın zaman geçirememekten bıktım, ukala. Ama evet, aynı zamanda nitelikli bir tıp doktoruyum ve sana pisliğin teki olduğunu söylemekten mutluluk duyuyorum."

"Ben pislik miyim?"

"Hayır. Senin pislik *olduğunu* söyledim." Güldü. "Acı çekiyorsun ve bunu kabul etmek istemiyorsun."

"Dr. St. James'e katılıyorum," dedi

Connor. "Tabii ki katılıyorsun."

"Myles, neden kızı aramıyorsun? Nasıl olduğunu sorarsın?" diye sordu Samuel.

Blushing'den ayrıldığımdan beri Montana ile konuşmamıştım. Bana ulaşmamamı istemişti ve ben de onun isteğini saygıyla karşılamıştım.

Charlie'ye mesaj atıp onu sormuş muydum?

Elbette. Görünüşe göre, çok iyiydi.

O dışarıda hayatının en güzel günlerini yaşıyordu, ben ise berbat durumdaydım ve bu beni çok sinirlendiriyordu.

"Beni aramamamı istedi." Omuz silktilim.

"Ben de sana her gün pislik gibi davranmamamı söylüyorum ama bu seni hiç durdurmadı," dedi kardeşim ve Connor gürültülü bir kahkaha attı.

"Mesele bu değil. Başımda çok iş var."

"Tıbbi bırakma kararını verdikten sonra neyi fark ettim biliyor musun?" dedi Samuel.

"Dün son günündü, peki son on iki saatte ne öğrendin?" diye sıııttım.

"Hayat kısa, kardeşim. Bu hayattan ne istediğini seçebilirsin. Ve ne zaman istersen yönünü değiştirebilirsin. Yani, orijinal planından memnun değilsen, bir şeyler yap."

"Çok bilgece sözler," dedi Connor ve ben gözlerimi devirdim.

"Bu sabah buluşmak istemenin sebebi bu mu? Pazartesi işe başlamadan önce bana pislik olduğumu söylemek için mi?"

"Hayır. Brianna'ya evlenme teklif edeceğimi bilmeni istedim. Artık boş boş vakit geçirmeyi bıraktım ve hayatımı yaşamaya hazırım." Öne eğildi ve gözleri benimkilere kilitlendi. "Biliyor musun Myles? Sen o kızı seviyorsun. Onu çok seviyorsun. Ve bu seni çok korkutuyor. Ama ailelerimizin ilişkilerinin berbat olması nedeniyle ilişkilerden kaçınmak

—bu hiç mantıklı değil. Çünkü sonuçta, kimseyi hayatına almamak, yalnız kalmak anlamına gelir. Tüm enerjini işe odaklamak, yalnız kalmak anlamına gelir. Ve bana kalırsa, bu kötü bir ilişki yaşamak kadar kötüdür. Sevdiğim kadını neredeyse kaybediyordum ve bu sefer onu bırakmayacağım."

Kapı açıldı ve yüzü parıltılı bir Tinkerbelle kostümü giyen bir kadın içeri girdi, ardından Chewbacca kostümü giyen bir adam girdi.

Sanki evren kasten benimle dalga geçiyormuş gibiydi.

"Senin adına sevindim Samuel. Ama sen bir ilişki istiyorsun, hep istedin. Sadece bunu görmezden geliyordun ve sonunda farkına vardın. Ben hiç öyle bir hayat istemedim."

"Yani eve döndüğünden beri bir pislik gibi davranıyorsun çünkü birdenbire New York'a tahammül edemiyorsun?" diye sordu Connor.

Ona sert bir bakış attım. Döndüğümünden beri beni sinirlendiriyordu. Montana ile doğrudan çalışıyordu ve ona her sorduğumda, bana tek kelimelik, anlamsız cevaplar veriyordu.

Daha fazlasını bilmek istediğimi biliyordu, ama ben açıkça sormadıkça bana hiçbir şey söylemeyecekti.

"Doğru." Boğazımı temizledim. "Şimdi bana bu tekliften bahset. Bunu nasıl yapacaksın? Ve onun evet diyeceğinden emin misin?"

"Siktir git," dedi kardeşim. "Evet diyeceğini biliyorsun. Zaten eve geri taşındı. Mesele bizim mutlu olmamamız değildi; benim ilişkimize öncelik vermememdi. Yani evet, kendime çok güveniyorum. Ve basit tutacağım."

"St. James kardeşler hiçbir şeyi basit tutmazlar. Sizler tanıdığım en abartılı, en züppe piçlersiniz. Bakalım ne yapacaksın." Connor omzunu kaldırdı ve kıkırdadı.

"Bu akşam yapacağım. Francois'nın Fransız restoranını bu akşam için kiraladım. Burası onun en sevdiği restoran ve tüm rezervasyonları iptal edip diğer şubelerine yönlendirdiler, ben de bu rahatsızlıktan dolayı akşam yemeği masraflarını karşılamayı teklif ettim."

"Bütün bir restoran mı gerekti?" diye sordu Connor.

"Tabii ki ihtiyacım var. Peter Arquette şu anda orada, en güzel nişan yüzükleriyle geçici bir kuyumcu dükkanı kuruyor. Annemin parti organizatörü Penny'yi tuttum, şu anda orada her santimetrekaresi parlak ışıklarla kaplı. Ve yemek yerken dinlemeyi sevdiği blues grubunu da getirdim."

"Çok ince," dedim gülerek. Connor ona hayretle baktı.

"Biliyor musun, Myles?" diye sordu kardeşim.

"Hayır, ama sanırım sen ve yeni yaşam sevincin bana söyleyeceksin."

"Hayat kısa. İhtiyacımızdan fazla paramız var. Öyleyse neden hayatımızı çalışarak geçirip yaşamıyoruz? Artık benim için önemli olan denge."

"Oh, harika. Daha dengeli olmaya karar verdiğin anda St. James Corporation'da çalışmaya mı başladın? Ne şanslıyım." Gözlerimi devirdim.

Kafasını salladı ve bana empati dolu bir bakış attı. "Geçmişimiz bizi tanımlamak zorunda değil. Anne babamızın berbat ilişkisi bizi tanımlamak zorunda değil. Onların yaptığı hatalardan ders alabiliriz. Onlar için işe yaramamış olması, bizim için de işe yaramayacağı anlamına gelmez. Babam bencil bir pislik. Biz onun gibi değiliz."

"Myles'in da böyle anları oluyor." Connor sırtıttı. "Ama sana katılıyorum.

O sert kalbin altında kocaman bir oyuncak ayı var."

"Bu toplantı ne hakkında ki? Yüksek katlı binayı tartışacağımızı sanıyordum. Bu öğleden sonra Jackson ile çizimleri gözden geçirmek için bir toplantım var. Böyle boktan bir terapi seansına geleceğimi bilmiyordum."

"Sanırım bir müdahale yapıyoruz. Geri döndüğünden beri ofisteki herkese pislik gibi davranıyorsun. Samuel de aramıza katıldığına göre, ikimiz seninle bu konuyu konuşabiliriz diye düşündüm."

"Hay sıçayım," diye fısıldayarak tısladım. "Şaka yapıyordum. Bu gerçekten bir müdahale mi?"

"Şey, nişanlandığımı da sana söylemek istedim. Ama evet, geçen hafta seninle akşam yemeğinde Brianna bile fark etti. Senin kendinde olmadığını söyledi. Bence bununla yüzleşmelisin kardeşim. Bundan kaçamazsın."

Ne oluyor lan?

"O kadar da kötü değildim," dedim, ikisi arasında bakışlarımı gezdirerek.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, bir en iyi davranışın, on en kötü davranışınsa, sen tam tamına yüz yetmiş beşsin, Myles. Ve bunu çözmek gerekiyor." Connor omuz silkti. "Şaka bir yana, sonuçta sen tanıdığım en iyi adamsın. Ve senin mutsuz olduğunu görebiliyorum, senin için bunu istemiyorum."

Samuel'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Bu duygusal saçmalıkları çok seviyordu. "Katılıyorum," dedi. "Blushing'e bir otel satın almaya gittin ve hayatının aşkını buldun. Sadece kabullen. Bunu başarabilirsin. İnsanlar bunu her zaman yapıyor. Ama sonunda gerçekten hisler beslediğin tek kişiyi kaybetmeni istemiyoruz, çünkü inan bana, senin bunu başaramayacak kadar kapalı bir insan olduğunu düşünüyordum.

bunu kabul etmeyecek kadar kapalı olduğunu düşünüyordum. Ve birkaç ay daha pislik gibi davranırsan, çok geç olacak. Çünkü o yoluna devam edecek. Ve o zaman suçlayacak kimse kalmayacak, sadece kendin kalacaksın."

Ani bir hareketle ayağa kalktım ve ikisini de işaret ettim. "İkiniz de siktirin gidin. Ne dediğinizi bilmiyorsunuz. Bir toplantım var."

Tek ihtiyacım olan
zamandı. Bu da
geçecekti.

Bu yüzden, bu his geçene kadar pislik gibi davranışlarımı azaltıp numara yapmaya karar verdim, böylece bu hassas pislikler beni analiz etmekten vazgeçeceklerdi.

Günün her saniyesinde Montana Kingsley'i düşünmeyi bırakmanın zamanı gelmişti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Montana

"Tamam, beyin fırtınası yapmamız lazım," dedi Violet, dikkatimi çekmek için önümde parmaklarını şıklattı. "Hadi ama kızım. Leigh ve Scotty Lee için bir hashtag bulmamız lazım."

Elinde kalemle beyaz tahtanın önünde durdu, yazmaya hazırды.

"Ben başlayayım," dedi Blakely, Brown Bear Diner'dan aldığı latte'sini yudumlarken. "İki Lee bir arada."

Kıkırdadım. "Çok şirin. Peki ya 'happi-Lee ever after' (mutlu-Lee sonsuza kadar), onun soyadı Lee ile yazılmış."

"Güzel." Violet bunları tahtaya yazdı. "Belki 'probab-Lee, benim ilk adımla aynı soyadına sahip biriyle evlenmemeli' olabilir mi?"

Blakely ve ben, bunun tahtaya yazılmayacağını belirtmek için vızıldama sesleri çıkardık.

"O Leigh Lee olacak," dedi Violet. "Hadi ama, bu onu rahatsız etmeyecek mi?"

"O aşık. Umursamıyor bile. Birine tam adıyla ne sıklıkla seslenirsin ki?" diye sordu Blakely, bir parça muffin koparıp ağzına atarak.

"Çünkü Leigh normal biri," dedi Violet. "Ve iyi biri. Tracy'nin cehennem gibi düğününden kurtulduğumuz için çok rahatladım. O, tarihin en kötü gelini olarak anılacak."

Kafamı salladım ve zorla gülümsedim. "Evet. O olayı atlattığımız için şanslıyız."

Tracy, şimdiye kadar çalıştığımız en kötü gelindi. Annesini ağlatmıştı. Tüm nedimelerini ağlatmıştı. Kayınvalidesi, düğün töreni başlamadan önce düğünü terk etmişti. Ama düğünler, en iyi şekilde öngörülemezdi. Ne olacağını asla bilemezsiniz.

Ama sonuçta düğünler aşk, umut ve sonsuza dek mutlu yaşamakla ilgiliydi.

Hââ buna inanıyordum.

"İyi misin?" diye sordu Violet. Myles'ın ayrılmasının üzerinden altı hafta geçmişti. Onun sesini duymayalı, yüzünü görmeyeli altı hafta olmuştı, telefonumda onun fotoğraflarına bakarken geçirdiğim saatler hariç.

"Evet, evet, tabii ki. İyiyim." Ona başparmağımı kaldırdım. Son birkaç haftadır mutlu görünmek için elimden gelen her şeyi yaptım. En yakınlarıma iyi olduğumu ikna etmek çok yorucuydu.

"Bu akşamki çiftler buluşması için heyecanlı mısın?" Violet kaşlarını oynattı.

"Doğru. Sizler bu akşam yakışıklı turistlerle çıkacaksınız," dedi Blakely.

"Evet. Kızımızın dışarı çıkma zamanı geldi. Christopher yakışıklı ve en iyi arkadaşının harika bir adam olduğunu ısrarla söyledi. Moose Brew'a gidip bir şeyler içip milyarderı unutacağız."

"Pfft, o adamı neredeyse hiç düşünmüyorum," dedim en ikna edici sesimle, ama onlar bana inanmadıklarını gösteren bir bakış attılar. "Giyinip bu adamla tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Hiç de öyle değildi.

Yalnız başına eve gidip kendimi zlmeye bırakmayı tercih ederdim. Kimsenin bana bunu aşmam gerektiğini söylemediğİ, kendi evimin rahatlığında.

Onu unutmam gerektiğini.

Bir parçam, işleri bu kadar kesin hale getirdiğim için kendimden nefret ediyordu. Bu kadar kesin bir sınır çizdiğim için. Çünkü şu anda, Myles'ı yılda bir veya iki kez görmek kötü bir şey gibi gelmiyordu.

Onu zlyordum. Sesini zlyordum.

Ukala sırtışını özlüyordum. Kahkahasını. Yüzünü.

Alaycı yorumlarını.

Beni pşşn.

Bana dokunma şeklini.

"Merhaba, Monny, dünyaya dön," dedi Blakely, beni dalgınlığımdan uyandırarak. Gözlerine baktığımda, bakışlarında sempati gördüm. "Milyarder hakkında düşünmüyor musun?"

"Tabii ki hayır. Çamaşırları düşünüyordum. Bu hafta sonu birkaç makine yıkamam lazım." Boğazımı temizledim.

"Tabii ki öyle. Dinle Monny, bir erkeği unutmanın en iyi yolu, kendini başka bir erkekle oyalaman." Violet yanıma gelip bana sarıldı. "Bu gece eğleneceğiz, tamam mı?"

"Evet. Harika olacak."

"Oh tanrım," dedi Blakely fısıldayarak. "Bakın kim geldi."

Dönüp Phillip'in ön büroda durduğunu gördüm ve içimden inledim. Bana defalarca mesaj atmıştı ama onunla uğraşacak enerjim yoktu.

Zaten uğraşmam da gerekmiyordu.

Ön büroya çıktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Burada ne işin var, Phillip?"

"Seninle konuşmak istedim," dedi, beni ön büroya kadar takip eden Violet ve Blakely'ye bakarak.

"Ah, benim en sevdiğim narsist," dedi Violet. "Dur tahmin edeyim, Montana'nın seni aldattığın kadınla düğününü planlamasını mı istiyorsun? Bu tam da sana yakışır."

O içini çekti ve sonra bana yalvaran gözlerle baktı. "Bana beş dakika verebilir misin?"

Kafamı salladım ve onu ofisime gelmesi için işaret ettim. Masamın arkasına oturdum, o da karşımda oturdu.

"Bana mesaj atmayı kesmelisin, Phillip. Artık birlikte değiliz ve sen başka bir kadınla nişanlısın. Bu, senin için bile uygunsuz bir davranış."

"Oh, şimdi de ben şeytan mıyım? Bazı hatalar yaptım, Montana. Mükemmel değilim."

"Neden bunu yapıyorsun? Artık sana kızgın değilim. Aştım bunu. Hiç düşünmüyorum bile. Öyleyse neden bu kadar ısrar ediyorsun?" Sözlerim sert olmuştu, ama artık onun saçmalıklarını dinlemek istemiyordum.

"Çünkü seni özleyorum," diye fısıldadı. "Sanırım gerçekten batırdım, Montana. Sürekli seni düşünüyorum. Başka bir kadınla nişanlıyım, ama günün sonunda gözlerimi kapattığımda aklıma gelen sensin."

"O zaman belki de gözlerini açıp nişanlını bakmalısın," dedim, aniden öfkeyle dolarak. "Sen asla mutlu olmuyorsun, Phillip. Senin sorunun bu. Her zaman sahip olamadığın şeyi istiyorsun. Benimle birlikteyken, onu düşünüyordun. Kendi sorunlarını çöz ve beni bu işin dışında bırak."

"Yani beni affedemeyeceğini mi söylüyorsun?" diye sordu, tamamen incinmiş gibi davranarak.

Dudaklarımdan çılgınca bir kahkaha çıktı. "Seni affetmek istemediğimi söylüyorum."

"Çünkü kızgınsın."

"Hayır, öyle değil. Dinle, Phillip, ilişkimiz sona erdi. İlişkimizi bitirmekle hata yapmadın. Bunu biliyorum, çünkü artık birini derinden sevmenin ne demek olduğunu biliyorum. Bizde o yoktu. Bir geçmişimiz vardı ve bu yüzden ikimiz de bu kadar uzun süre dayandık. Çok uzun süre. Ama bu aşk değil. Ve bence her şey bittikten sonra arkadaş kalabilirdik, ama sen bunu mahvettin çünkü ikimiz de senin sadakatsiz olduğunu biliyoruz. Ve şimdi başka bir kadınla nişanlıyken bana gelip seni geri kabul edip etmeyeceğimi sormaya cüret ediyorsun? O yüzden, sana söylediğim şeyi dinle." Durup, ellerimi masamın üzerinde birleştirirken onun bakışlarının benimkilerle buluşmasını bekledim. "Siktir git Phillip. Çünkü ben daha iyisini hak ediyorum. Ve sen benim arkadaşlığımı hak etmiyorsun."

Orada oturup bana bakakaldı. "Vay canına. Çok değişmişsin Montana."

"Tanrıya şükür. Eğer bir paspas arıyorsan, yanlış yere geldin."

"Kötü anlamda söylemedim." Ellerini kaldırdı. "Çok değişmişsin, ama bunu takdir ediyorum. Ve sen mutluyusan, ben de senin adına mutluyum. Artık birini sevmenin ne demek olduğunu bildiğine seviniyorum, bunu duymak acı verse de. Hâlâ o zengin adamla birlikte misin?"

"Seninle arkadaş olmak istemiyorum" cümlesinin hangi kısmını anlamadın?

"Phillip," dedim ayağa kalkarken. "Birini sevmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum. Ve kendini daha da çok sevmeni sağlayan bir şekilde birinden seilmek ne demek olduğunu da. Ve sana anlatabileceğim tek şey bu kadar. Sana en iyisini diliyorum ve umarım her şeyi çözersin. Ama şimdi işime dönmem gerekiyor."

Ofisten çıktım, Violet ve Blakely ikisi de onun yanımdan geçip kapıya doğru yürürken izliyorlardı.

"Beni dinlediğin için teşekkürler." Omuz silkti. "Senin adına mutluyum Montana. En iyisini hak ediyorsun ve görünüşe göre onu bulmuşsun."

Bulmuştum. Ama ona tutunamadım.

Başımı salladım. "Kendine iyi bak, Phillip."

Ve o dışarı çıktığında, eskisinden daha güçlü bir insan olduğumu hissettim.

Keşke bunu fark etmemi sağlayan kişiye teşekkür edebilseydim.

"Tamam, şifre kelimemiz 'mavi toplar'. İkimizden biri bunu söylerse, oradan hemen çıkacağız," dedi Violet.

"Bence seçtiğin şifre kelimesi, açıkça bir şifre kelimesi. Çünkü neden bunu bir sohbetin ortasında söyleyelim ki?" dedim ve Moose Brew'un kapısını açtım.

"Hey, eski dostumuz Bill Blue Balls'tan son zamanlarda haber aldın mı? Ya da, Blue Balls kokteylini hiç denedin mi?" diye gülerek sordu. "Aynı cümlede 'blue balls' ve 'cock' kelimelerini kullanmak büyük yetenek. Rica ederim."

"Tamam. 'Mavi toplar'da kalalım." Gözlerimi devirdim. Bara doğru ilerlerken, iki adam ayağa kalkıp masalarında oturduğu yere bizi çağırırdı.

"Oh, bu Christopher," diye kulağıma fısıldadı. "Ve Ray'e bak. O da çok yakışıklı."

Her açıdan yakışıklı biriydi. Sarı saçlı, uzun boylu, sörfçü tipi bir adamdı. Ama yanına yaklaştığımda hiçbir şey hissetmedim. Kalbim çarpmadı. Heyecanlanmadım.

Orada olmak istemiyordum.

Kendimi zorla oraya götürüyordum.

Christopher hızlıca tanıştırdı ve hepimiz yerlerimize oturmadan önce garip bir şekilde kucaklaştık: Violet ve ben masanın bir tarafında, Christopher ve Ray diğer tarafında. Benji her zamanki gibi birdenbire ortaya çıktı ve bana çok tuhaf bir bakış attı. Belki de birkaç hafta önce Moose Brew'a gelip birkaç tekila içip ona ağladığım içindi. Bunu mezara götüreceğini biliyordum. Şu anda içimi dökebileceğim çok az insan vardı ve Benji de onlardan biriydi.

"Burada kim var?" diye sordu, gerçek isimlerimizi kullanıp kullanmadığımızdan emin olamadığı belliydi.

"Bu gece takma ad kullanmıyoruz. Gerçek isimlerimizi kullanıyoruz," dedi Violet gülerek Benji'yi Ray ve Christopher'a tanıttı.

Birkaç martini ve atıştırmalık sipariş ettik ve iki erkekle kendi sohbetlerimize daldık.

Violet ve Christopher, Ray'in seyahatleri hakkında gülerek ve konuşarak harika vakit geçiriyor gibi görünüyorlardı. Ray ise daha çok bana odaklanmıştı.

"Peki, en son kime takma ad kullandın?" Tavuk parmağına uzanırken sırttı.

"Aslında sadece bir kez yaptım." Omuz silktim.

"Gerçek adını söylemediğini hiç fark etti mi?" "Evet, sonunda söyledim." Kokteylimi yudumladım.

"Onunla birden fazla kez çıktın mı?"

"Evet, aslında. Onunla birkaç ay çıktım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Demek ki sana adınla ilgili yalan söylediğin için affetmiş."

Violet, "Şey... Monny, neden Ray'e Blushing Bride'dan bahsetmiyorsun?" dedi. Bana bir bakış attı, konuşma konumuzdan hiç etkilenmemişti. "Christopher'a ne kadar meşgul olduğumuzu anlatıyordum."

"Sahte isim verdikten sonra birkaç ay çıktığı adamla ne olduğunu duymak istiyorum," dedi Ray gülümseyerek. "Sen onu terk ettiğin için buraya gelip beni dövmeye mi çalışacak?"

"Hayır. O buradan değil. Ve çoktan gitti," dedi Violet sırtarak.

"Ahhh... O zaman gerçek bir ansım olduğunu bilmek güzel. Çünkü sen çok güzelsin, Montana." Gözlerine kadar uzanan tipik Amerikan glmsemesinden birine sahipti ve dişleri mükemmel derecede beyazdı. Bu adam diş macunu reklamında oynamalıydı.

"Teşekkürler. Ama sana gerçek bir ansın olmadığını söylemeliyim, Ray. Ve bunun nedeni senin harika biri olmaman değil. Eminim ylesindir. Yakışıklısın, glşn güzel, karizman var."

"Vay canına. Her şeyim tam gibi görünüyor. Peki sorun ne?" diye sordu, bira şişesinden bir yudum alarak.

"Gerçek şu ki, başka bir adama derinden aşığım." Bir patates kızartması aldım ve st kısmını ısırdım.

"Mavi toplar," dedi Violet kulağıma. "Mavi sikik toplar, Montana Kingsley."

"Neden kulağına 'mavi toplar' diyor?" diye sordu Christopher, Ray'e.

"Bu onların şifreli sözcüğü olmalı. Sanırım tekerlekler rayı kayıyor." Ray kıkırdadı.

"Bu bizim şifre kelimemiz. Bunu nereden bildin?" Violet, ben yemeğime devam ederken iki adam arasında bakışarak sordu. Bunu içimden atmak iyi geldi. Bunun bir yere varmayacağını bildiğinden emin olmak için, artık sadece eğlenebilir, bar yemekleri yiyebilir ve baskıyı üzerimden atabilirdim.

"nk bizim de bir tane var," dedi Christopher.

"Nedir o?" diye sordum.

"Pussy cat." Ray güldü.

"Kahretsin. Sizininki de bizimki kadar kötü," dedim.

"Neden şifre kelimenizi kullanıyorsunuz?" diye sordu Ray. "Akşam yemeğini bitirebiliriz. Buraya, sizi eve götürmemiz gerektiğini düşünerek gelmedik. İkiniz çok uyumlu görünüyorsunuz ve Montana'yı sevdim. Başka bir adama aşık olsa bile. Yine de yemek ve içeceklerin tadını çıkarabiliriz, değil mi?"

"Evet, yapabiliriz." Violet'e döndüm. "Mavi topları sonraya sakla ve Christopher'la sohbetin tadını çıkar. Ben iyiyim."

O iini çekti. "Peki. Ama ağlamaya başlarsan, buradan gideriz."

"Ağlamayacak." Ray sıırıttı. "Sadece birine ihtiyaı var.

Onun iini dökmesine izin ver. Sanırım bunu pek yapmasına izin verilmiyor.

Violet'e bir bakış attı, ama o zaten Christopher ile tekrar derin bir sohbeta dalmıştı. Hepsi birer kokteyl daha sipariş ettiler, ama ben suya geçtim. Fazla uyumamıştım ve birden fazla kokteyl beni mahvederdi.

"Kırık kalpler hakkında çok şey biliyorsun galiba, ha?"

"Evet. Kız arkadaşım ile birkaç ay önce ayrıldık. O zamandan beri ilk kez gerçek bir randevuya çıkıyorum. Christopher beni birkaç günlüğüne Blushing'e getirdi çünkü çok çalışıyoruz. Ve sanırım kendime acıyordum."

"Ne oldu?"

"Ben pisliktim," dedi.

"Hayır. Sen pislik gibi görünmüyorsun."

"Teşekkürler. Üzerinde çalışıyorum. Aptaldım. Sadakatsiz davrandım ve o da beni terk etti."

"Ah... onun için ne güzel." Ben güldüm.

"Evet. Yani çıktığın adam burada yaşamıyor mu?"

"Hayır. New York'ta yaşıyor."

"Seni aldattı mı?"

"Hayır." Gözlerimi devirdim. "O öyle biri değil. O en iyisidir."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen onu aldattın mı?"

"Hayır. Asla böyle bir şey yapmam." Yüzümü buruşturdum.

"Alınma." "Alınmadım." Birasını yudumladı. "Yani sen gülünç bir şekilde

Aşk, aylarca çıktınız ve ne oldu?

"O pek çıkmaz. Daha çok tek gecelik ilişki seven bir tip," dedim, tanıştığımız geceyi düşünerek.

Bana asılan adamdan beni kurtardığı an. Bu düşünce göğsümü sızlattı.

Onu o kadar çok özlemiştim ki, fiziksel olarak acı çekiyordum. "Ama siz aylarca birlikteydiniz, değil mi?"

"Evet. O başka bir şehirden buraya gelmişti. Ve her gün birlikte takıldık, anlarsın ya? Onun yüzünden bu kadar üzülmem muhtemelen saçma, değil mi?"

"Bu adamı tanımıyorum. Ama flört etmeyen bir adam için, buradayken seninle aylarca çıkması biraz garip. O da sana aşıkmiş gibi görünüyor. Belki de o da seni özlüyordur. Ona sordun mu?"

"Hayır. Onunla tüm iletişimi kestim. Başka erkeklerle çıkarken, aşık olduğum bir adamla her gün telefonda konuşamam."

Gülerek başını geriye attı. "Belki 'iletişim kurmama' kuralını esnetip, senin gibi zor zamanlar geçirip geçirmediğini bir sorabilirsin, ne dersin?"

"Hayır, o kapıyı açamam, çünkü onunla tekrar aynı döngüye girmek çok kolay olur. Bazen kurallar gereklidir, Ray. Bu yüzden 'aldatma' kuralı var."

Elini göğsüne koydu, sanki oradan vurulmuş gibi davranarak. "Haklısın. Ama bence sen, bir erkeğin kurallarını değiştireceği türden bir kızsın."

Ama değiştirmedim.

Suyumdan bir yudum aldım ve onun sözlerini düşündüm. "Teşekkürler, Ray."

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi, Violet bana gülümsedi. "Mavi toplar mı?"

"Evet. Eve gitmem lazım." Tüm o duyguların içimde kabardığını hissedebiliyordum.

Ray ve Christopher çok anlayışlı davrandılar ve vedalaştık. Sonra Violet'le el ele eve yürüdüm ve içimi döktüm.

Ağladım, hıçkırarak ağladım ve ona ne kadar zorlandığımı anlattım.

Bütün gece kanepede oturup konuştuk, o da beni defalarca kucakladı ve her şeyin geçeceğini söyledi.

Ama içimden bir ses bunun asla geçmeyeceğini söylüyordu.

Çünkü Myles St. James kasabayı terk etmişti ve kalbimi de yanında götürmüştü.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Myles

"Yorgun görünüyorsun," dedi annem buzlu çayını alırken. "Ofiste uzun saatler çalışıyorum."

"Benimle görüşmek için zaman ayırdığın için teşekkür ederim, Myles. Ne kadar meşgul olduğumu biliyorum ve minnettarım."

"Her zaman. Bunu biliyorsun." Garson önümüze tabaklarımızı koyduğunda bir an durdum.

Annemin şehirdeki en sevdiği Fransız restoranında buluşmuştuk. Küçükken annemle buraya geldiğimizi ve baş başa vakit geçirdiğimizi hatırlıyorum.

"Boşanma yakında kesinleşecek. Baban şehirdeki evi elinde tutmak istiyor, ben ise tamamen kırsalda yaşayacağım."

"Zaten bir süredir böyle değil miydi?" diye sordum, çünkü evlilikleri çok uzun zamandır bitmişti.

"Evet." Boğazını temizledi ve masanın üzerinde duran ellerini birleştirdi. "Üzgünüm, Myles. Bunu daha önce yapmadığım için üzgünüm. Ailemizi bir arada tutmanın doğru olduğunu düşünüyordum, ama yanılmışım."

"Elinden gelenin en iyisini yaptın anne. Seni suçlamıyorum."

Onu suçlamadım. Başkalarıyla ilişki kurup çocuk sahibi olan o değildi. Bana yıllarca sır saklamam için baskı yapıp tehdit eden de o değildi.

"Daha iyisini yapmalıydım. Ve şimdi de bunu yapmaya çalışıyorum. Bunca yıl babanın sırrını saklamanın sana verdiği zararı biliyorum. Sen ve Samuel'in Caleb'in babanın oğlu olduğunu bildiğinizi biliyorum. Bilmiyorum, belki de bunu hiç konuşmazsak gerçek olmayacağını düşündüm. Şu anda terapi görüyorum ve bu, yaptığım seçimleri anlamama gerçekten yardımcı oldu. Ayrıca, artık kendim için kararlar almama da yardımcı oldu."

"Kendini öncelikli tuttuğun için mutluyum anne. Sen her zaman daha iyisini hak ettin. Caleb'i biliyor musun?" diye sordum, çünkü ona karşı her zaman nazikti ve bana ya da Samuel'e bu konuda tek kelime bile etmemişti.

"Evet. Yıllar önce Wendy ile yüzleştim. Samuel'in onun oğlu olduğunu itiraf etti." Başını salladı. "Bu yüzden onların mülkte yaşamaya devam etmelerine izin verdim. Onları sokağa atamazdım. Yaptıkları şey Caleb'in suçu değildi."

"Sen benden çok daha büyük bir insansın anne. Umarım en azından onu azarlamışsındır."

"Evet. O zaman seni ve Samuel'i Amalfi Sahili'ne sürpriz bir tatile götürdüm. Ama baban, onu terk edersem hepimizin hayatını zorlaştıracaklarını söyledi. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu söyledi, ama ben öyle olmadığını biliyordum. Yıllar geçtikçe ondan uzaklaştım, ta ki aramızdaki ilişkinin daha çok iş ilişkisi olduğunu fark edene kadar. Buna arkadaşlık bile diyemem. Birbirimizi sevmiyoruz, en azından ben onu pek sevmiyorum. Çok zaman kaybettim Myles." Ağzından hüzünlü bir kahkaha çıktı.

Neden kaldığını hep merak etmiştim ve birbirimize karşı dürüst olduğumuza göre, sormak için uygun bir zaman gibi görünüyordu.

"Onun senin için çalışan bir kadınla tam anlamıyla bir ilişki yaşadığını bilirken neden onca yıl kaldın? Arkadaşın olarak gördüğün bir kadınla?"

"Babanla tanıştığımda on sekiz yaşındaydım. Biliyorsun, ben parasız, eşyasız büyüdüm. Ve bana masalsı bir hayat sunan bu adamla tanıştım. Evet, bazen zor ve bencil biriydi, ama ailesine elinden gelen her şeyi vermek istiyordu. Babanı uzun süre sevdim. Ve içimdeki küçük bir parçam onu her zaman sevecek, çünkü bana hayatımın en büyük iki hediyesini verdi: seni ve Samuel'i. Ama çok uzun zaman önce ayrılmalıydım. Yıllarca inanılmaz derecede yalnız hissettim. Ve o zaman Gino ile arkadaşlığım başladı. Babanı asla aldatmadım ve asla aldatmazdım. O yeminlerimize saygı duymamış olabilir, ama ben her zaman duydum. Papa ve Nana'nın harika bir evlilikleri olmadığını unutmamalısın. Benim iyi bir örneğim yoktu ve bu bir mazeret değil, ama gerçek bu. Ama şimdi değişiklikler yapıyorum Myles ve senin için de aynısını istiyorum.

"Anne, burada kötü olan sen değilsin. Seni suçlamıyorum. Keşke daha önce ayrılısaydın, çünkü senin hak ettiğin her şeye sahip olmanı istiyorum. Seilmeyi ve değer verilmeyi hak ediyorsun. O seni asla hak etmedi."

Elimi tutup sıktı. "Gino ve benim çok özel bir dostluğumuz var ve o bana hep daha iyisini hak ettiğimi söylerdi. Bunu gerçekleştireceğim, çünkü ona olan duygularımı uzun zamandır bastırıyordum ve artık bunu yapmak zorunda değilim. Hiçbirimiz yapmak zorunda değiliz." Omuz silktili. "Samuel'e bak. O şimdi nişanlı. Seninle çalışıyor ve kendini mutlu edecek kararlar alıyor. Babamı denklemden çıkardı ve nasıl bir hayat istediğine karar verdi. Ben de aynısını yaptım. Ve senin için de aynısını istiyorum."

"O adam benim için çok uzun zamandır hayatımda yok. Bu yüzden tıp fakültesini bıraktım. Bu yüzden sevdiğim şeyi yapıyorum. O buna LEGO ile oynamak desin, ben sevdiğim şeyi yaptığımı biliyorum. Artık kararlarımı ona göre almıyorum."

Başparmağı elimin sırtında yatıştırıcı bir şekilde hareket etti. "Mutlu görünmüyorsun, Myles. Mesleğini kendi seçtiğini biliyorum ve bunun için seninle gurur duyuyorum. Ama kişisel hayatın başka bir hikaye. Ve hayatında aşkı yaşayamamanın sebebi ben olsaydım, kendimle yaşayamazdım. Gerçek aşkı, Myles. Sen harika bir adamsın ve bunu hak ediyorsun. Yaptığımız hatalar yüzünden sevdiğin birini kaybetme."

Lanet Samuel. Adamın ağzı çok bozuk.

"Anne, ben iyiyim."

"Myles, sen iyi değilsin. Eve döndüğünden beri, seni her gördüğümde bir zombi gibi görünüyorsun. Seninle her konuştuğumda. Sen kendi kabuğunun içinde yaşıyorsun ve bunu çok iyi anlıyorum çünkü ben de çok uzun süre öyle yaşadım. Kızgındım ve bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Onu içime gömdüm, cesur bir yüz takındım ve sessizce acı çektim. Sonunda çocuklarımla saygı duymadığı bir anne oldum. Kendime saygı duymadığım bir kadın. Şimdi bunu değiştiriyorum ve senin de öyle olmanı istiyorum."

Şimdi onun elini sıkma sırası bendeydi. "Seni asla suçlamadım. Onunla kalman beni çok üzdü, ama seni asla suçlamadım."

harika bir anneydin. Sadece her zaman daha iyisini hak ettiğini düşündüm."

"Peki sen daha iyisini hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

"İstediğim her şeye sahibim anne." Elimi çektim ve suyum aldım. Bu öğle yemeği, beklediğimden çok daha ağır bir sohbete dönüşmüştü ve bu konuyu konuşmayı bırakmak istedim.

"Baban birçok kez aldatmış, Myles. Wendy onunla kalmayacak. O ve ben yakın arkadaş olmayabiliriz, ama ikimiz de bir zamanlar sevdiğimiz zehirli bir erkekle ilişki yaşamış olmanın benzer deneyimini paylaşıyoruz. Ama gerçek şu ki, o yalnız bir adam. Kendi tarzında berbat bir durumda ve parasını ve gücünü insanları ezmek için kullanıyor. Ama yalnız kalarak babana karşı gelmiyorsun. Çünkü sen sadece benim yıllardır yaptığım şeyi yapıyorsun."

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi. "Nasıl senin yaptığını yapıyorum? O adamla neredeyse hiç konuşmuyorum. Mesleki olarak istediğim şeyi yapmaya karar verdim. Artık ne yapacağıma o karar vermiyor."

"Küçük bir çocuk ve genç bir adam olarak yaşadığın travma yüzünden, kalbini açmaktan korkuyorsun bence. Büyükbabanın şirketini devraldığında cesur davrandın bence. Cesur bir hareketti." Yanağından bir damla daha gözyaşı süzüldü. "Ama sevmekten ve seilmekten korkuyorsun, Myles. Bu yüzden kendini işe adıyorsun, tıpkı onun yaptığı gibi. Tıp okumayı seçmemiş olabilirsin, ama aile yerine kariyeri tercih ediyorsun. Samuel bana, Montana'ya karşı gerçek hislerin olduğunu düşündüğünü söyledi. Öyleyse neden uzaklaşıyorsun?"

İnledim. "O kardeşim gerçekten çok geveze."

"Kim söylediği önemli değil. Samuel seni seviyor. İkimiz de eve döndüğünden beri sende büyük bir değişiklik fark ettik. İki ay oldu. Mutsuzsun, peki ne için? Her şeye sahip olabilirsin, Myles. Uzun süre evliliğimi bitirmekten korktum ve korku hayatının yıllarını çalabilir. Senin için bunu istemiyorum. Neden birini sevmekten ve onun da seni sevmesine izin vermekten bu kadar korkuyorsun, söyle bana?"

Sandalyeye yaslandım. Bu soru tüylerimi diken diken etti ve kalbim kulaklarımda çarpmaya başladı. Cevap vermedim. Ne

söyleyeceğimi bilmiyordum.

Soruyu tekrarladı. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Onu seviyor musun?" diye ısrar etti ve ben onu zorladığı için ona bağırmak istedim. Öğle yemeğimizi lanet olası bir terapi seansına çevirdiği için.

Gözlerimi kaçırdım ve uzun bir nefes verdim.

Sözleri kafamda tekrar tekrar yankılandı. "O orada yaşıyor, ben burada."

"Soru bu değildi."

"Bir ilişkiyi nasıl yürüteceğimi bile bilmiyorum anne," dedim, göğsümde bir ağrı hissederek. "O benden çok daha iyisini hak ediyor. Onu hayal kırıklığına uğratma ihtimalim çok yüksek. O daha iyisini hak ediyor. O her şeyi hak ediyor."

"Myles, sen en iyi oğul ve en iyi kardeş. Büyükbaban seni çok severdi. Sen bir ilişkiyi nasıl yürüteceğini bilirsin. Sadece başarısız olmaktan korkuyorsun. Çünkü bunun nasıl bir şey olduğunu gördün. Ama sen korkak değilsin. Sen bir savaşçısın. Ve sana bunu bir kez daha soracağım, ve bana cevap verecek kadar cesur olmanı istiyorum." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Onu seviyor musun?"

Bu sefer tereddüt etmedim. "Evet."

"O zaman bir şeyler yap. Yıllarını mutsuz olarak harcamayın. Ben de o yollardan geçtim. O zamanı geri getiremezsin."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum anne." Boğazımı temizledim. "Daha önce hiç yapmadım."

Samuel doğduğunda kardeşlik yapmayı biliyor muydun? Hayır. Onu sevdiğin için öğrendin ve sen benim tanıdığım en iyi kardeşsin. Gençken babanın ilişkisini nasıl idare edeceğini biliyor muydun? Hayır. Ama beni sevdiğin için beni korumak için elinden geleni yaptın. Büyükbaban vefat ettiğinde onun işini nasıl yürüteceğini biliyor muydun? Hayır. Ama onu sevdiğin için öğrendin. Sen akıllı bir adamsın, Myles. Onunla aylarca vakit geçirdin. Seninle her konuştuğumda, onun yanındaydın. Hepsi bu. Zaman, özen ve sevgi. Nasıl yapılacağını biliyorsun. Sadece başarısız olmaktan korkuyorsun. Derinlere in, cesur oğlum." Gözyaşları yüzünden akıyordu ve bu restoranda olay çıkardığımızı umursamıyordum bile.

O haklıydı.

Korkmuştum.

Ve bu beni çok kızdırdı.

"Tamam." Başımı salladım. "Bunu düzelteceğim. Ve eğer çok geç kalmışsam, daha çok mücadele edeceğim."

Yüzünü sildi ve gözyaşları arasında gülümsedi. "Seni seviyorum, Myles."

"Ben de seni seviyorum anne."

"Ne yapacaksın?" dedi, sesi hala konuşmanın etkisinden titriyordu.

"Lanet olası bir çözüm bulacağım."

Telefonumu çıkardım ve önce kardeşime bir mesaj attım.

Ben: Yardımına ihtiyacım var. Yirmi dakika sonra ofiste buluşalım. Connor'a da gelmesini söyle, bu iş için bir sürü insan lazım.

Samuel: Anladım kardeşim. Görüşürüz.

Hesabı ödedim ve şoförü arka kapıyı açarken annemi bekleyen arabasına kadar geçirdim.

Bu berbat bir öğle yemeği olduğu için içimden güldüm.

"Konuştuğumuz için teşekkürler."

"Yıllar geç kalmış olsak da, konuştuğumuza sevindim. Sevilmeyi ve mutlu olmayı hak ediyorsun. Artık korkma, tamam mı?"

Başımı salladım ve yanağına öptüm. "Seni haberdar ederim."

O arabayla uzaklaştıktan sonra, birkaç blok ötedeki ofise yürüdüm ve Charlie'yi aradım.

"Selam. Ne yaptım da beni aradın? Genelde mesaj atarsın," dedi gülerek.

"Ve ben mesaj attığımda bana tek kelimelik cevaplar veriyorsun."

"Montana ve tadilatlarla ilgili saçma sapan sorular sormak yerine, erkek gibi davranıp asıl soruyu sorduğunda, daha fazlasını öğrenirsin."

"Tamam. Soruyorum."

"Dinliyorum," dedi.

"O nasıl? Biriyle çıkıyor mu?"

"Bir süre oldukça moral bozuktu. Muhtemelen hala öyledir. Kız stoik olmaya çalışıyor ama duygularını gizleyemiyor. Sen gittiğinden beri kendinde değil gibi görünüyor. Ama Benji bana, kısa bir süre önce Violet'le birlikte çiftler buluşmasına gittiklerini söyledi, yani bilemiyorum Myles."

"Bu lanet şeyi düzeltereğim."

"Artık kafanı kışından çıkarma zamanı geldi. Bir planın var mı?"

"Hayır. Sadece mutsuz olduğumu ve bir şeylerin değişmesi gerektiğini biliyorum," dedim. "Ama bana ona ulaşmamamı söyledi ve bildiğim kadarıyla, artık benden nefret ediyor."

"İnsanların senden nefret etmesine alışkınsın, değil mi?" O güldü, ben de gözlerimi devirdim.

"Siktir git. Bu sorunu çözeceğim."

"Senin aslında duygusal bir pislik olduğunu biliyordum."

"Şu anda karşımda durmadığın için şanslısın," dedim, sesimdeki alaycı tonu gizlemeden.

"Myles," dedi.

"Evet."

"Kalacaksan geri gel. Onu oyalamayın.

O iyi kadınlardan biri."

"Biliyorum. Bu yüzden eve döndüğümünden beri mutsuzum."

"Evet, Connor bundan bahsetmiş olabilir." Kıkırdadı. "Anladığın için sevindim. Sanırım bu, yakında Blushing'e geri döneceğin anlamına geliyor."

Kız arkadaşımı özledim. Onunla ilgili her şeyi özledim. Yanımda uykuya dalmasını özledim. Sesini özledim. Ben ukala davrandığımda dudaklarının köşelerinin yukarı kıvrılmasını özledim. Hatta küçük kasaba hayatını bile özledim. Huzuru. Rahatlığı. Her şeyi.

"Evet. Birkaç işi halletmem lazım, ama seninle iletişime geçeceğim." "Anladım dostum. Neye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler." Telefonu kapattım ve binaya girip en üst kata çıktım.

Kardeşim ve Connor konferans odasındaaydılar, ikisinin de yüzünde aptalca bir gülümseme vardı. Ve iki aydır ilk kez umutlu hissettim.

Gözlerimi devirdim. "Kibirli olma. Ama yardımına ihtiyacım var."

"Tabii ki yaparsın. Egonu bir kenara bırakıp büyük düşünmen gerekecek," dedi Connor.

"Şanslısın ki ben büyük jestlerin kralıyım," dedi kardeşim. "Hadi beyin fırtınası yapalım." Masaya oturdu, ben de yanına oturdum, Connor ise karşımıza oturdu.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, ama bir yolunu bulacağımı biliyordum. Çünkü artık uzak durmaktan bıkmıştım.

Onu istiyordum ve bunu ona söylemenin zamanı gelmişti.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Montana

"Adımın Leigh Lee olması tuhaf mı sence?" diye sordu müşterim, yüzünde bir gülümsemeyle başını sallayarak.

"Biliyor musun?"

"Ne?"

"Mükemmel bir soyadıyla evlenen ama mutlu olmayan insanlar gördüm. Scotty'nin sana bakışını görüyorum. Sana deli gibi aşık, herkesin hayalini kurduğu şey bu. İkiniz birlikteyken, tüm o sevgiyi hissedebiliyorsun. Öyleyse soyadının ne olduğu kimin umurunda? Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, kızlık soyadını tire ile ekleyebilirsin ya da Scotty senin soyadını alabilir. Ama bu, ikinizi mutlu edecek neyse ona bağlı. Düğünde ismine odaklananlar, ikinizin sahip olduklarına imreniyorlar. Çünkü bu nadir bir şey. Ve bu hafta sonu, mutluluktan başka bir şey hissetmeden geçirmelisin, çünkü sen şanslısın," dedim içtenlikle ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzöldüğünü fark edince irkildim.

Hiç rahat nefes alamayacak mıyım?

Leigh konferans odasında sandalyesini bana doğru çevirdi ve ellerimi tuttu. "Montana, düğün hayallerimi tam anlamıyla gerçekleştirdin ve daha düğün törenine bile girmedik. Sen harikasin ve tüm mutluluğu hak ediyorsun." Burnunu çekip bana gülümsedi. "Phillip'i senin için hiç sevmedim. Kasabadaki herkesin, onun senin için yeterince iyi olmadığı için sınıfının üstünde biriyle çıktığını söylediğini biliyor musun? Ama seni kasabada Myles'la gördüğümde çok mutlu görünüyordun. İkiniz hep gülüyor, gülümsüyor ve etrafta kimse yokmuş gibi birbirinize bakıyordunuz. Phillip'le hiç öyle görünmüyordun. Myles'la çıkıyor muydun, ne oluyordu bilmiyorum; bu beni ilgilendirmez. Ama her zaman böyle hissetmeyi hak ettiğini biliyorum."

Boğazımda kalın bir yumru oluştu ve başımı salladım. "Ben düğün planlayıcısıyım. Seni ağlatmam gerekiyor. Tam tersi olmamalı."

"Sen benim için bir düğün planlayıcısından çok daha fazlasısın, Montana. Sen bir arkadaşsın. Ve ailem gibi hissediyorum. Ve sana ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Bu yüzden hayatımın geri kalanında Bayan Leigh Lee olmaktan büyük keyif alacağım. Ve eğer kimse bununla ilgili bir şey söylerse, sadece seni düşünecek ve gülümseyeceğim, çünkü onların sadece kıskandığını bileceğim." "Kesinlikle haklısın, kızım. Sen bir masal gibi bir hayat yaşıyorsun." Ayağa kalktım ve o da aynısını yaptı, sonra sarıldık. Ayrıldıktan sonra ofise geri döndük. O el sallayarak veda etti, ben de Blakely'nin yazdırdığı oturma planına bakmak için döndüm. bize.

"Oh, bu mükemmel," dedim, ona bakarak. "Evet. Ailesinin arasına birkaç masa koymak Leigh için stresi biraz azaltacaktır."

Ailesi birkaç yıl önce zorlu bir boşanma süreci yaşamıştı. Babası yeniden evlenmişti ve aralarında artık sevgi kalmamıştı. Bu yüzden Leigh bu konuda endişeliydi, ancak özenle hazırlanmış bir oturma düzeni bu endişenin çoğunu giderebilirdi.

"Hey," dedi Violet, ofisinden çıkarak. "Çiftlik evine gidip bir bakmak ister misin? Anlaşılan her şey hazır."

"Evet. Neden erken kapatıp üçümüz birlikte oraya gidip bakmıyoruz?" dedim, kapının zili çaldığında ve arkamı döndüğümde.

Onu görünce ağızım açık kaldı.

Myles St. James.

Koyu renk kot pantolon, gömlek ve deve rengi bir ceket giymişti. Saçları yanları kısa, üstleri biraz daha uzundu. Çenesinde biber biber sakalları vardı ve adaçayı yeşili gözleri benimkilere baktı.

Konuşamadım. Ona atlayıp kollarımı ona dolamak istedim.

Ama donakaldım.

O duyguları tekrar serbest bırakmaktan korkuyordum.

Muhtemelen ziyarete gelmişti. Kısa bir seyahat için buradaydı ve sadece uğramıştı.

"Selam," dedi, sesi sert çıkmıştı.

"Selam." Sesim daha çok bir ciyıklama gibiydi ve Violet ile Blakely'ye baktım, ikisi de adamı sanki onun burada olduğuna inanamıyormuş gibi hayretle izliyorlardı.

"Konuşmak için vaktin var mı diye bakmak istedim." Bir adım yaklaştı ve ben nefesimi tuttum.

"Burada ne yapıyorsun? Connor işleri hallediyor sanıyordum?" Omuzlarımı dikleştirdim, bu adamla ilgili olarak kendimi korumam gerektiğini aniden hatırladım.

"Bunu burada mı yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dediler Violet ve Blakely aynı anda, ben de onları görmezden gelmeye çalıştım.

"Bu işle ilgili mi?" diye sordum.

"Montana," dedi, bir adım daha yaklaştı. "Bizim için hiçbir zaman işle ilgili olmadı, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım.

"Buradan ayrılıp seninle konuşmamayı kabul ettiğimde büyük bir hata yaptım." "Neden?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Çünkü her gün uyandığımda seni düşünüyorum. İş yerindeyken bütün gün seni düşünüyorum. Yalnız başıma akşam yemeği yerken seni düşünüyorum, çünkü senden başka kimseyle birlikte olmak istemiyorum."

"Yani sadece şehre gelip benimle akşam yemeği yiyip sonra tekrar gitmek mi istiyorsun?" diye sordum ve bir adım geri çekildim, çünkü onun canı ne zaman isterse hayatıma girip çıkmasına izin verirsem, asla hayatıma devam edemeyeceğimi biliyordum.

"Hayır. Öyle demiyorum." "Ne diyorsun o zaman?" diye sordu Violet.

"Sana deli gibi aşık olduğumu söylüyorum, Montana Kingsley. Ve şunu söylüyorum..." Durdu ve boğazını temizledi. Eğilip gözlerimin içine baktığında sesi alçak ve derindi. "'Her şeyi hatırlıyorum.'"

Onun sözleri üzerine kalbim kulaklarımda çarpmaya başladı. O şarkıyı hatırlamıştı. Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak birkaç kez hızlıca gözlerimi kırptım.

"Ben de 'Her Şeyi Hatırlıyorum'u hatırlıyorum," diye fısıldadım. "Ama bu neyi değiştirir ki?"

"Her şeyi değiştirir. Seni istiyorum. Bizi istiyorum, Montana. Ve bunun için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ama sen burada yaşamıyorsun," dedim, sesim titriyordu.

Ceketini çıkarıp masanın üzerine attı. Sonra gömleğinin düğmelerine uzandı ve gözlerini benden ayırmadan tek tek düğmelerini açmaya başladı.

"Oh, evet!" diye bağırdı Violet, şeker kavanozundan bir avuç Skittles alırken.

Blakely, Violet'in elinden birkaç şeker aldı, Violet ise Myles'in gömleğini açmasını izliyordu.

Altı paket karın kasları tam olarak görünüyordu ve sonra gömleğini sol omzundan aşağı iterek koyu renkli dövmesini ortaya çıkardı.

SEN, BEN VE SONSUZLUĞU.

Bu kelimeleri kalbinin üzerine dövme yaptırmıştı. Konuşamadım. Nefes alamadım.

"Samuel şirkette daha büyük bir rol üstlenecek ve ben de burada çok zaman geçireceğim. Çoğu zaman uzaktan çalışabilirim ve toplantılar ve projeleri kontrol etmek için seyahat edeceğim. Üç evimiz olabilir. Biri burada, biri Banff'ta, biri de New York'ta. Günde yirmi saat karanlık olduğunda düşün düzenleyemezsin. Bu yüzden, sen çalışmadığın zamanlarda birlikte şehirde olacağız. Ve burada olman gerektiğinde, ben de yanında olacağım." Elini göğsünün üzerine, dövmenin hemen altına koydu. "Sen, ben ve sonsuza kadar, bebeğim."

Öne atıldım ve kendimi kollarına attım. Onu kucaklarken gözyaşlarım yüzümden süzüldü.

"Sen, ben ve sonsuza kadar, Moneybags," diye kulağına fısıldadım.

Beni ayağa kaldırdı ve ellerini yüzümün iki yanına koydu. "Seni özledim, Honey Badger."

"Ben de seni özledim," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Aslında ben de seni özledim," dedi Violet gülerek. "Kızım çok üzgündü ve ben de artık buna dayanamıyordum."

"Cesur görünmeye çalıştı," dedi Blakely. "Ama bazı şeyleri saklayamazsın."

"Tamam, yorumlarınız için teşekkürler, ama erkeğimi ofisime götürüp özel olarak öpmek istiyorum," dedim, ceketini alıp onu uzaklaştırırken.

"Bu ne eğlenceli ki?" Violet arkamızdan bağırdı.

Ofisime girince kapıyı kapattım ve ellerimi boynuna doladım.

Ona baktığımda duygularım yoğunlaşmıştı. Alt dudağım titriyordu. "Burada olduğuna inanamıyorum. Ve bunu gerçekten yürütmek istiyorsun."

"Bu bir seçenek değil," dedi, başparmağıyla alt dudağımı okşarken. "Sensiz yaşamak istemiyorum, Montana. Annem ve büyükannem dışında hiçbir kadına onları sevdiğimi söylemedim. Ama seni seviyorum. Seni, başka birini sevebileceğimi hiç bilmediğim bir şekilde seviyorum. Bana hislerini söylediğin gün seni sevdiğimi anladım, ama korku yüzünden sana aynı şeyi söyleyemedim. Sana hak ettiğin şeyi veremeyeceğimden korkuyordum. Ama artık bu saçmalığı aştım. Çünkü bunun yürümesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu, devasa testisleri olan bir geyik ve kapımın önünde kamp kuran bir kirpi ile küçük bir kasabada yaşamak anlamına geliyorsa, öyle olsun. Seni seviyorum. Her şeyini. Her santimini."

"Ben de seni seviyorum." Gözyaşları yüzümden akıyordu. "Artık ağlama, bebeğim. Artık sadece sen ve ben varız."

"Sonsuza kadar sen ve ben, ha?" Burnumu çektim.

"Evet. Ve sonsuza dek şu anda başlıyoruz."

"Nerede yaşayacaksın?" diye sordum, hala sevdiğim adamın bizim birlikte olabilmemiz için Blushing, Alaska'ya taşınacağı gerçeğini kafamda sindirmeye çalışıyordum.

Beni kendine çekti, kollarıyla beni sardı ve ellerini popoma koyduktan sonra beni yerden kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım, parmaklarım saçlarına dolandı.

"Ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam, bunu bilmelisin. Buraya gelmemin sebebi seninle birlikte olmak istemem. Seni yanımda istiyorum. Kaldığım Airbnb'ye çok cömert bir teklifte bulundum, onlar da sözlü olarak kabul ettiler, şu anda sadece evrak işlerini hallediyoruz."

Gülerek başımı geriye attım. "Sen işini şansa bırakmıyorsun, Para Babası."

"Hazır ol, bebeğim. Seni mümkün olan en kısa sürede benimle yaşamaya ikna etmeyi planlıyorum, ama tüm bunları sindirmen biraz zaman alacağını düşündüm."

"Benim evime taşınabilirdin, biliyorsun."

"Orası pul kadar küçük ve Porky'nin tek başına yaşamasına izin veremeyiz, değil mi? Ayrıca, ikimizin de ev ofisi için bolca alana ve büyümek için çok sayıda odaya sahip olmak istiyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Vay canına. 'Kirpi' dediğin anda beni ikna ettin."

"Ben de seni gördüğüm anda sana kapıldım, Montana Kingsley. Ne yaptığımı bilmiyor olabilirim, ama bunu yapabileceğimi sana göstermek için elimden geleni yapacağım. Bana güveniyor musun?"

"Yani, tanıştığımız ilk gece seninle eve gittim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Ve bu seni tanımadan önceydi. Senin hakkında içimde bir his vardı," dedim, dişlerimi alt dudağıma batırarak.

"Ne hissi, bebeğim?"

"Hayatımı birlikte geçireceğim adamla tanışmışım gibi. Sanki tüm kalp kırıklıklarına değecekmiş gibi."

Gülümsedi. "Artık kalp ağrısı yok. Artık birlikteyiz ve önemli olan tek şey bu."

"Seni seviyorum, Myles St. James."

"Seni seviyorum." Başımı aşağı çekip beni öptü. Bu öpücük, ihtiyaç dolu, ateşli ve çaresizdi.

Ayıraçla ayrılmış ve sonunda yeniden bir araya gelmiş iki ruh gibi. Onu kendime çekmeye çalışırken parmaklarım saçlarına dolandı.

İstemek.

İhtiyaç

duymak.

Benim.

OTUZUNCU BÖLÜM

Myles

"Masada dolaşıp yeni yıl için umutlarımı anlattığımı söyleyemem, ama bu fikri beğendim," dedi Samuel, o kendine özgü kendini beğenmiş sırtışıyla.

Evet, kız arkadaşımla Noel yemeği düzenliyordum.

Merhaba, benim adım Myles St. James ve artık sonsuza kadar bekar kalmayacağım.

Bir kız arkadaşım var.

Onu o kadar çok seviyorum ki, tehlikede olsa kendimi onun önüne atarım.

Tabii ki, ikimizin de hayatta kalmasını tercih ederim, böylece her gece benim adımla haykırmaya devam edebilir.

Ama artık o duygusal adam oldum. Ailem ve arkadaşlarım için tatil yemekleri düzenlemek bile umurumda değil. Hatta ona alacağım mükemmel hediye düşünmek için zaman harcıyorum.

Montana Kingsley, "hayatımın diğer yarısı"nın tam anlamıyla vücut bulmuş hali.

Bana ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şekilde beni tamamladı.

O, beni daha iyi bir adam olmak istememi sağladı ve tüm o bayat saçmalıkları. "Sadece lanet soruyu cevapla," diye homurdandım.

"Görünüşe göre Grinch masaya gelmiş," dedi Samuel ve oda kahkahalarla doldu.

Satın aldığım evin yemek odasındaydık, Montana'yı benimle birlikte buraya taşınmaya ikna etmeye çalışıyordum.

"Yeni yıl için umutlarım basit. Hayatımın aşkıyla evleniyorum." Bir süre durdu ve Brianna'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu kadını karım yapmak listenin en başında yer alıyor ve kim bilir, belki de evimizi onun minyatür versiyonlarıyla doldurmaya başlamamıza izin verir."

Herkes hayranlık dolu sesler çıkardı. Samuel doktorluk işini bıraktığından beri oldukça duygusal bir adam haline geldiği için, ben de öğürüyormuş gibi yaptım.

Onu ne kadar takılsam ve zorlasam da, kardeşimin bu kadar mutlu olduğunu görmekten çok hoşlanıyordum. St. James Corp.'ta harika bir iş çıkarıyordu ve ortaklığımız ikimiz için de en iyi karar olduğunu kanıtlamıştı.

"Tamam, sadece bir kişi kaldı," dedi Montana bana gülümseyerek.

Masada bizimle kutlamaya gelen tüm insanlara bakarak sııttım. Annem ve Gino, artık resmi olarak çıkıyorlardı ve bu sabah Samuel ve Brianna ile birlikte uçarak gelmişlerdi. Bir de Daniel, Howard ve Lydia vardı, artık emekli olmuşlardı ve Montana'nın tatilleri düzenlemeye başlamasından çok heyecanlanıyorlardı. Benji, oraya gidip onu buraya sürükleyeceğimi söyledikten sonra, sonunda gelip barı kapatmayı kabul etti. Charlie, küçük kızı Harper ile birlikte buradaydı. Blakely ve kız kardeşi Brynn de grubu tamamlamak için buradaydılar.

Violet tatil için eve gitmişti, ama o ve Montana bugün zaten birkaç kez FaceTime'da görüşmüşlerdi, çünkü uzun süre konuşmadan duramıyorlardı.

Hiç böyle bir tatil yaşamamıştım.

Garip, zoraki aile dinamiklerinden korkmadığım bir tatil.

"Yeni yıl için umudum daha çok bunun gibi olması," dedim, masanın etrafını işaret ederek. "Kız arkadaşımın bu sabah benimle birlikte yaşamayı kabul etmesi, bu yılın iyi bir yıl olacağı anlamına geliyor."

Montana'nın yanakları kızardı ve gülümsedi. "Hatta bize uyumlu anahtarlıklar bile aldım."

"Blushing'e taşındığından beri her gün ona soruyordun, bu kaçınılmazdı," dedi Daniel gülerek.

"Evet. Artık bir kirpi anahtarlığı taşıyacağım." Onun alına öpücük kondururken yüksek sesle güldüm. "Beni çok mutlu ediyorsun, bebeğim."

"Oh, hayır," dedi Samuel. "Annem ağlıyor."

"Hayır, ben iyiyim. Tamamen iyiyim." Peçetesini kullanarak gözlerini sildi. "İki oğlumun da bu kadar mutlu olduğunu görmek beni duygulandırıyor. Ve ikinizin de sevecek harika kadınlar bulmuş olmanız."

Gino annemin yanağına öpücük kondurdu.

"Senin için de mutluyum anne," dedim ve bunu içtenlikle söyledim.

Montana, tatil için babamı da buraya davet etmekte ısrar etmişti. Annemle resmi olarak boşanmışlardı ve babam, kendisinden yirmi yaş küçük yeni bir kadınla çıkıyordu, ama onunla mutlu görünüyordu, bu yüzden yargılamayacağım. Annemi aldatmıyordu, bu yüzden artık istediği her şeyi yapabiliirdi. Ancak, o ve kız arkadaşı tatil için Paris'e gidecekleri için teklifi reddetmişti.

Onun burada olmamasına rahatladığımı itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

İlişkimizi yavaş yavaş düzeltiyorduk, ama bu bir gecede olacak bir şey değildi. Ama ilerleme kaydetmiştik ve ben her günü tek tek yaşayacaktım.

Artık kardeşim ve ben işi birlikte yürütüyorduk, bu konuda fazla söz hakkı yoktu.

İki oğlu da ondan farklı bir yol seçmişti ve sanırım bizim seçimlerimizi eleştirmenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anlamıştı.

"Demek ikiniz birlikte yaşamaya başlıyorsunuz. Bu büyük bir adım," dedi Charlie, yüzünde saçma bir gülümsemeyle.

Gözlerimi devirdim. "Blushing'e taşınmak büyük bir adımdı. Kız arkadaşım ile yaşamak nefes almak kadar kolay olacak."

"Sadece lavaboda kirli bulaşıkları bırakma ve çamaşırlarını kaldırmayı unutma," dedi Daniel gülerek. "Onunla on sekiz yıl yaşadım. O çok disiplinli biridir."

"Benimle yaşamayı seviyordun," dedi Montana.

"Evet, tatlım. Ev, sen orada yaşarken hiç bu kadar temiz olmamıştı." O sırıttı. "Şaka bir yana, senin adına mutluyum. Ama benim küçük kızım ile birlikte yaşıyorsan, yakında ona bir yüzük takmayı düşünüsen iyi olur."

"Az önce Beyoncé'den alıntı mı yaptın?" Blakely kahkahalarla güldü.

"İnan bana. Bunu sürekli düşünüyorum," diye itiraf ettim ve Montana bana gülümsedi.

Bunu konuşmuştuk.

Onunla birlikte olmak istediğim için buraya taşınmaya karar vermiştim. Bu yüzden onunla evlenmek hiç düşünmem gerekmedi.

Hayatımı birlikte geçirmek istediğim kadın oydu.

Ona teklif etmek için doğru zamanı bekliyordum.

Akşam yemeğini bitirdik ve Brianna, Montana, Blakely ve Brynn ile düğün planları hakkında konuşmakla meşguldü. Annem, Daniel, Howard ve Lydia izlerken Harper ve Gino ile kart oynuyordu.

Koyu renkli ahşap barın arkasına geçtim ve Samuel, Charlie ve Benji'ye viski doldurdum.

"Senin adına sevindim kardeşim," dedi Samuel, kadehini kaldırarak.

"Artık işyerini soruyormuş gibi yapıp aslında kız arkadaşını öğrenmek istediğin o günlük mesajlarını almayacağım için mutluymum," dedi Charlie alaycı bir şekilde ve bir yudum aldı.

"Sen pek yardımcı olmadın," diye hatırlattım ona.

"Olmam da gerekmiyordu. Kafanı kışından çıkarmanı istedim. Görünüşe göre planım işe yaradı."

"Yani, başlangıçta sahte isim kullanıyorlardı. Çok yol katettiler." Benji yine bardağını benimkine çarptı.

"O inatçı bir pislik," dedi Samuel, bana göz kırparak. "Ama her zaman bir yolunu bulur. Sadece ön verandada yaşayan o lanet kirpi için planın ne olduğunu merak ediyorum."

"Oh, sana söylemedi mi? Porky için yan bahçede buna benzeyen bir ev yaptırıyor," dedi Charlie, başını sallayarak.

"O pislik sonsuza kadar ön verandada kalamaz ve ben de onu sokağa atamam. Bu evin mini bir versiyonu olacak ve o da istediği gibi gelip gidebilecek."

"Bugün buraya gelirken yolda gördüğümüz dev geyik, değil mi?" diye sordu Samuel on beşinci kez.

"Ahhh... evet, Blushing'e hoş geldin. O Clifford Wellhung olmalı," dedi Charlie, sesinde mizahla karışık bir tonla. "Sadece göz teması kurma. Devasa testisleri var, ama ona bulaşmazsan sana karışmaz."

"O geyik gibi havalı olmak istiyorum. Bowling topu büyüklüğünde testisleriyle, sanki bokunun kokusu yokmuş gibi kasabada dolaşıyor," dedi Benji ve hepimiz kahkahalara boğulduk.

Odaya göz gezdirdim ve kızımın Brianna'yı dikkatle dinlediğini gördüm.

Sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi, başını yavaşça çevirdi ve koyu renkli gözleri benimkilerle buluştu. Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı ve gülümsedi, dişleri sulu alt dudağına gömüldü.

"Siz pislikler daha ne kadar burada kalacaksınız?" diye homurdandım, aniden herkesin eve gitmesini istedim.

"Kız arkadaşın sana gülümsüyor ve sen hepimizi kapı dışarı etmek mi istiyorsun?" diye Charlie güldü.

"Aynen öyle. Hediyeler dağıttık. Sizi besledik. Tatlı yediniz. Daha ne kadar kalacaksınız?" Bu adamlara sataşmayı sevdiğim için gülümsememi saklamaya çalıştım.

"Senin adına mutluyum," dedi Samuel, gözleri duygudan hafifçe nemlenmişti. Belki alkoldendi. Belki de benim bu tür bir mutluluğu asla bulamayacağımı düşündüğü içindi.

"Evet, ben de, kardeşim."

Hepimiz odada dolaşıp birbirimizle sohbet ederken hoparlörlerden tatil müziği çalıyordu.

Howard ve Lydia eve gideceklerini söyleyen ilk kişilerdi ve yavaş yavaş ama kesin olarak herkes onları takip etti.

Annem, Samuel ve Gino otele gitmek için ayrıldıklarında, sonunda yalnız kaldık.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra Montana'yı yakaladım ve omzuma attım.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Hiç gitmeyeceklerini sanıyordum."

"Saçmalıyorsun, Para Çuvalı," dedi ben koridordan yürüyüp onu yatağa bıraktığımda, o da biraz zıpladı.

Onun üzerinde durdum. "Senin yanında kendimi gülünç hissediyorum." "Ben de senin yanında kendimi gülünç hissediyorum."

Ağzım ağzına çarptı ve onu sertçe öptüm. Beni geri itti ve ikimiz de birbirimizin kıyafetlerini çıkarmak için çılgınca uğraştık, bu sırada dudaklarımız hiç ayrılmadı. Ayakkabılarımı çıkardım ve o da kot pantolonumun kemerini çözdü, sonra pantolonumu ve boxerımı bacaklarımdan aşağı itti ve ben de onlardan çıktım. Ellerim elbisesinin arkasındaki fermuarı buldu ve ben sırt üstü yattım, o da üstüme çıktı

O sütyenini çözdü ve omuzlarından düşerek mkemmek göğüslerini ortaya çıkardı. Bu manzaraya bakarken ağızım sulandı ve başparmaklarımla meme uçlarını okşadım. Koyu renkli saçları omuzlarına dökülmüştü ve çok seksi görünüyordu. Bir saniye daha bekleyemedim, bu yüzden kalçasındaki dantelli klotu yırttım, çekip çıkardım ve yere attım.

"Sen şansı sen satın bana bana onları
yeni aldı," dedi, benim ucumu girişine yerleştirirken.

"Şanslıyım, bebeğim. Bundan bir saniye bile şüphem yok."

Yavaşça ereksiyonumun üzerine kayarken gülümsedi. Ellerimle kalçalarını kavrayarak onu yukarı aşığı yönlendirdim.

Ritimimizi bulmak için acele etmedik.

İlk başta beni yavaşça sürdü.

Sonra ben yukarı doğıru ittim, dudaklarımı onun sert tepesine doladım, sonra diğıer tarafa geçtim. Daha hızlı hareket ederken inledi.

Nefeslerimiz yüksek ve
zorluydu. Etrafımızdaki odayı
dolduruyordu.

Onun beni sıkıca kavradığını hissettim ve onu izlemek için geri çekildim.

Kadınımın içimde derinlere gömülmüşken parçalanışını izlemekten daha güzel bir şey yoktu.

Daha
hızlı.

Daha
sert.

O da her itişime karşılık verdi.

"Benim için boşal, güzelim," dedim, vücudu titremeye başladıığında, ve o sınırın ötesine geçerken onu hayranlıkla izledim.

Gözleri ılgındı. Dudakları dolgundu.

Göğüsleri zıplıyordu. Mkemmeldi.

Adım, ığılıklarla dudaklarından döküldü ve bu kadardı. Onu zirveye kadar takip ettim.

Her zamanki gibi.

EPİLOG

Montana

"Evinizi satmak konusunda ne hissediyorsunuz?" diye sordu, Moose Brew'a doğru yürürken.

"Yani, Violet'in onu satın almış olması, sanki hala ailedeymiş gibi hissettiriyor, anlarsın ya?"

"Evet, bu iyi oldu." Boğazını temizledi. Bugün biraz keyifsizdi. Çok dalgındı, bu Myles'a hiç yakışmıyordu. Ama Seaside Inn neredeyse tamamlanmıştı ve son iki ayda iş için birkaç kez New York'a gitmek zorunda kalmıştı.

"Akşam yemeğine gitmek istediğinden emin misin? Eve gidebiliriz. Eminim yorgun düşmüşsündür. Durmadan çalışıyorsun."

"Bebeğim, ben yorulmam. Kızımı yemeğe çıkarmak istiyorum." Elimi sıkarken, kasabanın ortasında karda yatan Clifford'a baktı. "O herifin canı nereye isterse orada takılmasını görmeye ne kadar alışacağım bilmiyorum."

Gülerek, "Önümüzdeki düğün sezonunda biraz boş vaktimiz olacak, yakında New York'ta uzun hafta sonları geçirmeyi dört gözle bekliyorum," dedim.

"Ben de." Kapıyı açtı ve hemen şarkının çaldığını duydum: Zach Bryan'ın "I Remember Everything" şarkısı.

Işıklar kapalıydı, ama dışarısı hala karanlık olduğu için bu beni ilk başta şaşırtmadı. Ancak tüm mekan parıldayan ışıklarla aydınlatılmıştı. Işıklar tavandan bir uçtan diğer uca uzanıyordu. Her masada mumlar yanıyordu ve uzun sütunlar zemindeki yürüyüş yolunu çevreliyordu. Burada kimse yoktu.

Sadece Myles ve ben.

"Aman Tanrım. Bu ne?" diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla doldu.

"Her şeyin başladığı yer burası, Dominique." Bana gülümseyerek mum ışıklı koridordan bara doğru yönlendirdi.

İlk tanıştığımız yer.

Barın üstü kırmızı güllerle dolu vazolarla kaplıydı ve yaklaştırmaya devam ederken bacaklarım titriyordu.

"Myles," diye fısıldadım, barın önünde durduğumuzda.

Zach Bryan en sevdiğim şarkıyı söylüyordu.

"Chicago'dan harika bir elmas tüccarı buldum," diye alay etti.

"Öyle mi? Onların çok fazla ithalat ve ihracat yaptığını duydum."

"Evet. Bu kadın, ithalat ve ihracatın kraliçesi." Yüzümdeki saçları okşarken gülümsedi. Başparmağı yanağıma kaydı ve kaçan tek bir gözyaşını sildi. "Ağlama, bebeğim."

"Sadece çok mutluyum," diye boğuk bir sesle söyledim.

O başını salladı. "Ben hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Sonra diz çöktü, elimi eline aldı ve ben artık gözyaşlarımı tutamadım. Bulanık görüşümle ona baktım.

"Ben de."

"Montana, sen hayatımın aşkımsın. Varlığından haberdar olmadığım aşk. Hayatımı seninle geçirmek istiyorum. Seninle seyahat etmek ve dünyayı görmek istiyorum. Evimizi istediğin kadar bebekle doldurmak istiyorum. Seninle bu küçük kasabada yaşlanmak istiyorum," dedi bana bakarak, sesi derin ve düzgündü. "Sen, ben ve sonsuza kadar, bebeğim."

"Ben de." Ona daha yakın olmak için dizlerimin üzerine çökünce, sözlerim zar zor duyuluyordu.

"Montana Kingsley, benimle evlenir misin?" Ceketinin cebinden siyah kadife bir yüzük kutusu çıkardı ve açtı.

Platin bir yüzükte yer alan büyük, çarpıcı prenses kesim pırlantaya hayranlıkla baktım.

"Evet." Öne doğru eğildim ve kollarımı boynuna doladım. "Seni çok seviyorum."

"Seni seviyorum," dedi kulağıma. "Beni dünyanın en mutlu adamı yaptığın için teşekkürler."

Onu görmek için geri çekildim. Başparmaklarıyla gözlerimin altındaki sıvıyı silerken gülümsedi. Sonra kutudan yüzüğü çıkardı ve parmağıma taktı. "Vay canına. Şehrin en iyi elmas satıcısını bulmuş olmalısın. Bu muhteşem."

"Siz de öyle, Bayan St. James." Elime bakarak.

"Bayan St. James," diye fısıldadım. "Yani bunu gerçekten yapıyoruz? Evleniyoruz?"

"Yani, şarkımız var, hashtag'imiz var, değil mi?" dedi ve beni ayağa kaldırdı.

"Sen, ben ve sonsuza kadar, Myles St. James."

"Sen, ben ve sonsuza kadar, bebeğim." Eğilip beni öptü.

Ellerim saçlarına dolandı ve o anın büyüüne kapıldım.

Çünkü son beş yıldır mutlu sonları satıyordum, ama kendim için buna hiç inanmamıştım.

Ta ki bu adam kasabaya gelip beni baştan çıkarana kadar. Sonsuza dek sürecektir aşkı bulmuştum ve onu asla bırakmayacaktım.

Myles ve ben cumartesi olduğu için uyumuştuk ve kar yüzünden nişanlığımın kollarında kalmak istiyordum. Ama Violet'in telefonu o kadar telaşlıydı ki, giysilerimizi giyip aceleyle onun evine gittik.

Birkaç hafta önce satın aldığı eski evim.

Evi gördüğümde gözlerime inanamadım. Tamamen su basmıştı ve ortalık tam bir felaketti.

"Yani, sen burada birkaç yıl yaşadın ve hiçbir sorun yaşamadın. Ben burayı satın alıyorum ve borular patlıyor? Bu ne boktan bir durum böyle?" Violet, milyonuncu kez ellerini havaya kaldırarak dedi.

Myles hemen Charlie'yi aradı. Charlie, kızı elinden tutarak yanında yürürken, odadan odaya dolaşarak hasarı değerlendiriyordu.

"Vi, bunun için çok üzgünüm. Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Şey, şehir dışına çıktı ve evin suyunu kapatmadı," dedi Charlie, koridordan geçip

Harper, Violet'in aramıza girerek bize gülümsediği sırada benimle Violet'in arasına geçti.

"Kim şehir dışına çıkarken suyunu kapatır ki?" diye bağırdı Violet.

"Ben kapatırım." Omuz silktilti. "Her neyse, sigorta masrafları karşılayacak, ama büyük bir iş olacak. Tüm yerleri söküp mutfağı tamamen yenilemek gerekecek, banyolar da muhtemelen kurtarılamaz."

Violet inledi. "Beni rahatlatman gerekmiyor mu, Charles? Bu bir kabus. Burayı eski haline getirmek ne kadar sürer sence?"

"Malzemeleri hızlı bir şekilde temin edebileceğimizi varsayarsak, yaklaşık üç ay sürer diyebilirim."

"O zamana kadar nerede kalacağım?"

"Bizimle kalabilirsin," dedim, kolumu onun omzuna dolayarak.

"Seni seviyorum Monny, ama ikiniz birbirinize çok yapışıyorsunuz. Sen erkeğine ağaç gibi tırmanırken ben misafir odasında saklanmak istemiyorum." Harper'a baktı ve yüzünü buruşturdu, ama küçük kız etrafındaki dağınıklığa bakmakla meşguldü.

"Saçmalıyorsun. Harika olur. Tıpkı eski üniversite günlerimiz gibi, ama zincir ve pranga olmadan." Bu fikre pek memnun görünmeyen nişanlıma bakarak güldüm.

"Hey, kuzenin misafir odasından taşınmadı mı?" diye sordu Myles, Charlie'ye.

"Evet. Ve brokoli ve diğ macunu kokuyordu," dedi Harper, ben de gülmekten kendimi alamadım.

"Evet, Jordan erkek arkadaşına daha yakın olmak için taşındı. Ev küçük ama iyi durumda."

"Aylık ücreti ne kadar?" Violet kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şey, ona kira almadım. O sadece Harper'a yardım etmeyi kabul etti. Bilirsin, benim işe erken gitmem gerektiğinde onu okula götürmek ya da okuldan alıp eve getirip ödevlerine başlamasını sağlamak gibi. Benim istediğim de buydu."

"Yaşasın. Violet beni okula götürebilir. Doğum günü pastası ve çiçek gibi kokuyor." Harper, ne dediğini anlamamış gibi ona bakakalan Violet'e baktı.

"Yani, kek gibi kokacaksam, doğum günü pastası en iyi seçenek olur herhalde."

Harper ağzını kapattı ve kıkırdadı. "Bu, şimdiye kadar yediğim en iyi kek. Acıktım baba," dedi Charlie onu kucağına alıp kalçasında tutarken.

"Bu çocuğa bir şeyler yedirmem lazım. Sen aradığında evden aceleyle çıktık, Myles." Charlie kapıya doğru yürüdü. "Tahminleri gün sonuna kadar sana ulaştırırım, sonra oturup fiyatları ve her şeyi yenilemek için bazı seçenekleri gözden geçirmemiz gerekecek. Pazartesi sabahı ofisimde buluşalım mı?"

"Pazartesi sabahı mı? Bugün Cumartesi sabahı ve evim su altında, Charles."

Gözlerini devirdi. "Pazartesi'den önce hiçbir şey sipariş edemeyiz, Violet. Ve bugün sigorta şirketini araman gerekecek. Yenileme bitene kadar misafir evinde kalmak istersen, orası senin. Bana karışmazsan, ben de sana karışmam."

"Harper'a yardım etmek istediğini sanıyordum?" Violet ona bakarken gözlerini kısarak baktı.

"Bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum."

"Bunun hakkında ne hissettiğinden emin değil misin? Dalga mı geçiyorsun? Dört kardeşim var, seni ahmak... pardon, ahmak gibi davranan adam," diye Harper'ın hatasını düzeltti. "Bana yardım ettiğim için çok şanslı olmalısın."

"Peki, Violet." Kızı ellerini çırparken, o burnunun köprüsünü çimdikledi. "Bir saat sonra evimde buluşalım. Harps'ı Brown Bear Diner'a krep yemeye götüreceğim."

"Krepler için yaşasın!" diye bağırdı Harper ve ben onun ne kadar sevimli olduğuna gülümsemeden edemedim. Uzun saçları sırtına dökülüyordu ve pembe, melek gibi yanakları vardı.

"Yarım saat içinde ellerini kendilerine saklayamayan bir çiftin yanında yaşamak zorunda kalmayacağım ücretsiz bir yer bulamazsam, orada olacağım," dedi Violet. "Artan krepleri eve götürmekten çekinme, oda arkadaşım."

"Evet, oda servisi evin içinde yok," dedi Charlie, kapıdan çıkmadan önce homurdanarak.

"O adam tam bir ahmak olabilir," diye homurdandı Violet, yatak odasına doğru ilerlerken. "Toplanıp taşınmak zorunda olduğuma inanamıyorum."

Myles'a en içten özür dileme gülümsememi gösterdim ve Violet'in kıyafetlerini toplamasına yardım etmeye gideceğimi söyledim. Yarın geri gelip mutfağından birkaç tabak ve başka eşyaları almaya karar verdik.

"Bunun için çok üzgünüm, Vi," dedim, dolabından kıyafetleri çıkarırken.

"Önemli değil. Neyse ki kasabanın en huysuz piçi hanında bir oda boşalmış," dedi alaycı bir tonla.

"Benimle kalmayacağına inanamıyorum." Birkaç kazak bir spor çantasına koydum.

"Ben yetişkin biriyim, Monny. Kendi alanıma ne kadar önem verdiğimi bilirsin. Ya çekici bir turistle tanışırsam? Onu arkadaşımın evine getiremem."

" time hot home?"

Son zamanlarda herkes seni çabucak sinirlendiriyor gibi görünüyor.

Bir çift çorap yüzüme çarptı ve ben güldüm.

"Hey, erkeklerin sinir bozucu olması benim suçum değil. Ama Harper'a bakmam konusunda şaka yaptığını mı düşünüyorsun? Çünkü ben bebek bakıcılığına pek meraklı değilim."

"Yine de o bunun iyi bir fikir olmadığını söylediğinde savunmaya geçtin."

"Doğru. Nasıl benim yeteneklerimi sorgulayabilir? Ben oldukça yetenekliyim. Sadece, pek tanımadığım bir çocuğa bakmakla kendimi sınırlamak istemiyorum."

"Dinle, sana evimde bir oda teklif ettim, ama sen reddettin. Charlie'nin misafir evini istedin, böylece kendine ait bir yerin olsun diye. O yüzden sana tavsiyem, teşekkür et ve onun senden istediği her şeyi yap."

"Ne yapmamı isterse mi? Kulağa çok müstehcen geliyor," dedi gülerek.

"Hayır, sen kulağa kirli gelmesini sağladın." Gözlerimi devirdim ve çantayı omzuma attım. Dışarı çıktığımda Myles, Charlie'nin evine götürmek için mutfak tezgahına birkaç şey koyarken, Violet banyo ve makyaj ürünlerini topluyordu.

"Neredeyse bitti mi?" diye sordu, zeminde daha az su olan bir alana geçmek için bir su birikintisinin etrafından dolaşırken.

"Evet. Eve gitmek istersen Violet'le birlikte gidebilirim."

"Olmaz, Honey Badger. Onu takip edebiliriz. Belki yol üzerinde krep yemek için durmasını bile sağlayabiliriz."

"Ahhh... Acıktın, ha?"

"Seni istiyorum," diye kulağıma fısıldadı.

"İşte bu yüzden siz ikinizle yaşayamıyorum. Sanki yirmi dört saat porno izliyormuşum gibi. Son zamanlarda biraz sıkıntılı bir dönemden geçiyorum, bu yüzden iki azgın adamla yaşayamam." Violet çantasını ve askıları tezgahın üzerine koydu.

Myles güldü, çantayı ve askıları aldı ve koluna yığdı. "Arabaları yüklemeye başlayayım. Ama yolda krep alacağız. Taşınmadan önce enerji toplamam lazım."

"Bana uyar!" diye bağırdı Violet arkasından.

Sonraki bir saatimizi Violet'in ve Myles'in arabalarına onun eşyalarını yükleyerek geçirdik ve o da sigorta şirketini arayarak süreci başlattı. Violet'e Brown Bear Diner'da buluşacağımızı söyledik ve ben nişanlığımın yanındaki yolcu koltuğuna oturdum. "Ona yardım ettiğin için teşekkürler."

"O senin en iyi arkadaşın. Tabii ki ona yardım ederim. Charlie'ye, orada yaşadığı sürece kirasını seve seve ödeyeceğimi söyledim bile. Sadece onun önünde söylemek istemedim, çünkü biraz... düşmanca davranma eğilimi var." O gülümsedi.

"O

"Kahretsin, kadın. Sen de bunu seksi hale getirdin," dedi.

"Kahretsin, kadın. Bunu da seksi hale getirdin," dedi.

O lokantaya doğru sürerken gülerek başımı salladım. Kar yağıyordu ve kendimize bakacak zamanımız bile olmadan evden aceleyle çıkmıştık. Ama işte o, benim dağınık küçük hayatıma adım atmıştı.

Birkaç ay önce şehirde yaşayan bu adam, son derece seksi gri bir eşofman altı, flanel gömlek ve kar botları giyiyordu.

Ve hepsini benim için yapıyordu.

Lokantanın yanındaki otoparka girdi ve arabayı park etti. "Kafanda neler dönüyor?"

Emniyet kemerimi çözerek ona döndüm. "Hayallerimin erkeği olduğun için teşekkür ederim."

"Rica ederim, güzelim." Ben koltuğun üzerinden geçip kucağına otururken sııttı.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Sen, ben ve sonsuza kadar," dedi ve başımı aşığı çekip beni öptü.

Son

BONUS SAHNE

Myles

New York

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" Montana, daireye döndüğümüzde sordu.

O şehre kolayca uyum sağlamıştı ve bir şekilde benim işlevsiz ailemi bir araya getirmişti.

"Bu muhtemelen şimdiye kadar yaşadığımız en katlanılabilir aile yemeğiydi." Anahtarlarımı tezgahın üzerine bırakırken omuz silktilim.

Babam ve yeni kız arkadaşı Mandy, annem, Gino, Samuel, Brianna, Caleb, Montana ve benimle akşam yemeğinde bir araya gelmişti.

Evet, Montana beni Caleb'e ulaşmam için cesaretlendirmişti. Caleb, Blushing'de inşa ettiğim oteli görmek istediği için bizi ziyaret etmişti.

Babam artık üç oğlu olduğunu kabul ediyordu ve her şey açığa çıktığı için omuzlarımdan bu garip yük kalkmıştı. Artık birlikte olmadıkları için annemle babam çok daha iyi anlaşıyorlardı.

"Caleb de ailenin bir parçası olduğu için çok mutlu görünüyor. Seni gerçekten çok seviyor, biliyor musun?" diye sordu, ikimiz de kanepeye otururken.

"Hayır, değil. O sadece garip bir çocuk." Kahkaha attım, çünkü akşam yemeği sırasında bana işimle ilgili en az otuz soru sormuştu.

"Sana hayran, Myles. Çok tatlı." Telefonum titrediğinde parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi ve ben de onu arka cebimden çıkardım.

"Tatlı, ha? Arayan o. Az önce akşam yemeği yedik, bana soracak başka bir şey kalmış olamaz."

"Telefonu aç. Önemli olabilir."

Cevapladıktan sonra hoparlörü açtım. "Selam Caleb. Ne haber?" "Myles. Merhaba. Cevap vereceğinden emin değildim," dedi.

Montana kucağıma oturup bana dönerek, sanki bu, dinleme şansı bulduğu en önemli telefon görüşmesiymiş gibi dinlerken ona bir göz attım.

"Ben buradayım. Her şey yolunda mı?"

"Ben, şey, senden bir ricada bulunmak istiyorum," dedi, sesi gergin geliyordu. "Tamam. Neymiş?"

"Kardeşlik kulübümde baba-oğul günü düzenleniyor ve biliyorsun, baban, şey, sanırım teknik olarak artık bizim babamız sayılır..." Boğazını temizledi. "Ama onun yanında henüz çok rahat hissetmiyorum. Bazı arkadaşlar kardeşlerini getiriyorlar. Ben de sen ve Samuel'in gelmeyi düşünür müsünüz diye merak ettim. Önce sana sormak istedim."

Montana bana gülümsedi ve ben de başımı salladım. Bunu yapmam gerektiğini söylemesine gerek yoktu. Yapacağımı biliyordum.

Kahretsin, bunu yapmak istedim.

O iyi bir çocuktu ve şaka yapmama rağmen onu seviyordum. O aileden biriydi.

"Evet. Seve seve gelirim," dedim.

"Gerçekten mi?" Sesi şimdi on dokuz oktav daha yüksekti.

Kıkırdadım. "Sen benim kardeşimsin Caleb. Kaçırmam. Detayları mesaj at, orada olacağım."

Birkaç saniye sessiz kaldı ve Montana'nın başı omzuma yaslandı.

"Teşekkürler, Myles. Benim için çok anlamlı."

"Rica ederim dostum. Sonra konuşuruz." Telefonu kapattım, o da başını kaldırıp gülümsedi.

"Sana bir sürprizim var," dedi, kucağımdan kalkıp koridora doğru koştu.

"Umarım o odadan çıplak çıkarsın," dedim.

"Hayır." Elinde büyük bir çanta tutuyordu ve kanepenin yanıma oturmaya geldi. "Hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey var."

Çantayı aldım ve içinden büyük bir LEGO kutusu çıkardım, sonra kıkırdadım. "Bana LEGO mu aldın?"

"Nişanlým bir şeyler inşa etmeyi sever, bu yer sana neyi andırıyor?"
Kutuyu inceledim. "Banff'taki evimize benziyor." "Öyle, değil mi?"

"Bayıldım. Yapmama yardım eder misin?" diye sordum, çünkü bu kadın hayatımdaki her şeyin iyiliğiydi.

"Şey, bu nişanı ne zaman resmileştireceğiz diye sürekli soruyorsun, değil mi?"

"Bu hafif bir ifade." Ona evlenme teklif ettiğim gün onunla evlenmek istedim. Ve o günden beri her gün bu konuyu gündeme getirdim.

"Yani ikimiz de küçük bir düğün istiyoruz, değil mi?"

"Oh, şimdi küçük mü oldu? Sadece sen ve ben olmasını istediğini sanıyordum?" diye alay ettim, çünkü ne tür bir düğün yapacağımız umurumda değildi; sadece resmiyete dökmek istiyordum.

"Biliyorum. Şarkıya ve hashtage sadık kalacağım ve büyük bir şey istemiyorum, ama belki sadece sen ve ben, ailelerimiz ve en yakın arkadaşlarımız olabiliriz diye düşündüm. Babam, annen ve kardeşlerin de orada olmak isteyeceklerini hissediyorum. Violet ve Blakely'nin de orada olmak isteyeceklerini biliyorum, Connor, Jackson, Charlie ve Benji de. Banff'taki evde evlenebiliriz, çok küçük bir tören olur, ama benim ilk planladığımdan biraz daha büyük olur."

Bana iki küçük kutu uzattı. Kutuları açtığımda, bize çok benzeyen bir gelin ve damat gördüm. Gömleklerinde MONEYBAGS ve HONEY BADGER isimleri yazıyordu.

"Burada ne var?" "Sen ve ben."

"Bunları sen mi yaptırdın?" diye sordum, onlara tamamen hayran kalmıştım.

"Tabii ki ben yaptırdım. LEGO figürlerini kişiselleştirebileceğini kim bilebilirdi ki?" dedi ve tekrar kucağıma oturdu.

"Gelecekteki karım biliyordu. Ve çok düşünceli bir davranıştı."

"Ne dersin? İki hafta sonra Banff'ta düğün yapalım mı? Abartılı bir şey değil, sadece aile ve arkadaşlar, sen ve ben."

Elimi yüzünün iki yanına koydum. "Seninle hemen evlenirim. Yarın evlenirim. Ve iki hafta sonra evlenirim. Sadece benim karım olmanı istiyorum."

"Eh, özel yapım figürinler hazır, artık bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorum." O gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedim, gözlerim onun gözlerine kilitlendiğinde boğazımda bir yumru oluştu.

"Ne için? Figürinler için mi?" Bana gülümsedi.

Başparmağımı çenesinin çizgisini takip ederek gezdirdim ve başımı salladım. "Bana ne kadar çok şey kaçırdığımı gösterdiğin için. Hayatın ne kadar güzel olabileceğini gösterdiğin için."

"Seni tanıyana kadar masallara hiç inanmazdım." Son kelimedede sesi biraz titredi. "Ama sen bana masalların çok gerçek olduğunu gösterdin."

"Daha yeni başlıyorum, bebeğim." Ve bunu içtenlikle söylüyordum.

Sonsuzluk, Alaska'nın Blushing kasabasına geldiğim gün başlamış olabilir... ama önümüzde koca bir ömür vardı.

TEŞEKKÜRLER

Greg, yazdığım her kahramana ilham veriyorsun. Seni seviyorum!

Chase ve Hannah, her zaman en büyük destekçilerim olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum!

Tiffany Adams, ilk küçük kasaba Alaska romantizm romanımı yazarken bana verdiğin tüm destek için teşekkür ederim! Fotoğrafların, sesli mesajların ve katkılarının kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar yardımcı oldu. Sana çok minnettarım! Xo

Willow, Catherine ve Kandi, bu yolculukta sizinle birlikte olduğum için çok minnettarım. Beni dinlediğiniz, desteklediğiniz, en çok ihtiyacım olduğu günlerde beni güldürdüğünüz için teşekkür ederim. Arkadaşlığınız için çok teşekkür ederim!

Pathi, başından beri bana inandığın ve ihtiyacım olan desteği verdiğin için teşekkür ederim.

Nat, benim tarafımda olduğun için sana İNANILMAZ derecede minnettarım. Sen olmasan kaybolurdum.

Lauren Plude ve Lindsey Faber, bana ve Blushing Bride dünyasına inandığınız için teşekkür ederim. Süreç boyunca bana inanılmaz derecede destek olduğunuz ve nazik davrandığınız için teşekkür ederim. Birlikte yazdığımız ilk kitabımıza şerefe! İkinize de çok minnettarım!

Nina, en çılgın hayallerimi gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim. Sana sonsuza kadar minnettarım!

Kim Cermak, benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Sana sonsuza kadar minnettarım!

Christine Miller, Kelley Beckham, Tiffany Bullard, Sarah Norris, Valentine Grinstead, Meagan Reynoso, Amy Dindia, Josette Ochoa ve Ratula Roy, size sonsuza kadar minnettarım!

Tatyana (Bookish Banter), Logan Chisolm, Kayla Compton, her yayınlamamı desteklemek ve beni doğru yolda tutmak için yaptığınız her şey için teşekkür ederim!

Abi Mehrholz, tüm desteğin ve cesaretlendirmen için teşekkür ederim. Sana çok minnettarım!

Paige, dostluğuna sonsuza kadar minnettarım. Anneler Günü'nü neşelendiriyorsun! LOL!

Stephanie Hubenak, yazdıklarımı her zaman erken okuduğun için teşekkür ederim! Dostluğuna çok minnettarım! Kapak için bu muhteşem çifti bulduğun ve beni her zaman desteklediğin için teşekkür ederim!

Doo, Annette, Abi, Meagan, Diana, Jennifer, Pathi, Natalie ve Caroline, şimdiye kadarki EN İYİ beta okuyucular olduğunuz için teşekkür ederim! Geri bildirimleriniz benim için çok değerli. Size çok minnettarım!

Natasha, Corinne ve Lauren, beni her gün teşvik ettiğiniz ve en iyi destek sistemi olduğunuz için teşekkür ederim! Sizi seviyorum!

Amy, seninle sprint yapmayı çok seviyorum! Arkadaşlığın için çok minnettarım! Seni seviyorum!

Gianna Rose, Rachel Parker, Janelle Pegram, Kelly Yates, Rachel Baldwin, Sarah Sentz, Ashley Anastasio, Kayla Compton, Tiara Cobillas, Tori Ann Harris ve Erin O'Donnell, dostluğunuz ve desteğiniz için teşekkür ederim. Benim için çok değerli!

Anne, benim en büyük destekçim olduğun ve yazdığım her şeyi okuduğun için teşekkür ederim! Seni seviyorum!

Baba, hayallerimin peşinden koşmamın sebebi sensin! Asla pes etmemeyi öğrettiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum!

Sandy, bu yolculuk boyunca beni okuduğun ve desteklediğin için teşekkür ederim! Seni seviyorum!

Yayınlayan, paylaşan ve beni destekleyen tüm blog yazarlarına, Bookstagrammer'lara ve ARC okuyucularına - bunun benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem. Yaptığınız grafikleri ve paylaştığınız muhteşem gönderileri görmekten çok keyif alıyorum. Desteğiniz için sonsuza kadar minnettarım!

Zaman ayırıp kitaplarımı elinize alan ve sözlerime şans veren tüm okuyuculara... Hayallerimi gerçekleştirmeme yardım ettiğiniz için TEŞEKKÜR EDERİM!

YENİ YAYINLARI TAKİP EDİN

Linktree: [Laurapavlovauthor](#)

Haber bülteni:

[Laurapavlov.com](#)

BENİ TAKİP EDİN

Web sitesi: laurapavlov.com

Goodreads: @laurapavlov

Instagram: [@laurapavlovauthor](https://www.instagram.com/laurapavlovauthor)

Facebook: [@laurapavlovauthor](https://www.facebook.com/laurapavlovauthor)

Pav-Love'in Okuyucuları: @pav-love'in

okuyucuları Amazon: @laurapavlov

BookBub: @laurapavlov

TikTok: @laurapavlovauthor

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2020 Chase Pavlov

Laura Pavlov, hüznün ve mizahla harmanlanmış, duygusal ve heyecan verici hikayeleriyle tanınır. İçinde umutsuz bir romantik olan Pavlov, karakterlerini her zaman mutlu sonla biten bir yolculuğa çıkarmayı sever. Pavlov, üniversiteden beri sevgilisiyle mutlu bir evliliği vardır ve artık yetişkin olan iki harika çocuğuna kendini adanmıştır. Ayrıca, huysuz bir Yorkie ve vahşi bir Bernedoodle'a köpek terbiyecisi olarak da hizmet vermektedir. Yazar, Nevada eyaletinin Las Vegas şehrinde yaşamaktadır ve şu anda kendi mutlu sonunu yaşamaktadır.

İçindekiler

Yarım Başlık Sayfası	
Laura Pavlov'un Diğer Eserleri	
Başlık Sayfası	
Telif Hakkı	
Sayfası Adanma	
İçindekiler	
Birinci Bölüm: Montana	
İkinci Bölüm: Myles Üçüncü	
Bölüm: Montana Dördüncü	
Bölüm: Myles Beşinci	
Bölüm: Montana Altıncı	
Bölüm: Myles Yedinci	
Bölüm: Montana Sekizinci	
Bölüm: Myles Dokuzuncu	
Bölüm: Montana Onuncu	
Bölüm: Myles On Birinci	
Bölüm: Montana On İkinci	
Bölüm: Myles On Üçüncü	
Bölüm: Montana On	
Dördüncü Bölüm: Myles On	
Beşinci Bölüm: Montana	
On Altıncı Bölüm: Myles	
On Yedinci Bölüm: Montana On	
Sekizinci Bölüm: Myles On	
Dokuzuncu Bölüm: Montana	
Yirminci Bölüm: Myles Yirmi	
Birinci Bölüm: Montana Yirmi	
İkinci Bölüm: Myles	
Yirmi Üçüncü Bölüm: Montana	
Yirmi Dördüncü Bölüm: Myles	
Yirmi Beşinci Bölüm: Montana	
Yirmi Altıncı Bölüm: Myles Yirmi	
Yedinci Bölüm: Montana	

[Yirmi Sekizinci Bölüm: Myles](#)
[Yirmi Dokuzuncu Bölüm: Montana](#)
[Otuzuncu Bölüm: Myles](#)
[Epilog: Montana](#)
[Bonus Sahne: Myles](#)
[Teşekkürler](#)
[Yeni Çıkanları Takip Edin Beni](#)
[Takip Edin](#)
[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

